

Xung Hỉ Bảo Bối

Contents

Xung Hỉ Bảo Bối	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	15
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	27
7. Chương 7	34
8. Chương 8	41
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49
11. Chương 11: Kết Thúc	55

Xung Hỉ Bảo Bối

Giới thiệu

Cô uống say rượu vô tình có tình một đêm thân mật với bạn thanh mai trúc mã, nhưng cô cũng không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xung-hi-bao-boi>

1. Chương 1

Cả người như có lửa, nhiệt năng làm cho người ta sợ hãi.....

Dục vọng bị lý trí giam cầm trong người, thời điểm này như bị nổ tung.

Thốt nhiên khi tiến vào, nam nhân cùng nữ nhân hút một ngụm không khí đồng thời vang lên một âm thanh

Nam nhân mở to con ngươi đen tràn ngập dục vọng, mày rậm nhú chặt, lý trí bình tĩnh xưa nay đã không còn nữa, dục vọng tràn lên hai mắt, từ trên cao nhìn xuống.

Giây lát, nam nhân lựa chọn không thối lui, mà là cường hãn thẳng tiến, tiện đà bá đạo vùi đầu vào thân thể mềm mại mê người, vong tình hôn, mút, cắn.....

Khi buông miệng ra, trên da thịt trắng nõn liền có một chút mặt hồng ngân (dấu hôn ý) , giống vô số đóa nở rộ hoa nhỏ, điểm lệ dị thường.

Cơ thể mềm mại khiến cho người ta yêu thích, cỡ nào cũng không muốn buông tay, bàn tay to lớn không thể kiềm chế không ngừng dao động, xoa, vỗ về, say mê.

Trên người nữ nhân lưu luyến phản phát hương thơm Như Lan (bánh Như Lan à???) , giống như đã từng quen biết, cực kỳ giống hương vị người nào đó, hần tham lam mở to miệng hô hấp, dùng hết khí lực hô hấp, dùng hết khí lực

Nữ nhân ở dưới thân nam nhân, đồng dạng, mắt say lơ đãng mê ly, tinh mâu khép hờ, môi bị hôn, cắn sớm đã đỏ bừng, áp lực tình dục càng lớn, lại vẫn là không khống chế được, kim lòng không đậu phát ra vài tiếng yêu kiều.

Thanh âm thật yêu mị

Như được ủng hộ, nam nhân hôn càng nóng bỏng, càng cấp bách đoạt lấy thân mình nữ nhân, dẫn dắt nữ nhân đến thiên đường ân ái, hoan lạc xa lạ vui thích.

“Ân.....”

Nữ nhân bắt lực vừa vội vàng cầm lấy cánh tay kiên cường của nam nhân, không rõ là muốn ngăn lại hay thúc giục, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng hóa thành không nói gì, cái miệng nhỏ nhắn khó khăn hút không khí, thở gấp.

móng tay nữ nhân đâm sâu cơ bắp gây ra một cơn đau nhỏ, căn bản lay động không được nam nhân, ngược lại kích hắn hơn, mừng như điên.

Hai thân hình giao triền càng ngày càng nhiệt nằng, càng ngày càng chuyển động càng nhanh hơn, kích lệ, dẫn dắt nhau đến cực hạn.

Phút chốc, ở nữ nhân phát ra tiếng rên rỉ kháng cự, khuôn mặt nam nhân ngẩng lên, trong yết hầu thoáng xuất hiện một tiếng gầm nhẹ, cảm giác sở hữu ở trong miền da thịt mềm mại như nháy mắt tới đỉnh núi vạn trượng, hơi nghỉ, chỉ còn lại lằng lằng thư sướng.....

Thoải mái cực kỳ!

Thật sự, trước nay chưa từng có cảm giác vui vẻ như thế, tứ chi có vui vẻ đầm đìa, tứ chi bách hải không một không thoải mái.

Nam nhân thỏa mãn ngã lên thân thể mềm mại, trầm trọng phun vào, giây lát, mắt đầy sương mù say lơ đãng, mùi rượu chưa lui vẫn kiểm soát khiến ý chí mê mang, phân không rõ thiệt giả.

Trong lúc mơ hồ đó, nam nhân phẳng phất thấy hé ra khuôn mặt quen thuộc.....

“..... Chỉ Nhàn?”

Chỉ Nhàn? An Chỉ Nhàn? Suy nghĩ hỗn độn không thể xác định, một lát, nam nhân vô tình nở nụ cười.

Nhất định là mộng, này nhất định là mộng, nếu không An Chỉ Nhàn làm sao có thể trần như nhộng nằm ở trong lòng chính mình?

Không có khả năng! Đây nhất định là mộng.....

Nhưng, này thật sự là một hồi mộng đẹp!

Trong mộng hết thấy mọi thứ đều không đúng thật, toàn bộ mọi việc đều quên mất hết thấy, giống như mỗi bộ phận chính mình bị hoàn toàn an ủi thỏa mãn.

Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, hấn lại điên cuồng hôn trụ ngay phiến môi đỏ mọng tươi mới ở trước mắt.

“Ngô..... Không thể hô hấp.....”

Hấn không buông tha đôi môi anh đào, chỉ nghe đến âm thanh lưỡi biếng kháng nghị vô tội nhẹ nhàng thoát ra.

Thanh âm thật ngọt, giống Thiên Âm, hấn thích cực kỳ, chỉ là khi nghe thấy âm thanh nỉ non đầy mê hoặc, trong phút chốc, tình dục đã thú lại bị tiếng nói ôn nhu khơi dậy, làm hấn lại lần nữa rục rịch.

Lý trí sớm không còn sót lại chút gì, chỉ thuận theo bản năng, không chút do dự tiếp tục tiến vào nữ nhân, vùi mặt vào mái tóc đang tỏa thơm hương, bàn tay không an phận, đôi môi làm càn tiếp tục bá đạo chiếm lĩnh phần môi sưng đỏ -

Nếu là mộng, hấn sao không thuận theo khát vọng chính mình, cảnh mơ mỹ lại mỹ mãn như vậy làm cho người ta không phân rõ chân thật hoặc hư ảo.

Bóng đêm thâm trầm, song người trên giường vô cùng thân thiết dây dưa, còn không tính ngừng lại.....

Mưa gió đang kéo đến buổi trời chiều làm cho nắng ảm đạm, mây bắt đầu đổi sắc đen

Trên ngọn đồi nhỏ có hai bóng dáng, Trình Hải Đông, mười bảy tuổi mặc đồng phục trung học nằm ở trên cỏ, hai tròng mắt híp lại nhìn lên bầu trời đầy mây, bên cạnh là một cô gái xấp xỉ tuổi hấn ngồi trên chiếu, mặt mày buông xuống, làm cho người ta không thể thấy rõ ràng bộ dáng của nàng.

Cô gái chuyên chú gì đó trên tay, ước

chừng có mười đến phút duy trì tư thế như vậy, cực kỳ giống một pho tượng tượng thạch cao.

Trình Hải Đông liếc mắt nhìn nàng một cái, không khí yên tĩnh an tường như thế, nếu không nhìn thấy nàng cầm gì đó trong tay gì đó, nếu không nghe âm thanh gặm, cắn xương cốt, hấn tin tưởng hết thảy mọi thứ đều rất đẹp.

Nàng cố tình cắn thực sự quá lớn, Trình Hải Đông không thể không lên tiếng nhắc nhở nàng, cái người đang ăn “khí thế” như vậy: “An Chỉ Nhân, ăn nhỏ thôi được không?” Hấn tức giận nhắc nhở.

An Chỉ Nhân đầu tiên là sợ run một chút, miệng đình chỉ động tác, sau đó, dùng đôi mắt đẹp to tròn nhìn hấn một cái, như là đã làm chuyện xấu bị phát hiện, lộ ra nụ cười ngượng ngùng, rụt vai, “Đã biết !” Phun phun cái lưỡi thơm tho (ý là chị ấy le lưỡi ấy), chợt nhớ lại mục đích của bản thân tiếp tục cắn xương.

Ăn ngon, thật sự ăn tốt lắm!

Nghe nói cánh gà đông lạnh (món này ta chưa từng nghe a) này là sản phẩm nổi tiếng nhất Đài Trung, cánh gà cực vì ngon miệng, xương thịt mềm mại, thật đáng để thưởng thức, tốt như vậy, khó trách có nhiều người đến mua như xua vệt (hơ, cách so sánh này ta pó tay) – nàng cũng là một trong số vệt đó. (ta nhận, câu sau là của ta ^^)

Dò xét vẻ mặt say mê của nàng, Trình Hải Đông thật sự không biết nói gì.

Buồn a! Có như vậy trong nháy mắt, hấn thật đúng là hy vọng chính mình là kia hộp gà đông lạnh, làm cho nàng nuốt vào bụng.

Bọn họ là cùng nhau lớn lên từ nhỏ mà mọi người gọi là thanh mai trúc mã, nhận thức hơn mười năm, An Chỉ Nhân nói bọn họ là anh em tốt, giao tình thân thiết, quả thật như thế, bọn họ cơ hồ mỗi ngày ở cùng nơi, mặc kệ là sống phóng túng vẫn là học bài đều cùng một chỗ, trình độ thân cận một chút cũng không rời như trẻ sinh đôi.

Gà trống đông lạnh là hấn ngày hôm qua cùng ba mẹ về nhà thăm ông nội, ghé mua trên đường về Đài Bắc cho nàng ăn, hấn biết nàng thích ăn, muốn cho nàng đỡ thèm, nhưng xem nàng ăn không coi ai ra gì, cơ hồ xem nhẹ sự tồn tại hấn, trong lòng hấn thật là có chút tư vị.

Nên sẽ không ở nàng trong mắt, hấn còn so ra kém này nhất hộp gà trống đông lạnh đi?

Ánh mắt hấn dừng lại vào An Chỉ Nhân.....

Mấy năm nay kể từ khi làm lễ rửa tội, nàng từ một con nhóc đã lột xác thay đổi. Xem, mi thanh mục tú, mặt trái xoan, không có tính tình nhăn nhó kiêu căng như các nữ sinh làm người ta chán ghét, tính tình sáng sủa lại yên vui, ngẫu nhiên còn thích xen vào việc của người khác, nàng dùng nhiệt tình đối xử với mọi người, bất đắc dĩ có một lớn nhất khuyết điểm, chính là thần kinh không phát triển. (trùi, làm gì mà nói chị ấy ghê thế ^^)

Không, hẳn là không thể nói là thần kinh không phát triển, mà là căn bản không có thần kinh.

Nàng rõ ràng cũng không phải là ngốc, nhưng đối cảm tình lại dị thường trì độn, thích phải loại đứa ngốc này, Trình Hải Đông cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Mất thấy các học sinh khác mỗi tình đầu như đoá hoa đều đã muốn nở rộ, hẳn cũng là cảm điếc, nếu nói ông trời đem nàng dành riêng cho hẳn cũng được, tất cả những khổ tâm này..... Hẳn đã bị An Chỉ Nhàn chậm chạp này mê hoặc trong tình yêu hoàn toàn, ông trời cũng nên làm cho bọn họ có kết quả đi!

Bất quá, may mắn nàng đối với tất cả mọi người đều như nhau, hơn nữa ở hẳn nghiêm mật trông coi, cái nam sinh khác đừng nghĩ muốn chiếm được cái gì, coi như là bất hạnh.

Rốt cục hẳn cũng chờ nàng xử lý xong cây gà traỏ cuối cùng, “Đi rồi, về nhà.” Trình Hải Đông đứng lên, đi hướng đứng ở một bên xe đạp.

An Chỉ Nhàn thỏa mãn liếm liếm môi, vội vàng rút khăn tay ướt đem lau khô hai tay, tâm vui vẻ theo sau.

Trình Hải Đông nắm xe đạp đi ở phía trước, nàng chậm rãi đi ở hẳn phía sau, hẳn thỉnh thoảng quay đầu xác nhận nàng có hay không đuổi kịp, nếu phát hiện chính mình đi quá nhanh, sẽ lặng lẽ thả chậm cước bộ, không cho khoảng cách hai người quá xa. (oa, ga-lăng quá)

Không biết là lần thứ mấy quay đầu, gió vừa vụn thổi bay mái tóc phía trên trán của nàng, làm cho hẳn nhìn đến vết sẹo cũ gần mi mắt của nàng, hẳn dừng lại cước bộ, nhíu mi lại, thân thủ sờ soạng.....

Đây là kiệt tác của hẳn.

Còn nhớ rõ lúc ấy hẳn vừa học được chạy xe đạp, liền không để ý người lớn ngăn cản, muốn chở nàng đi công viên chơi, kết quả ở trên đường phát sinh tai nạn xe cộ, hẳn bình an vô sự, nàng lại thiếu chút nữa mất một cái mạng nhỏ, lần đó sau, nàng trên mi giác (lông mày) liền có vết sẹo rõ ràng rõ ràng này.

“Về sau kinh doanh tốt nên man người đi thẩm mỹ viện xóa vết sẹo này, tránh cho về sau không ai lấy”

“Người đã lo lắng như vậy, rõ ràng người thú (cười) ta là tốt nhất.” Nàng không kiềm được chế nhạo hẳn. Bất quá chỉ là vết thương nhỏ thôi, hẳn đến bây giờ còn tại canh cánh trong lòng, thật là khổ quá.

“Hảo.” Hẳn không chút do dự trả lời, tuyệt không cảm thấy khó xử.

“Đi? Người, người điên ư? Ta là tùy tiện nói thôi.”

Trình Hải Đông cơ mặt hơi hơi run rẩy, ở trong lòng hừ lạnh một tiếng. Lại còn nói hẳn điên rồi? Rõ ràng chính là nàng không có thần kinh, không cảm giác.

Hẳn dùng ngón trỏ hung hăng chỉ vào cái trán của nàng, “Nghe cho rõ, nếu đến ba mươi tuổi người còn không lập gia đình, ta thú người.”

An Chỉ Nhàn nghe vậy, đầu tiên là sững sốt, sau đó thấy hẳn đáng thật sự như thề son sắt..... Di, là lạ, làm chi nói lời êm đẹp như vậy, sẽ không là đùa giỡn nàng chứ? Nàng mắt híp lại, ra vẻ khôn khéo. Hắc hắc, dám đùa giỡn nàng, nàng cũng không phải ngu ngốc! (đúng chị không ngốc, chỉ không có thần kinh thôi)

Giây tiếp theo, nàng nghiêm mật, không hề hình tượng đứng lên cười ha ha, miệng đại cơ hồ có thể thấy cổ họng của nàng. “Ba mươi tuổi? Người cũng không ngấm lại chờ ta thật sự ba mươi tuổi, người một ngày đến mấy lá thư tình, nói không chừng lúc đó đã làm cha vài đứa nhỏ. Thú ta? Rõ ràng có muốn lừa ta, thiếu chút nữa hù ta mất hồn.”

Làm ơn, thư tình hẳn một phong cũng chưa đọc qua liền trực tiếp ném vào thùng rác, “Ước định chính là ước định, làm chi hù người?”

Dục, thực dám nói, nghĩ đến nàng không dám đáp ứng sao? Kia hấn thật sự là quá coi thường nàng. “Tốt, đến lúc đó người sẽ không chạy mất đó.” Đôi mắt đẹp thoáng nhìn, khiêu khích nói.

An Chỉ Nhân vốn định muốn tiếp tục chọc ghẹo hấn, mưa to lại cố tình vào lúc này rơi xuống. “A, trời mưa !”

“Lên xe.” Dã hầu tử (con khỉ) sợ mưa, nói là mưa sẽ rất đau, nàng nha, kỳ thật là rất sợ đau.

Nghe lời ngồi trên xe đạp Trình Hải Đông, hai tay chặt chẽ vòng ôm thắt lưng hấn, mưa ngày càng lớn hạt hơn, mưa lớn đánh cho hai người toàn thân phát đau, hấn dùng sức đạp xe, dùng tốc độ nhanh nhất hướng về nhà.

“Hải Đông, đều là người, loạn hay nói giỡn, người xem, lão thiên gia đang trừng phạt người !”

Ai loạn hay nói giỡn, hấn coi đó là thật sự, không giống nàng, không để ý gì cứ như một đứ ngốc! So với mang nàng đi xoa sẹo, xem ra hấn còn phải mang nàng đi khoa thần kinh, đem thần kinh nàng ra xem xét lại thì may ra nàng mới thông minh chút.

Quên đi, nàng không tin không sao, tóm lại, đến ba mươi tuổi, hấn nhất định phải đem đứ ngốc không hiểu phong tình này lấy về nhà.

Hấn càng đạp càng ra sức, hận thời gian không thể giống bánh xe mau chuyển, tốt nhất nháy mắt là có thể đến ba mươi tuổi.....

Khoảng cách ba mươi tuổi, còn có một năm.

Trình Hải Đông theo cảnh đại tốt nghiệp xong, thông qua các đặc khảo, trở thành giám sát viên cục hình sự.

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, so với chờ đợi kết quả xuất hiện, tâm tư của hấn không khỏi có vài nghĩ xa xăm.....

Nha đầu An Chỉ Nhân kia hiện tại không biết đang làm cái gì? Nên sẽ không là ở Pháp quốc uống rượu say như chết, giống cái đứ ngốc đường như khanh khách bật cười đi? Không biết lão Pháp quốc tự cho là lãng mạn, có hay không vụng trộm mơ ước về tiểu nữ, nàng Đông Phương?(ý anh là chị có nhớ anh hay không đó mà, vì Pháp có lịch sử lâu đời nên gọi bằng lão, mà chị ý thì đang ở Pháp, văn chương gồm ^^) Hay là.....

Ta! Hấn càng nghĩ càng khó chịu.

Đúng vậy, bọn họ thanh mai trúc mã cảm tình vẫn tốt như trước, nhưng trừ lần đó ra, vốn không có quan hệ gì khác, không phải hấn rất tổn, mà là hấn có phong độ quân tử, không hề không đề cập tới, không muốn gây áp lực nàng, nghĩ rằng chờ nàng ngày nào đó thông suốt, có thể chân chính hiểu được tâm ý nhiều năm qua của hấn.

Nhưng An Chỉ Nhân người này lần này không khỏi rất không có nghĩa khí, không hiểu ra thì thôi, cứ nhiên còn dẫu hấn, một mình chạy tới Pháp quốc du lịch, còn tranh thủ nghiên cứu về rượu!

Hấn có chút gì ăn ngon đều nhớ tới nàng, nàng thế nào lại chỉ nghĩ đến mình như vậy, nàng cứ nhiên như vậy hỏi báo hấn, thật sự hơi quá đáng, hiện tại là như thế nào, ngại hấn chướng mắt, thử một mình xuất ngoại xem có gì mới lạ hay không sao?

Đáng giận, tiểu nữ nhân không có lương tâm này, hấn còn tưởng nha đầu này đã lớn, duyên dáng yêu kiều mỹ nhân, không nghĩ tới so với dã hầu tử (con khỉ) còn không bằng.

Bị lãng quên trở thành buồn bực ngày đêm tăng thêm, Trình Hải Đông biểu tình càng dữ tợn, hai tay không tự giác nắm chặt thành quyền.

“Hải Đông?” Đột nhiên, một đạo ôn nhu của một nữ khinh gọi hấn.

Nghe tiếng, hấn vội vàng lấy lại tinh thần, nhìn về phía người tới, đồng sự Lô Nhã Đình hướng tới hấn cười, trong mắt có sự cẩn thận.

“Có gì không thuận lợi sao? Nhìn người giống như rất tức giận, mặt mày nhăn nhó như vậy.” Nàng vươn tay tính vuốt lên mi tâm hấn, lại nhìn thấy hấn mắt hờ hững, ngưng ngừng thu hồi tay.

Trình Hải Đông ánh mắt không được tự nhiên, hít vào một hơi, khôi phục thái độ bình tĩnh bình thường, điềm đạm nói: “Không có, hết thấy đều chiếu theo kế hoạch tiến hành.”

“Do tâm tình không tốt?” Hấn mới vừa rồi thoát nhìn rõ ràng buồn bực cực kỳ.

“Không có.” Hấn dùng khẩu khí như không có chuyện gì trả lời, xoay người sang chỗ khác, im lặng nhìn sang chỗ khác, rõ ràng cùng mỹ nhân kế bên phân giới tuyến.

Hấn biết đối đại đa số đồng sự mà nói, hấn cũng không phải là một người dễ gần, luôn cùng mọi người tuy vẫn duy trì ôn hoà nhưng lại có một khoảng cách, chỉ khi nào có việc thì mới gặp mặt trò chuyện còn lại hầu như không tiếp xúc, có người nói hấn quá độ ngay thẳng, cũng có người cảm thấy hấn tự cho là mình tài giỏi, đối với lời bình phẩm của người khác, hấn cảm thấy không có ảnh hưởng gì.

Hấn là đến công tác, cũng không phải đến quan hệ hữu nghị, kết bằng hữu, chủ yếu là công việc giải quyết xong, chuyện còn lại không quan trọng.

“..... Vậy là tốt rồi, ta còn nghĩ đến người làm sao vậy.” Thấy mặt hấn lãnh như vậy, Lô Nhã Đình đành phải miễn cưỡng chính mình hạ hỏa.

Nàng nhìn bóng dáng cao lớn suýt soát, hấn thật tình không ra nhìn ra tình ý của nàng sao, hảo buồn bực..... Từ nàng ngày đầu tiên đến giám sát trung tâm, lần đầu tiên nhìn thấy hấn, nàng liền thích hấn, chính xác mà nói, là thầm mến.

Ngũ quan chuẩn sát, phân phối hoàn mỹ ở trên khuôn mặt, mày rậm lẫm lẫm, màu sắc (màu mắt) thâm đến run sợ, mũi thẳng chứng minh hấn cẩn thận, tỉ mỉ, chính trực, đôi môi độ dày vừa phải, sống chết chính là một mỹ nam tử!

Nhưng mà, nàng sẽ thích Trình Hải Đông không chỉ chính là bởi vì hấn bộ dạng suýt soát, còn là vì hấn dám làm dám chịu.

Hấn đối chính mình yêu cầu nghiêm cẩn, đối với việc mỗi ngày đều làm giống nhau lại buồn tẻ, cũng không dễ dãi quá, người khác dễ dàng sơ sẩy chi tiết, hấn cũng không sai lầm, nguyên nhân vì hấn cẩn thận, giúp cảnh sát phá nhiều kỳ án, khó trách ngoại giới đều bàn tán hấn là chuyên gia.

Đại bộ phận nam nhân đều thích khuyếch đại năng lực chính mình, miệng đều thực sẽ nói, làm việc lại tuyệt không bền chắc, chỉ có hấn luôn yên lặng làm bốn phận công tác, cũng không tranh công lấy lòng.

Hấn nếu là bạn trai của nàng, không biết có bao nhiêu tốt, bọn họ nhất định thực xứng đôi.

Da mặt mỏng Lô Nhã Đình nhìn xem bốn phía, xác nhận không ai, nũng nịu mở miệng mời, “Hải Đông, người ăn cơm xong sao? Gần đây mới mở một nhà rất ngon, ta.....”

“Ta không đói bụng.” Không cần nghĩ ngợi đáp. Bị nữ nhân kia làm tức đến no rồi, thế nào còn ăn được, chính xác mà nói, nàng không ở, hấn mấy ngày nay căn bản không biết đói.

“Ách.” Hấn cự tuyệt quá nhanh, hại Lô Nhã Đình thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi chính mình, nhưng nàng không cam lòng, quyết định không ngừng cố gắng. “Hôm nay là cuối tuần, mọi người đều đi rồi, người.....”

“Di, người còn không tan tâm sao?” Hấn đột nhiên hỏi.

Muốn, đương nhiên sắp tan tâm, nhưng là nàng muốn cùng hấn cùng nhau tan tâm ă..... Muốn ă.” Nàng đáp.

“Kia đi thông thả, lần sau gặp.” Lễ phép giành trước nói xong, hấn tiếp tục vui đầu công việc, hoàn toàn đem nàng đặt sang một bên.

Lô Nhã Đình cắn cắn môi, nam nhân Trình Hải Đông này cái gì cũng tốt, chính là chết tiệt phong tình khó hiểu, nếu không ngại hình tượng thực nữ, nàng thật muốn ngửa mặt lên trời rống lên. (** vỗ vỗ vai ** không phải anh không hiểu mà tại anh không muốn chi à!)

Nàng tuy rằng thích hấn, nhưng muốn nàng hạ mình năn nỉ, nàng không làm được, chỉ có thể phần nộ trả lời: “Ta đây đi trước, người cũng sớm một chút tan tâm, đừng quá mệt mỏi, bài bài (tạm biệt).”

Nguyên bản còn hy vọng hấn hội quay đầu lại, cấp nàng một cái ôn nhu mỉm cười, im lặng, gì đều không có, nàng đành phải thất bại tan tành chạy lấy người.

Nghe thấy tiếng bước chân quả thật đi xa, Trình Hải Đông âm thầm thở ra.

Hắn lại không giống An Chỉ Nhân thiếu não, đương nhiên biết Lô Nhã Đình đối hấn có ý tứ, chuyện tình yêu công sở, đối hấn đã sớm hận nghiêng rằng, hấn nếu không bảo trì khoảng cách, nói không chừng ngày nào đó trung tâm sẽ phát sinh tình sát án (án tình), nói sau, đời này trừ bỏ An Chỉ Nhân, hấn nghĩ, hấn muốn rất khó lại thích nữ nhân khác.

“Đáng giận, An Chỉ Nhân, người không phải hạ cổ ta (cái này ai coi mấy truyện xuyên không nhiều chắc rành ha)?” Trình Hải Đông nhện không được rửa thắm.

Thực không cam lòng, rõ ràng là tâm chính mình, lại ẩn chứa một người khác, nhưng lại là cái không thần kinh bốn nữ nhân, xem ra, tối xuân kỳ thật là hấn chính mình.

Xuất ra di động nhìn thoáng qua, không có tin tức, ngay cả tin ngắn đều không có, nguyên lai bị vứt bỏ chính là loại cảm giác này.

Hôm nay là hấn sinh nhật a, sinh nhật hai mươi chín tuổi, An Chỉ Nhân này vô tâm, không gọi điện thoại cho dù, cứ nhiên ngay cả tin ngắn cũng không có.....

Tâm tình buồn bực hoàn thành công tác xong, hấn nhắm hai mắt, nhìn thời gian – mau chín giờ, tan tành đi.

Dọn dẹp xong, ở hành lang dài cùng vài đồng sự lưu lại tăng ca gặt đầu ch o nhau, Trình Hải Đông kéo bước chân nặng nề chuẩn bị về nhà.....

Kỳ Nhi: Đọc xong cảm thấy thương thương anh nha!

Tất! Tất!

Nghĩ đến hạnh phúc gõ cửa, khuôn mặt tuần tú đang tối tăm nhất thời hiện lên một chút hào quang, Trình Hải Đông chạy nhanh lấy ra điện thoại di động (thể mà trong bản dịch nó ghi túi tiền di động làm ta giật cả mình), thuận thực mở ra tin nhắn, bất quá mới nhìn vào, ánh sáng trong mắt lập tức biến mất.....

Không phải An Chỉ Nhân mà hấn đang nhớ tha thiết, mà là lão mẹ của hấn, khoe bọn họ một đám lão nhân ở nam bộ (cái nam bộ này ta cũng không biết nó ở đâu) du ngoạn có bao nhiêu vui vẻ, cuối cùng chỉ có hấn cô đơn chiếc bóng một mình mừng sinh nhật của mình. (em mừng cùng anh nha)

Có phải hay không hơi quá đáng! Hấn nhện không được ở trong lòng rộng to, không kiên nhẫn đưa điện thoại di động để vào trong túi.

Đi vào bãi đỗ xe, Trình Hải Đông ngồi trên ghế điều khiển, vừa mới đem xe khởi động, di động lại phát ra tiếng chuông mãnh liệt.

Hấn không ôm gì hy vọng nữa, ấn phím trò chuyện rảnh tay -

“Này, ta là Trình Hải Đông.” Âm thanh trong điện thoại so với đường ven biển còn muốn bình lặng hơn.

“Trình cảnh quan, nhĩ hảo (xin chào), nơi này là xx phân cục, xin hỏi người biết một vị tiểu thư An Chỉ Nhân sao?”

Trình Hải Đông phút chốc nhúu mày, An Chỉ Nhân? Tên kia không phải ở Pháp quốc nghỉ phép sao? Lúc này hấn nghe thấy giọng quen thuộc truyền đến -

“Cảnh sát tiên sinh, hấn đương nhiên biết ta, chúng ta là từ nhỏ cùng nhau lớn lên là anh em tốt, người nói với hấn ta hiện tại ở trong này, thỉnh hấn nhanh chút lại đây cứu ta, Hải Đông hấn không phải người có tính nhẫn nại nha.....”

Trình Hải Đông vừa nghe, trên mặt nhện không được xuất hiện ba đường hắc tuyến, hấn thực khẳng định đối phương chính là An Chỉ Nhân, trăm phần trăm, bởi vì trọn tròn mắt nói đối chính là biệt tài của nàng, nhưng, nàng vì sao ở Đài Loan, nhưng lại là ở cục cảnh sát?

“Biết, nàng là bằng hữu ta, ta hiện tại lập tức đi qua.”

Vội vàng treo điện thoại, Trình Hải Đông dùng sức đạp chân ga, hỏa tốc tiến đến.

Đuổi tới cảnh cục, biết rõ ràng chân tướng, Trình Hải Đông tức giận cái người ngồi ở góc, trên người đè nặng hành lý bao lớn bao nhỏ, liếc mắt một cái -

Rốt cuộc là nàng đang suy nghĩ cái gì, đem hành lý tùy thân gởi cho một người xa lạ ngồi ở đại sảnh sân bay, không hề cảnh giác chạy vào toilet, sau đó khiến cho thân không còn một xu dính túi bị xe taxi chở đến cục cảnh sát? (ta phó chi với chị này lun)

Trình Hải Đông cảm giác chính mình đang nghi ngờ, hoài nghi đầu óc của nàng rốt cuộc có hay không vận động, nếu không phải bên cạnh có rất nhiều ánh mắt đang nhìn, hắn đã sớm xông lên một phen bóp chết nàng. (bóp chết chị, anh dám sao?????)

May mắn là ở Đài Loan, lái xe taxi có thể đem nàng đưa đến cảnh cục, vừa gọi điện thoại là có thể tìm được hắn, vạn nhất là ở Pháp quốc phát sinh loại sự tình này, xem nàng muốn tìm ai đi cứu nàng.

Trình Hải Đông không tự giác ngực hắn phập phồng lo sợ, vụng trộm ở trong lòng nhắc đi nhắc lại phải xem chừng nàng.

Hoàn hảo An Chỉ Nhân cũng rất biết chuyện, biết là vấn đề của mình, mặt mày buồn xuống, an phận ngồi ở trên ghế, ngay cả cổ họng cũng không dám ho he một tiếng, mặc Trình Hải Đông quay vắn xử lý.

“Trình cảnh quan, thỉnh ở trong này kí tên, như vậy là có thể.”

Tiếp nhận bút củacảnh sát đưa, Trình Hải Đông cứng cáp hữu lực ký hạ chính mình tên, “Cám ơn, ngại quá làm phiền các vị.”

“Đều là người một nhà, Trình cảnh quan đừng khách khí.” Cảnh sát thường trực cười cười nói.

Giấy lát, một đạo bóng ma bao phủ bóng dáng nhỏ nhắn An Chỉ Nhân, nàng ngẩng đầu, hướng đối phương lộ ra nụ cười ngọt ngào vô tội cốt yếu lấy long ai đó.

“Còn không đi, là muốn ở tại nơi này sao?” Liêm mâu lãnh dò xét.

“Mới không cần giận, ta thật vất vả mới có thể gấp trở về.” Hồn dỗi lảm bảm.

Không khỏi phân trần, nàng nhanh chóng ôm đồ trong lòng, cố hết sức dùng một tay bắt lấy bao lớn bao nhỏ hành lý, tay kia thì giữ chặt tay Trình Hải Đông, vội vàng cùng nhóm cảnh quan nói gấp lại sau, vội vàng đuổi kịp cước bộ (bước chân) của hắn. (tưởng tượng làm ta đau cả ruột)

“Người thật sự rất giỏi, tiền, thẻ tín dụng, hộ chiếu đều làm đã đánh mất, người như thế nào không đem đầu mình vứt luôn đi!” Hắn tức giận thì thầm.

“Cái gì đều có thể quăng, đầu là tuyệt đối không thể, ta nghĩ đến người sẽ ở nhà thôi, cho nên kêu lái xe trực tiếp về nhà, ai biết hai nhà chúng ta cư nhiên ngay cả bong người cũng không có.”

“An thúc cùng An thẩm không phải đi nước Mỹ thăm người thân sao? Cũng là người xuất ngoại trước đó có nói cho ta biết đâu!”

“Nhất thời đã quên mất..... Người cũng không biết, không có tiền, lái xe thật hung dữ, ta sợ quá, đành phải kêu hắn đem ta đưa đến cảnh cục đi, ít nhất ở bảo mẫu nhân dân (chị ấy kêu cục cảnh sát là bảo mẫu nhân dân thế cảnh sát là gì? Là bảo mẫu a), có thể bảo đảm thân thể của ta an toàn, người xem, ta cũng không phải cũng không động não a.”

Khur! Loại sự tình này cũng có thể đắc chí, nàng trong óc rốt cuộc đang chứa cái gì a? Trời ơi, đầu của hắn đau quá.....

“Không phải nói ngày kia mới trở về sao?” Hắn nhớ rõ nàng lúc trước nàng hào khí nói nghỉ nửa tháng.

“Cho nên trước thời gian dự tính nhìn thấy ta, có hay không cảm thấy thực kinh hỉ (vui sướng)?” Nàng nháy mắt đẹp, hưng phấn hỏi.

Kinh hỉ? Chẳng lẽ..... Nàng là vì sinh nhật hắn, gấp trở về ? Trình Hải Đông nhú mày xem xét nàng.

Chỉ thấy nét mặt xinh đẹp biểu lộ một chút giảo hoạt, “Người sẽ không cho rằng ta đã quên?”

Trình Hải Đông bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

“Hậu, cái gì thôi, đối với ta không tin tưởng như vậy, chúng ta là giao tình anh em, ta làm sao có thể quên sinh nhật của người, nói cái gì đều gấp trở về nha! Nhạ, quà sinh nhật của người là ta từ Pháp quốc tự tay mang về đến nhưng lại bị mất, vì nó, ta đồng Euro trên người đều tiêu hết.”

Hừ, thật đúng là có lương tâm nha, Trình Hải Đông không tỏ ra mặt thái độ gì, không cho nàng nhìn thấy chính mình vui sướng, miễn cho nữ nhân này rất đắc ý. Sau một lúc lâu, hắn cố gắng khôi phục bình tĩnh quay đầu lại, “Có nặng hay không?” Hỏi hành lý trong tay nàng.

Nàng ngửa đầu, cười meo meo dùng sức gạt đầu, Trình Hải Đông lập tức tiếp nhận của nàng hành lý.

“Đừng nóng giận nữa, ta đều trước thời gian chấm dứt ngày nghỉ gấp trở về.....” Nàng dùng bả vai nhẹ nhàng đỉnh (đụng) hắn một chút. Hai má trắng nõn, phiếm ngọt hồng quang (đôi môi hơi trể ra, nhà nào có con nít chắc biết mỗi lần làm sai tụi nó hay làm gì ha), con người đen thủy nhuận (ngân ngấn nước mắt) bày ra mười phần thành khẩn.

Ấm, tâm đều ấm, chỉ cần nhìn nàng ngọt như mật đường tươi cười, hắn áp căn bản không sinh khí được.

Hai người ngồi trên xe, An Chỉ Nhân bắt đầu lải nhải nói tỉ mỉ ở Pháp quốc lữ hành phát sinh chuyện gì, biểu tình của nàng, ngữ điệu sung sướng ngạc nhiên, làm người ta không khỏi cũng tưởng tượng theo.

Thực âm ỹ, khả Trình Hải Đông lại nghe mùi ngon, khóe miệng còn nhin không được hơi hơi gợi lên.

“Hải Đông, lần sau chúng ta cùng đi, ta có thể làm hướng dẫn du lịch tư nhân của người, mang người đi tự tay thu thập thể nghiệm, hưởng lạc thú rượu, Michelle Barnier tiên sinh là người rất tuyệt nha!” Về mặt hoài niệm.

“Michelle Barnier tiên sinh?” thật đúng là có nam nhân! Trình Hải Đông khuôn mặt hơi hơi nhần nhần, nhú mày nghĩ về một vẻ mặt gian tà đang say mê nhìn nữ nhân “nào đó” .

“Ân, chính là chủ nhân của trang trại rượu, hắn thật đáng yêu, cùng ông nội giống nhau đáng yêu.”

Ông nội? Khư, không nói sớm một chút (cho anh ăn tí giấm ấy mà), nguyên lai là giống ông nội.....

“Không phải là nói cho qua chuyện đó chứ ?”

“Đương nhiên không phải, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy” Câu nói tràn đầy hào khí.

Đối với mọi việc An Chỉ Nhân đều tràn ngập nhiệt tình như vậy, đến khi trưởng thành, tính tình vẫn là không thay đổi.

“Ta là lo lắng ngựa của người đều bị người giết chết ở ven đường.” Hắn nhin không được chế nhạo.

“Cái gì thôi!” Nàng kháng nghị trạc trạc hắn tuần nhan. “Ta kí nhất tương rượu, hiện tại hắn là còn tại trên biển hoang nha hoang, một lọ cho ba Trình, một lọ cho mẹ Trình, một lọ cho lão ba, một lọ cho lão mẹ, ông nội có hai bình, bởi vì ông nội siêu thương ta, mỗi lần đều đưa ta thiệt nhiều này nọ, Nhị thúc một lọ, nhị thẩm một lọ.....” Nàng nghiêng đầu ban bắt tay vào làm, bắt đầu phân phối.

Thân thích của nàng tất cả đều ở nước ngoài, danh sách thật dài kia trừ bỏ cha mẹ của nàng, còn lại đều là thân thích của Trình gia, ngay cả người nàng đặc biệt coi trọng là ông nội, kỳ thật cũng là ông nội của Trình Hải Đông.

Trước đây mỗi đến nghỉ đông và nghỉ hè, An Chỉ Nhân đều cùng hắn cùng nhau về nhà, ở lại vài ngày, ông nội thương nàng tới mức đem nàng trở thành cháu gái của mình, đối xử với nàng thập phần thiên vị, có khi ngay cả hắn trưởng tôn chính tông cũng cảm thấy cảm động.

Di, đợi chút, danh sách lý vì sao không có hắn?

“Vì sao ta không có?” Ngồi ở ghế điều khiển hắn quay đầu sang nàng, trừng lớn ánh mắt xem xét nàng.

Ngô, có sát khí.....

“Không phải là một đường từ Pháp quốc mang về đến đây thôi, đây là Michelle Barnier tiên sinh siêu trân quý tư tàng rượu (hầm rượu) nha! Ta phải nắn nỉ thật lâu, hần mới nguyện ý cho ta hai bình yêu thích của mình, đừng xem thường hai bình rượu này, đắt tiền lắm nha, hiện tại ngấm lại thật đúng là đau lòng.” Nàng giơ cao túi trong tay, tính trẻ con hiện rõ. (phục chị này quá, túi hành lý chứa tiền chi không cầm, toàn cầm rượu ~^^~)

Trình Hải Đông cao ngạo bĩu môi, “Này còn kém không nhiều lắm, bằng không liền đem người nhưng hồi cảnh cục đi.” Hần cố ý đe dọa.

Ép buộc nửa ngày, Trình Hải Đông cảm thấy đói bụng, nhưng nói còn chưa xuất khẩu, An Chỉ Nhân đã ồn ào trước, “Hải Đông, ta hảo đói nha, chúng ta mua mỳ thịt bò về nhà ăn có được hay không? Ta ở Pháp quốc siêu cấp tưởng niệm đồ ăn Đài Loan.” Nàng vẻ mặt chờ mong cầu xin.

“Hảo.” Hần khi nào thì bỏ đói nàng chưa ta?

“Mau mau mau, lập tức phải đi đến quán của Thái bá bá, thống khoái gọi hai bát thật lớn, chờ ăn no, chúng ta cùng nhau nhắm nháp Michelle Barnier tiên sinh siêu trân quý trong tư tàng rượu (hầm rượu), nhìn xem có phải hay không cùng ông nội đều tạo ra loại rượu uống rất ngon.”

“Chắc, hai bát lớn, người là trư (heo) đầu thai a?” Cổ tình ăn cũng không mập lên tí nào, lãng phí lương thực, hần nếu không có nhiều tiền, đều đã bị nàng ăn suy sụp.

An Chỉ Nhân tặc hề hề cười, “Ta nếu là trư, người chính là trư ca, ai kêu chúng ta là anh em tốt.” Bướng bỉnh vươn tay, dám đem cái mũi cao thẳng tuấn tú của hần, biến thành mũi trư.

“An Chỉ Nhân, mau dừng tay, ta ở lái xe!”

Bướng bỉnh! Nàng căn bản không sợ hần, vui vẻ cười khanh khách, cười đáp thiếu chút nữa không thở nổi.

Một ngày nào đó hần sẽ bị nữ nhân này làm cho điên lên mất, nhin, toàn bộ mọi thứ đều sinh lợi tức (tiền lời), ngày sau nhất định phải nàng từng giọt từng giọt hảo hảo bồi thường hần, Trình Hải Đông thầm nghĩ.

“Ai, đâu có lâu, đêm nay không say không về, người nào say trước thì phải bao người kia ăn sáng một tuần.”

“Thực hay nhỉ, nguyên lai là lại là nữ tửu quỷ (ma men)!” Trình Hải Đông trêu tức.

2. Chương 2

Đấu rượu, nếu người nào thua thì phải mời người kia một tuần ăn sang. Kia..... Nếu cùng nhau uống thì chuyện gì xảy ra???? (aaa, pạn nào muốn bít típ theo có gì vui thì xin mời xem lại mở đầu... ** hắc hắc** ** cười gian**)

“..... Ngô.” Đột nhiên cảm thấy cơ thể bỗng nhiên dâng lên một trận lạnh người, làm cho An Chỉ Nhân nhin không được nhắm nhó mặt mày, xuôi theo bản năng, nàng mấp máy thân hình. Cố gắng hướng về phía nguồn nhiệt mà nhào đến.

“Làm sao vậy?” Trình Hải Đông khàn khàn hỏi.

“Lạnh quá.”

Lập tức một cánh tay cường tráng, trực tiếp đem nàng giam vào trong lòng, nhiệt năng lòng bàn tay ở lưng nàng nào cao thấp ôn nhu chà xát vỗ về, cố gắng muốn giúp nàng ấm áp chế lo lắng.

Cảm giác thật thoải mái, làm cho người ta phiêu phiêu dực tiên (đại loại như Từ Thức gặp tiên ý), như là đang nằm mơ. Bất quá vừa mới cảm thấy thoải mái, không bao lâu, nàng lại tức nổi lên mi. Đầu hảo trưởng. Như là có nhất liệt quân đội chính chăm chỉ không ngừng thao luyện giẫm chận tại chỗ. Nàng kháng nghị, dậm chân, vịn vẹo thân thể. Hơi hơi giãy dụa.

“Có hay không đau đầu ?”

“Ân.” Nàng đáng thương gật gật đáp nhẹ.

Như là hiểu được khó chịu của nàng, bàn tay áp ảm xoa nhẹ vào thái dương huyệt của nàng, mềm nhẹ mát xa, đầu ngón tay lực đạo vừa đúng làm nàng cảm thấy khoẻ hơn, cũng trấn an nàng.

“Như vậy có hay không khoẻ một chút?”

“Có.” Nàng giống một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, từ từ thở dài. Khuôn mặt nhỏ nhắn càng hướng gần hơn đến nơi ảm áp kia.

Mơ hồ gian, một cổ trắn định hữu lực thanh âm, quy luật ở nàng bên tai vang, bùm, bùm..... Như là trống định âm thanh âm, hoặc như là..... Tim đập.

Tim đập! Đối, chính là tim đập! Nhưng, ai nha? Nghi vấn càng lúc càng tăng, tò mò làm An Chỉ Nhàn chậm rãi mở to mắt –

Đập vào ánh mắt đại phiến (chắc là chỉ mắt chị ý mở to) là một bộ ngực “trống trải” rộng lớn, cơ bắp thật tốt thoát nhìn thuộc loại nam nhân soái ca, nhưng bỗng nhiên nghi vấn xuất hiện, là ngực của ai? (mọi người đoán xem ~^^~)

Nàng hồ nghi ngẩng đầu, đầu tiên là một yết hầu, có một viên đạn như bị mắc ở cản cổ, là yết hầu của nam nhân, trong đầu nàng hiện lên ý niệm như vậy trong đầu.

Nàng không tự chủ được vươn tay xác nhận một chút, tại sao đột nhiên yết hầu kia lại lúc lên lúc xuống nhanh như vậy, hô..... Tại sao có thể như vậy? Nàng ghen hòng nhìn trần trối.

Đột nhiên, tiếng nói trầm thấp khêu gợi, không báo trước ở trên đầu nàng vang lên –

“Tĩnh?”

Ngạc nhiên, nàng hơi hơi đem thị lực chính mình thôi không nhìn phiến ngực tinh trắng, mạnh dạn nhìn lên trên, khuôn mặt tuấn tú của Trình Hải Đông liền như vậy xuất hiện ở trước mắt.

“Hải Đông!” Nàng kinh hô, hai tròng mắt tối như mực lóe lên một tia sáng không rõ.

“Sớm.” Mái tóc đen hỗn độn, đôi mắt thâm thúy nhìn không chớp mắt vào nàng.

“Người, người gì chứ không mặc quần áo?” Thân là anh em. Nàng cũng không biết hẳn có thói quen cởi trần. (ax, tối giờ mà tỷ vẫn chưa nhận ra gì sao???)

Nếu không phải tình huống đặc thù trước mắt, Trình Hải Đông thật đúng là thiếu chút nữa bị cái đầu không có thần kinh của nàng làm cho tức cười. “Người cũng không có mặc, không phải sao?” Hắn mãnh liệt quét ánh mắt về phía cảnh đẹp trước ngực của nàng. (aaa, ca thật BT nha)

Gì? Nàng cũng không có mặc? Làm sao có thể, nàng không có thói quen cởi trần khi ngủ nha!

Không tin cúi đầu vừa thấy, An Chỉ Nhàn mặt cười đầu tiên là chuyển sang trắng xanh, ngay sau đó hoàn toàn đỏ lên. “A! Mau nhắm mắt lại!” Nàng kêu thảm thiết một tiếng.

Căn cứ vào nàng khác hẳn với các nữ nhân khác, nàng không phải che khuất thân thể của chính mình, mà là tiến lên, khăn trương che hai mắt của Trình Hải Đông, tay nhỏ bé gắt gao ngăn chặn, xác định hẳn nhìn không tới, đầu mới bắt đầu chậm rãi động chuyển.....

Này, này, này rốt cuộc là người nào làm ra sự việc này chứ?

Này, này, này rốt cuộc là người nào làm ra sự việc này chứ?

Nàng nhớ rõ tối hôm qua bọn họ khoái hoạt uống rượu, giống như trước đây, thiên nam địa bắc mò mẫm (mò mẫm- từ này của tác giả, ta cũng không hiểu vì sao lại dùng từ này), như thế nào vừa cảm giác tỉnh lại liền phong vân biến sắc (phong vân biến sắc giống như câu thay đen đổi trắng, ý chỉ sự thay đổi đó mà), hơn nữa nàng còn trợn ngủ ở trên giường hẳn?

Nên sẽ không bọn họ đã muốn..... Nha không! Bọn họ là anh em tốt a, làm sao có thể làm ra loại sự tình này?

Đầu ngón tay run nhè nhẹ, lưng lạnh cả người, An Chỉ Nhàn toàn thân dường như là bị cấp tốc đông lạnh, không thể động đậy.

“Hải, Hải Đông, nói cho ta biết, chúng ta chính là uống rượu, sự tình gì cũng không phát sinh, đúng hay không?” Nàng cắn môi dưới, hi vọng khả năng bảo trì lạc quan, nhưng cổ họng tối nghĩa, ấp a ấp úng ngay cả nói đều nói không tốt.

Một trận trầm mặc.....

“Trên thực tế, chúng ta, chuyện gì đều đã xảy ra.” tiếng nói khàn khàn bình tĩnh trả lời.

Lại là một trận dài dòng trầm mặc.....

Sau một lúc lâu, hần rời mắt khỏi người nàng, chống tay ngồi dậy, ánh mắt thẳng tắp nhìn nàng, ánh mắt sắc bén giống muốn xem tâm tư nàng nghĩ gì.

Trước lúc nàng tỉnh lại, Trình Hải Đông đã tỉnh lại.

Nhìn hai người trần trụi, lại nhìn đến trên người nàng có kích tình hôn ngân (cái nì là cái gì thì ta nói rùi không nói lại nữa hén). Hần rất nhanh liền hiểu được, tối hôm qua đủ loại căn bản không phải mộng, hần bữa bãi hưởng thụ, chặt chẽ nắm chặt tốt đẹp căn bản không phải mộng, mà là thật thật thật thật hần cùng nàng, nam nhân cùng nữ nhân.

Hần, muốn An Chỉ Nhàn lần đầu tiên, không lưu tình chút nào ăn nàng sạch sẽ, yêu nàng một lần rồi lại một lần nữa, không sao thoả mãn được.

Hần không phải không ảo não, hần thực thích nàng, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn thừa dịp uống rượu chiếm tiện nghi nàng, bằng không hần không cần canh giữ ở bên người nàng nhiều như vậy năm.

Nhưng là, chuyện có được nàng thật, lại làm cho hần cõi lòng đầy cảm giác tội ác trong lòng.

Hần thực mâu thuẫn, thực mâu thuẫn, tự hỏi nếu nàng tỉnh lại, hần nên như thế nào đối mặt nàng? Hần không ngừng đoán rằng nàng sẽ có cái gì phản ứng, là thất vọng, nhìn hần tức giận, hay là dùng nước mắt thăm oán hần?

Tức giận, hần không sợ, hần sợ là nước mắt của nàng, nàng nếu là khóc, hần thật sự không biết làm sao.

Quả nhiên, càng nghĩ càng hoảng hốt, hần căn bản không dám gọi tỉnh nàng, chỉ dám lẳng lặng nhìn nàng ngủ. Nàng đẹp quá, bộ dáng ngủ say tựa như thiên sứ giống như hồn nhiên, thu tâm tình của hần ngũ vị tạp trần.....(Ngũ vị bao gồm: ngọt, chua, cay, đắng, mặn)

Nghe được hần nói như vậy, An Chỉ Nhàn chính là ngơ ngác ngồi dậy, căn bản không thể tự hỏi.

Nhìn đến nàng cái dạng này, Trình Hải Đông không khỏi nhăn mày rậm lại, vội vàng nắm lên một bên chân, gắt gao bao lấy thân thể mềm mại trần trụi của nàng. Nàng vừa mới nói qua rằng nàng lạnh đó sao. (ô! Ta iu anh quá ~^^~)

Không biết qua bao lâu.....

“Hải Đông!” Nàng đột nhiên đứng đần kêu.

“Ân?” Hần lên tiếng trả lời. Như là làm tốt chuẩn bị tâm lý. Chờ đối mặt chỉ trích của nàng.

“Chúng ta, là anh em phải không?”

Hần giật mình.“Đương nhiên, vĩnh viễn đều là.”

“Kia đáp ứng ta một sự kiện.” Nàng ngẩng đầu, như là làm cái gì quyết định trọng đại nào đó, ánh mắt kiên định xem xét hần.

“Hảo.”

Là hần đoạt đi trong sạch của nàng, hần thật cao hứng vì thế mà chịu trách nhiệm, nếu, nàng muốn nói đều này, hần vui vẻ chịu đựng. (anh cứ mơ đi >_0)

Chỉ thấy nàng vừa rồi còn kích động, ánh mắt nhất thời thanh minh giống cái hiệp nghĩa chi sĩ (cái nì là cái chi ta hun hủ, cứu vớt) chắc chắn đối hần nói: “Toàn bộ đều phải quên! Đêm qua, chúng ta sự tình gì cũng không có phát sinh, như thế này xuống giường, người cũng là người, ta còn là ta, chúng ta vẫn là thiết giao tình anh em tốt, chuyện này, ai cũng không hứa tiết lộ đi ra ngoài. Biết không?”

“Gi?” Như thế nào cũng không giống hần tưởng tượng với nhau, Trình Hải Đông kinh ngạc cảm thiếu chút nữa đến rơi xuống. (KNhi: dùng tay đẩy đẩy cầm lên giùm anh)

Có làm hay không, nàng cứ nhiên cường chế quy định hần muốn quên, nàng nên sẽ không muốn hần giả cam vỡ diếc, làm như hai người cái gì đều không có phát sinh chứ?

Thấy hần không có phản bác, nàng hào sảng vỗ vỗ bờ vai của hần. Toàn bộ nhảy xuống giường, bọc chăn. Ven đường nhặt lên quần áo phân tán, rất nhanh trốn vào phòng tắm.

Cái này khiến cho Trình Hải Đông sững sốt, hần ngồi ở trên giường, thật lâu nói không ra lời, như là bị Lôi Điện chém thành hai nửa, rốt cuộc không thể hoàn hồn.

Rượu say loạn tính, ăn cô một cái sạch sẽ, mà này cô gái phi thường khoan dung hào sảng, không cần cầu gì trách nhiệm cùng bồi thường, là nam nhân đều nên cảm thấy may mắn, nhưng –

Trình Hải Đông lại cảm thấy chính mình tâm như là bị quăng xa đến ngàn hải lý, cuốn vào một cơn lốc xoáy không thấy đáy.....

Buồn, buồn đã chết! Buồn bức đến cực hạn, chuyển biến thành tức giận, giống liệt hỏa bàn cháy, khó chịu tràn ngập hần ngực.

Một lát sau nì, An Chỉ Nhân chuẩn bị xong đi ra phòng tắm, giống nhau đã muốn hoàn toàn thuyết phục chính mình bình tĩnh nhận chuyện này là thật. Thành công thôi miên chính mình mất trí nhớ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã không còn vẻ kinh ngạc.

“Hải Đông, ta đi về trước!” Tiếng nói mềm mại như lúc trước nàng thường lui tới, còn mang theo chút cười khê âm cuối.

“Chờ một chút!”

Trình Hải Đông mạnh phục hồi tinh thần lại, bay nhảy nhanh xuống giường, mặc lại quần, đại chưởng áp tới cửa, ngăn nàng đang muốn mở cửa rời đi, dùng con người đen lấy mang đầy vẻ tình cảm, chuyên chú dừng ở nàng –

“Chúng ta kết hôn.” Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi thốt ra.

Đơn giản bốn chữ lúc này đối An Chỉ Nhân mà nói, tựa như một phương trình toán học khó hiểu, làm cho nàng chỉ một thoáng không thể lý giải, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, chậm chạp phát không ra tiếng âm, cặp mắt kia hắc bạch phân minh (ý nói chị ấy trợn mắt quá lớn làm cho trông đen trông trắng đều rõ ràng), con mắt muốn rớt cả ra ngoài.

“Được không? Gả cho ta?” Hần khàn khàn giục.

Nàng gờ lên cổ quái biểu tình, nhìn hần hảo sau một lúc lâu. Mới không biết nên khóc hay cười nói: “Người điên rồi sao? Chúng ta là anh em nha!”

Lời của nàng, tựa như một gáo nước lạnh hướng Trình Hải Đông, hần đầu tiên là chặt vật ngừng lấy tay chải tóc, sau đó điều chỉnh tốt tâm tình, mới lại quay đầu nhìn về phía nàng: “Chúng ta phát sinh quan hệ, ngay tại đêm qua.” Hần tận khả năng bảo trì bình tĩnh nhắc nhở nàng một cái sự thật không thể tranh cãi.

“Phát sinh một lần sẽ kết hôn, vậy nhân viên đăng ký kết hôn ở Sở vụ chắc chắn mỗi ngày sẽ có rất nhiều việc.”

Khẩu khí của nàng thực bướng bỉnh, lực đạo cự tuyệt cũng rất đúng chỗ, làm cho hần không thể phản bác.

An Chỉ Nhân chuyên chú nhìn hần, “Hải Đông, ta biết người đang tự trách mình, nhớ rõ trước đây chúng ta bởi vì ham chơi trộm xe đạp đi ra ngoài, kết quả phát sinh tai nạn xe cộ, mi giác của ta để lại vết sẹo, sau đó người so với ai khác đều tự trách, có một đoạn thời gian thật dài người đều tâm miệm rằng lớn lên sẽ

kiếm thật nhiều tiền dẫn ta đi sửa dung, nhưng ta vẫn cảm thấy, kỳ thật ta chính mình cũng phụ trách một nửa trách nhiệm, người không cần đều áy náy ở trên người. Lần này cũng giống nhau, là ta rủ người uống rượu, người thật sự không cần bởi vì vậy mà cưới ta, đừng lo lắng, ba ta sẽ không giết người, bởi vì ông ấy không có khả năng biết?”

Nàng thiên chân nghĩ đến hẳn là lo lắng vạn nhất ngày nào đó sự việc bị bại lộ, An Ba ba vì ái nữ cứng mà nổi giận.

Lúc này, tâm Hải Đông bị đả kích hoàn toàn.

Thực mẹ nó gặp quỷ, nàng biết cái gì? Nàng căn bản cái gì cũng đều không hiểu, nữ nhân này căn bản không hiểu rằng hẳn hận không thể nói cho ba nàng biết để ông ấy dùng dao uy hiếp hẳn lấy nàng lấy, như vậy hẳn còn mừng rỡ thoải mái, cũng có thể không sợ bị nàng từ chối mà tức chết như bây giờ. (hơ hơ, ta thấy tội anh sao ý)

“Vậy người có hay không nghĩ tới, nếu người mang thai thì sao?” Hắn quăng ra một đạn viên kinh ngạc, bụng dạ khó lường muốn nhìn nàng như thế nào tự bào chữa.

Nàng đột nhiên ngăn ra, “Không có khả năng!” Ra vẻ thoải mái mà tà nghệ hẳn, “Người tưởng làm ta sợ, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy, một lần lau súng bất cẩn bóp còi mà trúng đạn sao, ta cũng muốn kỳ diệu như vậy liền mang thai, như khát vọng có đứa nhỏ này thật không thể?”

“Nhưng không ai có thể cam đoan không có này khả năng.” Trình Hải Đông dùng hết toàn lực bảo trì bình tĩnh, lý trí nói, bởi vì nếu không thể chế trụ chính mình, hẳn sợ hẳn sẽ bóp chết nàng. (lần thứ 2 anh đòi bóp chết chị rùi nha)

“Tương tự, chúng ta cũng không thể khẳng định sẽ phát sinh, cho nên — nhanh chút xóa bỏ trí nhớ của người, bắt đầu từ giây tiếp theo, ai cũng hứa sẽ không nhắc lại chuyện này.” Nàng vỗ vỗ cái trán hẳn. Cười khê làm bộ đã muốn thay hẳn tiêu trừ trí nhớ.

Trình Hải Đông trầm mặc không nói, hẳn buồn bực vì thái độ muốn nhanh chóng phủi trách nhiệm của nàng quên, trong lòng khó chịu cực kỳ.

“Tóm lại, không được lại suy nghĩ miên man, tạm biệt.”

Nàng yên vui lại lạc quan, không nhìn Trình Hải Đông, cũng không quay đầu lại cứ như vậy đi về nhà.

Nghe thấy dưới lầu cửa mở ra rồi đóng lại, Trình Hải Đông hung hăng mắng một câu thô tục, ảo não đến cực điểm.

Quên mất nàng là một người lạc quan như thế nào, chỉ cần về nhà, vào bồn tắm ngâm một lát là An Chỉ Nhàn quên mọi chuyện ngay.

Nhớ rõ từ nhỏ đã bắt đầu, mỗi lần chỉ cần cùng Trình Hải Đông đi chơi cả người chật vật, về nhà chuyện thứ nhất, chính là chạy đến phòng tắm tắm rửa, đem toàn thân rửa, ngày mai mới có tiếp tục nháo hoát như trước đó.

Nhưng, lúc này đây? Cho dù tắm rửa sạch sẽ như thế nào, chuyện phát sinh thật có thể dễ dàng bị lau đi sao?

Nàng ở phòng tắm cởi hết quần áo, nhìn vào kính chính mình, mới phát hiện dấu vết trên người không phải tắm rửa là có thể tẩy đi, một cái lại một cái tiên hồng sắc hôn ngân (dấu hôn anh để làm tin mờ ^^), tình huống khi không tự giác lưu lại ẩn ký, kéo dài mật mật, giống như khắc ở trên người nàng, không ngừng nhắc nhở nàng tối hôm qua triền miên.

“Không nhớ, không nhớ, quên, toàn bộ đều phải quên.....”

Mặc kệ là chột dạ hay là muốn thêm can đảm, vẫn là chuyên chú thôi miên, An Chỉ Nhàn cố gắng đối kháng sự thật, thì thảo tự nói một lúc lâu, ngồi ở bồn tắm mát xa lớn, đầu tiên là hít sâu nhất, mồm mở to hút vào một ngụm khí lớn, chột cả người nhập vào trong nước.

Đột nhiên, một màn hình ảnh chuyển đến, một màn dây dưa quyết liệt cư nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

Nàng tỉnh tường thấy, nằm ở trên giường bóng dáng của một nữ nhân xinh đẹp là nàng, đặt ở trên người nàng, nam nhân không ngừng hôn môi của nàng, là Trình Hải Đông, bọn họ đang thực hiện hành vi thân mật nhất của nam nhân cùng nữ nhân.

Ngạc nhiên hoảng hốt, đã quên chính mình còn chôn ở trong nước, nàng không tự giác nghẹn họng nhìn trần trời, mở miệng, nước ầm nhất thời quán nhập (chui vào) xoang mũi của nàng, bị nghẹn, nàng thống khổ giãy dụa, vội vàng thoát khỏi mặt nước, ho mạnh một lúc lâu mới ngừng lại.....

Không rõ là khí trời nóng bức, hay là hình ảnh kích tình giao triền kia làm cho mặt nàng hồng, tim đập kịch liệt thật lâu không thể bình ổn.

Ai, làm sao có thể hồ đồ như vậy? Nàng ở trong lòng gào thét.

Đều do nàng, uống hết chai Michelle Barnier (ta vào google tìm mãi mà không ra loại rượu này, ta bít kít với) nàng nên tan cuộc về nhà, bỗng dưng nghe được tiếng ông nội mơ hồ gọi nàng uống thêm vài chén nữa, bây giờ tốt rồi, rượu say loạn tính..... Đối tượng lại là huynh đệ tốt nhất từ nhỏ của nàng, ngấm lại thật đúng là khừ tử (ta không hiểu từ này nghĩa là gì nên để nguyên a)! Về sau nhìn thấy Trình Hải Đông, nàng còn có thể bình tâm tĩnh khí, thần nhiên tự nhiên mà đối diện hắn sao?

Nghĩ đến một đêm hoang đường có khả năng làm hỏng nhiều năm giao tình của hai người, An Chỉ Nhân nhin không được hung hăng gõ đầu mình một cái.

Bằng hữu đến rồi lại đi, duy độc chỉ có Trình Hải Đông là tuyệt đối không thể bỏ qua, bọn họ sớm đã vượt qua tình bằng hữu thông thường, mà là giống như người nhà không thể phân biệt (ui, chị lấy anh thì người nhà chứ còn gì nữa), nàng không thể tưởng tượng tương lai nàng có thể mất đi hắn.

Theo bản năng sờ sờ mi giác (lông mày), nắm đó vết sẹo đã không còn nữa gấp, làn da bóng loáng non mịn, là Trình Hải Đông ép buộc nàng đi thẩm mỹ giải phẫu.

Kỳ thật nàng thật sự không cần biết trên mặt có phải hay không có vết sẹo, nhưng lại không hy vọng hắn mỗi lần nhìn đến liền có vẻ mặt tự trách, nàng mới có thể ngoan ngoãn thuận theo.

Hắn chính là như vậy, chuyện gì đều lãnh ở trên người, cố chấp, lần này hai người uống rượu lại phát sinh quan hệ, không biết hắn muốn tự trách bao lâu, nàng không cần hắn biến thành bộ dáng kia.

Không quan hệ, thật sự, tuy rằng ngay từ đầu nàng quả thật bị dọa, nhưng đổi lại góc độ khác, may mắn là nàng cùng với bạn thân, đáng tin cậy, Trình Hải Đông, vạn nhất là một nam nhân thô lỗ, nàng mới thật sự muốn khóc đâu!

Dù sao từ nhỏ đến lớn, bọn họ cũng ẩn dấu không ít bí mật nhỏ chỉ có hai người biết đến, lần này, coi như làm lại thêm một bí mật, dù sao chỉ cần bọn họ không nói, không có người biết..... Cho nên, không có việc gì, không có việc gì, nàng vẫn là nàng, Hải Đông vẫn là Hải Đông.

Đúng vậy, chính là như vậy!

Một lát, thuyết phục chính mình xong, nàng theo bồn tắm lớn phút chốc đứng lên, cố ý không chú ý hôn ngân, lau khô thân thể, mặc một bộ quần áo sạch sẽ, yên lặng ở trong lòng nhắc nhở chính mình, ngày mai không cần quên cùng Trình Hải Đông đi phòng tập thể thao vận động, nàng muốn dùng hành động chứng minh chính mình là thật không thêm để ý, bằng không, hắn sẽ canh cánh trong lòng nói muốn thú nàng.

3. Chương 3

Muốn hắn quên thì đúng là nói dễ hơn làm. Gần một tháng, Trình Hải Đông chẳng những không quên được mà càng nhớ rõ ràng.

Mỗi tối nằm ở “Án phát hiện tràng”, chỉ cần nhắm mắt lại, một đêm mộng đẹp không ngừng hiện lên. Hắn nhớ rõ phần môi ngọt ngào, thân thể mềm mại, thanh âm có bao nhiêu mỉa mai. Càng nhớ rõ thân thể nàng như thế nào kích thích ham muốn của hắn. Muốn hắn làm bộ như không có chuyện gì, hắn thật sự làm không được.

Thế nhưng An Chỉ Nhàn làm tốt lắm. Nàng xuất hiện trước mặt hấn vẫn tự nhiên như cũ. Cùng hấn đi phòng tập thể thao, nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng đến nhà hấn ăn cơm. Khi cả hai nhà tụ họp, nàng trước sau như một, lú lú chuyện trò.

Biểu hiện của nàng càng vui vẻ thì tâm hấn càng ảm đạm.

Không, hấn thật sự chịu không nổi nữa. Cứ tiếp tục làm bộ như vậy, nàng không điên nhưng hấn thật sự đã phát điên rồi.

Hấn cầm đĩa ngồi trước bàn ăn nửa ngày cũng không nhúc nhích, ngón trỏ gõ lên bàn. Bất luận thế nào cũng phải nhanh nghĩ biện pháp, nếu cứ chờ nàng thông suốt thì dù hấn có vĩnh viễn đợi đến già thì nữ nhân không có thần kinh kia vẫn không nhận ra.

“Mẹ, nếu thích một nữ nhân không có thần kinh thì phải làm sao?” Hấn phiền chán hỏi.

Trình mẫu trao đổi ánh mắt với lão công nhà mình, mừng rỡ hỏi :” Người cùng Chỉ Nhàn đã xảy ra chuyện gì?”

Trình Hải phòng bị nhùi máy, hỏi lại :” Có chuyện gì với nàng? Đây là chuyện của bạn con, không phải của con”.

Hảo hảo, không phải hấn, là bằng hữu của hấn. Chính là cái bằng hữu kia tên Trình Hải Đông mà người trong lòng kêu An Chỉ Nhàn. Hấn tưởng cha mẹ hấn mất mù sao? Ai chẳng biết đứa con ngốc này để ý Chỉ Nhàn. Bên người ta luôn có người mặt báo nha, nếu không nói về nàng thì nói ai?

“Con, vấn đề này rất đơn giản a, chỉ cần không từ thủ đoạn đem nàng lừa bắt về là được !” Trình phụ nói.

Gì, lừa bắt về? Đây là điều một hiệu trưởng trung học có thể nói sao? Cứ nhiên đi dậy con lừa gạt con gái nhà lành... Bất quá, nghe có vẻ rất đúng.

Chính là, phải lừa như thế nào? Hai mẹ con Trình gia không hẹn mà cùng nhìn về phía người trụ cột trong nhà.

“Nói người bị bệnh không thể chữa, chỉ còn sống được ba tháng nữa, hi vọng trước khi chết có thể cùng người mình yêu đi vào lễ đường. Loại này là chuyện tình yêu xưa đầy xúc động, nữ sinh bây giờ thích nhất loại này.”

“Phi, phi, phi, không tốt không tốt, người nào nghe được còn dám gả? Cũng không phải điên mà muốn đi làm góa phụ.” Trình mẫu cật lực phản đối.

“Như vậy chẳng phải rất cảm động sao, nói là trúng một kiếp nạn lớn cần âm dương điều hòa để hóa giải kiếp nạn.”

“Ba, như vậy có khác gì lừa người ta đâu?” Cả hai mẫu tử trừng mắt nhìn hấn.

“Bằng không nói rằng trong nhà có trưởng bối bị bệnh, cần làm việc vui xung hỉ để thực hiện truyền thống của người Trung Quốc, chỉ cần trưởng bối khỏe mạnh, ngẫu nhiên mê tín một chút cũng không sao, Chỉ Nhàn là một đứa nhỏ thiện lương, nhất định sẽ đáp ứng .”

“Vấn đề là, trưởng bối bệnh nặng sẽ là ai? Chúng ta sống ngay cách vách, không cần thận một cái, nói dối kiểu này thật dễ dàng bị phát hiện ra.” Trình mẫu nhìn về phía lão công đang tự cho mình là đa mưu túc trí.

“Đúng rồi, ông nội đã xác định khi nào muốn nhập viện phẫu thuật thay đổi người công tác đốt ngón tay?” Trình Hải Đông hỏi (đoạn này chịu wá! ^^!)

Trình phụ trợn mắt “Thằng nhóc, người nên sẽ không là... Ông nội người mà biết, chắc chắn sẽ vác gậy gộc, đánh cho mộng người nở hoa, cứ nhiên dám nguyên rửa ông nội người.” Hấn một chưởng đánh vào gáy của đứa con. Trình Hải Đông phản ứng cực nhanh trước công kích của lão ba. “Đều phải khai đao liễu, còn không nghiêm trọng sao? Hơn nữa ông cũng thích Chỉ Nhàn như vậy, nếu hai nhà chúng ta kết hôn, sinh cho ông vài thằng cháu để ôm, hấn ông nhất định cao hứng, sẽ không để ý chuyện nguyên rửa ông đi.”

“Nói như vậy dường như cũng có chút đạo lý.” Trình phụ bắt đầu suy tư, không tự giác nhẹ nhàng gật đầu.

“Con, cố lên, ngày đó an thăm hỏi người, như thế nào mà nhiều năm rồi vẫn vậy, người còn tỏ vẻ một chút cũng không có, hại lão mẹ người cũng không biết nên nói với an thăm người như thế nào. Nếu có thể, nhanh nhanh thuyết phục làm hôn sự đi!”

Hắn cũng muốn nhanh thu phục nàng a. Nếu không hắn sẽ phải vào bệnh viện tâm thần mất. Trong phòng, Trình gia âm mưu rất mạnh, ngoài phòng An Chỉ Nhân đang loạn hết cả lên.

Phải làm thế nào mới tốt bây giờ? Trên đời này sao có chuyện trùng hợp như vậy? Đều do nàng số xui, nói cái gì không có khả năng, giờ kết quả tốt lắm, nàng thật sự mang thai.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Trình Hải Đông có thể giúp nàng, dù gì hắn cũng có liên quan, mà hắn lại là người anh em đáng tin cậy của nàng, nàng tin tưởng, chỉ cần có hắn, nhất định có thể dễ dàng nghĩ ra biện pháp, vì vậy nàng cố lấy dũng khí đi vào Trình gia, tay run run ấn hạ chuông cửa.....

Sau một lúc lâu, tiếng bước chân trầm ổn chậm rãi đi đến. Cửa mở, nhìn thấy An Chỉ Nhân, tâm của Trình Hải Đông kịch liệt nhảy lên (chắc là giật mình đây mà, làm việc xấu là thế =.=)

“Vừa tan tầm?” Hắn cho rằng nàng vừa mới công tác về.

“Àn.” Không tự giác cắn môi dưới, nàng nâng đôi thủy mâu lên, “Hải Đông, ta....” Muốn nói lại thôi.

Đột nhiên giọng Trình mẫu vang lên từ phía sau Hải Đông, “Di, là Chỉ Nhân sao, như thế nào không vào nhà? Đã ăn cơm chưa? A di hôm nay nấu món canh năm trảng vụng mà con thích, muốn hay không vào ăn một chút?”

An Chỉ Nhân biểu tình không được tự nhiên, lắp bắp, “A di, không cần phiền toái, ta chỉ là....”

Trình Hải Đông sâu sắc liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng có tâm sự, “Mẹ, máy tính Chỉ Nhân bị hỏng, con qua xem hộ nàng.” Tùy tiện lấy một lí do rồi kéo nàng ra khỏi cửa.

Tay nàng thật lạnh, mỗi khi trong lòng nàng bất an, tay nàng lại giống như từ hầm băng đi ra, ạnh đến mức làm người ta sợ hãi.

Trình Hải Đông nắm tay nàng đến cửa hàng tiện lợi gần nhà. “Qua bên kia ngồi chờ ta.” Tiếp theo hắn xoay người cầm hai lon nước còn ấm đi thanh toán.(nguyên văn là ” nhất quán nóng khả khả”) Cùng nàng ngồi xuống, hắn đưa cho nàng lon nước ấm, “Uống một chút đi, ấm áp thân.”

Nàng cảm kích nhìn hắn, “cám ơn”. Quả nhiên là anh em tốt của nàng, vĩnh viễn đều biết nàng cần gì. Nàng cầm lon nước ấm thơm ngát (ai hiểu “thơm ngát nóng khả khả” là gì thì chỉ giúp mình mới nha >.

4. Chương 4

Lo lắng đến An Chỉ Nhân mang thai, lại vẫn là thời kì đầu, sợ thai nhi không ổn định, cho nên bọn họ vẫn chưa an bài tuần trăng mật.

Trình Hải Đông bồi tân nương mới gả là nàng về nhà mẹ đẻ ăn bữa cơm, lại bị trình mẫu tỉ mỉ chuẩn bị canh gà thuốc bổ, còn tại ngày nghỉ tân hôn chỉ có hai người, đột nhiên cảm thấy cứ như bây giờ thật tốt.

“Hiện tại muốn làm cái gì?”

Trình Hải Đông cười thần bí, cũng không đáp lời, chính là lái xe, chậm rãi rời đi khỏi nhà, hai nhà cũng đã làm láng giềng nhiều năm qua ở khu ngõ nhỏ này.

“Rốt cuộc muốn đi đâu, nói một chút !” Nàng nóng nảy, bắt chập cái gì khí chất thực nữ, vươn ngón trỏ, không khách khí chọc chọc bờ vai của hắn.

“Gấp cái gì, đến sẽ biết.” Hắn buồn cười liếc người ngồi bên cạnh đang ngó nghiêng.

Hắn thoải mái mà hừ ca, lái xe vù vù, thượng cầu vượt lại hạ kiều, chỉ chốc lát sau, cư nhiên đỉnh đặc đem xe tiến vào trung tâm triển lãm ô tô.

Lúc trước hắn đã muốn chính mình đến chọn quá một hồi, bất quá nếu muốn đưa lễ, đương sự cũng thích lễ vật đó mới được, cho nên mới quyết định thừa dịp hôm nay rảnh, mang nàng cùng nhau lại đây nhìn xem.

“Xe của người gặp về đề gì sao ?” An Chỉ Nhàn vẻ mặt khó hiểu, bọn họ vì sao phải tới chỗ này?

“Đầu của người mới có vấn đề ?” Hấn không biết nên khóc hay cười, thẳng mở cửa xe xuống xe đi.

Tiêu thụ nhân viên cúi đầu ngênh đón, “Trình tiên sinh, ngài hảo, nói vậy vị này chính là phu nhân đi?”

An Chỉ Nhàn còn đang buồn bực, Trình Hải Đông đã muốn mở ra cửa xe, dơ tay giúp nàng xuống xe. “Mau xuống dưới giúp chính mình chọn xe mới.”

“Ta?” Nàng kinh ngạc nhìn Trình Hải Đông, đừng các kỳ diệu bị mang xuống xe.

Mười năm trước hai bọn họ cùng nhau lấy bằng lái xe, An Chỉ Nhàn cũng chưa có sử dụng lần nào, dù sao ở tại nội thành, đến đi đều có phương tiện đi lại, bằng không, cũng có anh em tốt Trình Hải Đông này chủ động làm tài xế cho nàng, căn bản không cần chính nàng lái xe.

Nói sau, đầu năm dưỡng xe cũng rất phiền toái, nàng căn bản không nghĩ tới muốn mua xe thay đi bộ, cho nên nghe được hấn gọi nàng giúp chính mình chọn mua xe mới, trong lúc nhất thời nàng không biết phản ứng thế nào.

“Người hiện tại mang thai, căn cứ vào an toàn cùng tiện lợi, ta cảm thấy mua chiếc xe làm phương tiện cho người đi lại hảo, ông nội cũng nói như vậy. Vốn ta muốn chính mình chi tiền, ai biết ông nội cũng muốn chi tiền mua, may mắn ba cùng Nhị thúc ở giữa phối hợp, cho nên hiện tại kết luận chính là, chúng ta hai ông cháu mỗi người một nửa, tài chính đầy đủ, tùy tiện người chọn lựa.”

Nhớ tới ông nội mang theo thần sắc có bệnh, kiên trì tới tham gia hôn lễ, An Chỉ Nhàn hốc mắt cũng đỏ lên.

Ông nội của nàng qua đời sớm, là ông nội Trình Hải Đông cho nàng quý giá tổ tông tình, còn thương nàng như cháu gái nhà mình, ông nội bị bệnh, nàng lại gấp nhưng cái gì đều không thể giúp, chỉ có thể cùng Trình Hải Đông kết hôn tạo xung hỉ. Cũng không biết khi nào thì mới có tác dụng. Hiện tại ông nội còn muốn mua xe cho nàng, nàng thật sự cảm thấy hảo hổ thẹn, hảo hy vọng ông nội có thể sớm ngày kang phục, làm cho nàng có thể hảo hảo hiếu thuận hấn.

“Ông nội không nên sung ta như vậy.....” Nàng cảm động chảy ra bạc lệ.

“Này, An Chỉ Nhàn, người nặng bên này nhẹ bên kia nha, ta cũng đối đãi người không tề a! Hơn nữa điểm tử là ta trước hết nghĩ đến, tiền ta cũng có ra một nửa, như thế nào người chỉ cảm thấy động một nửa?” Tuy rằng là chính mình ông nội, Trình Hải Đông như cũ thực ghen.

“Gì chứ cùng ông nội so đo, ta lại cũng không có nói người đối ta không tốt.” Nàng dùng sức hấp hấp cái mũi, nhịn xuống không cho nước mắt rơi xuống.

“Nếu cảm động, liền vui vẻ nhận lấy lễ vật này, cư nhiên còn khóc ? Ta trước kia như thế nào cũng chưa phát hiện người là tiểu quý yêu khóc?”

“Chính là bởi vì quá cảm động mới có thể khóc thôi, thời điểm nữ nhân cảm động, sẽ nhịn không được muốn điếu hai giọt lệ cân bằng một chút cảm xúc, ngay cả cái này cũng đều không hiểu, một người vẫn là anh em tốt nhiều năm của ta, tổn!” Nàng biết miệng, không thuận theo hướng hấn trong ngực chửi một chút.

“So với điếu nước mắt, ta càng thích người hôn ta.”

“Trình, hải, đông –” Ra vẻ hung ác nhìn hấn.

“Hảo hảo hảo. khóc đi khóc đi, khóc đủ lại đến.” Hấn không biết nên khóc hay cười, sung nịch vuốt tóc nàng.

Thật là tiểu nữ nhân đáng yêu, khó trách hấn vui vẻ hoan chính nhiều năm như vậy, bất quá nàng cũng quá keo kiệt đi, hại hấn tưởng nhân cơ hội thơm nàng một cái mà không được, khiến lão công hấn trong lòng chua xót.

Nhân viên tiêu thụ thông minh vừa thấy chỉ biết bọn họ là đối cảm tình không sai tiểu vợ chồng, chạy nhanh nhân cơ hội giới thiệu. “Nếu là phu nhân muốn mua xe, cá nhân tôi sẽ cố gắng đề cử các loại xe của công

tự phù hợp nhất, không chỉ có sắc thái lượng lệ, tính năng lại hảo, an toàn tuyệt đối, đi lại đều thực thoải mái.....”

Nàng trát đi mâu lý hơi nước, nhìn trước mặt toàn xe mới mê người, thật đúng là càng xem càng thích.

“Hải Đông, ta lại không hiểu xe.” Nàng quay đầu lại dùng ánh mắt cầu cứu hẳn.

Một ánh mắt của nàng, Trình Hải Đông hiểu phức tạp của nàng. Vì thế hẳn giúp nàng nhìn xem nội trang, lại cùng tiêu thụ nhân viên thảo luận vài yêu cầu chuyên nghiệp trong xe cộ, suy tư một lát mới rốt cục gật đầu. “Có thể, thực thích hợp với người, tuy rằng nhẹ, nhưng chỗ ngồi không gian sẽ không quá chật chội, cho dù có bị bụng lớn, ngồi ở ghế lái cũng không cảm thấy không thoải mái.”

“Nguyên lai phu nhân mang thai, chúc mừng chúc mừng, chiếc xe này không chỉ tính năng hảo, lại rất an toàn, chẳng những có hệ thống phòng khóa phanh, cũng có toàn trang bị an toàn khí nang, tuyệt đối cam đoan phu nhân an toàn vô sự, phu nhân có thể tự mình thử qua có phù hợp không rồi mua.”

“Nhưng là ta thật lâu không lái xe.....” Nàng xem xem Trình Hải Đông lại nhìn xem tiêu thụ nhân viên. Ngại ngần nói.

“Ta đây cam đoan người về sau nhất định hội thường thường lái xe, bởi vì người hội đối với chiếc xe yêu thích không buông tay.” Tiêu thụ nhân viên trêu ghẹo nói. “Không bằng, liền ra đi thử một vòng nhìn xem đi!”

Nguyên bản Trình Hải Đông là muốn thừa dịp mấy ngày nay nghỉ ngơi, bởi nàng một lần nữa quen thuộc lái xe trên đường, An Chỉ Nhân đã muốn hưng trí bừng bừng gật đầu đáp ứng, xem ra nàng là thật thực thích chiếc xe mới mua này.

Ngồi ở tay lái, nàng vô cùng hồi hộp, quay qua nhìn Trình Hải Đông cười cười, khởi động động cơ thả hạ chân ga, làm xe đột nhiên phóng về phía trước. Nàng nhất thời hoảng hốt, nhanh chóng dùng lực thả hạ phanh lại. Trên xe ba người hung hăng đi phía trước khuyh một chút. (phóng nhanh vượt ẩu.. hắc)

“A, thực xin lỗi!” Nàng đầy côi lòng xin lỗi nhìn xem hai vị hành khách.

“Ha ha, phu nhân phản xạ thần kinh không sai, ha ha.....” Nhân viên tiêu thụ âm thầm lau đi mồ hôi lạnh, cố gắng cười.

Trình Hải Đông vỗ vỗ tay đang nắm tay lái của nàng, “Đừng hoảng hốt, trấn định, chân ga phải chậm rãi mà thả ra, không cần gấp, an toàn là quan trọng nhất.”

Mâu chói mắt, hai má vì hưng phấn mà hồng nhuận, An Chỉ Nhân giống cái học sinh tiểu học đường như thuận theo gật đầu, hít một hơi, một lần nữa thả hạ chân ga, xe giống như mũi tên lao nhanh ra ngoài.

shit! Nữ nhân không có thần kinh này có phải hay không căn bản không biết an toàn là cái gì, nàng nghĩ mình là xe thần Schumacher sao? Áo tưởng chính mình đang tham gia nhất cấp phương trình đua xe sao? Có tất yếu phải đi nhanh như vậy không?

Nàng lái xe, ở trên đường đi như bay nhanh về phía trước, Trình Hải Đông cả người buộc chặt, nhân viên tiêu thụ sắc mặt trắng bệch, chỉ có tiểu nữ nhân đang điều khiển xe mà hưng phấn hai mắt tỏa sáng.

Này khởi bĩ lạc loa thanh một đường đuổi theo gáy sự xe đẩy. Không bao lâu, Trình Hải Đông liền không thể nhìn được nữa không khống chế được hô to, “Dừng xe! Dừng xe! An Chỉ Nhân, ta lệnh cho người lập tức dừng xe cho ta!”

Chi — thanh sau một trận bén nhọn phanh lại, tiêu thụ nhân viên cả người xụi lơ cả người đổ tựa vào sau ghế, chỉ kém miệng không sùi bọt mép, Trình Hải Đông sắc mặt xanh mét tông cửa xông ra, ngồi xổm bên đường thật lâu không thể đứng lên.

Hắn cư nhiên say xe ? Hơn nữa là bị An Chỉ Nhân mười năm không chạm qua tay lái, dùng siêu nhân điều khiển khiến hắn say xe khủng khiếp, giờ phút này thần kinh não của hắn yếu ớt cơ hồ muốn đứt hết. (khổ thân THĐ của chúng ta quá! >..

5. Chương 5

Ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ kết hôn, Trình Hải Đông ở bãi đỗ xe gặp phải chuyện không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Tiểu Chung vốn đối với hắn tràn ngập địch ý, cứ nhiên muốn xuống xe hướng hắn hỏi sớm, miệng còn chúc mừng kiêm chúc hắn tân hôn khoái trá.

“Hải Đông, người cũng thực không có suy nghĩ, bình thường hay im lặng, cứ nhiên ngay cả kết hôn cũng không báo ta một tiếng.”

“Không phải cái gì đại sự.”

Lúc trước muốn kết hôn, Trình Hải Đông cũng không có ở trong văn phòng phát thiệp cưới, cho nên khi mọi người nghe được tin tức, đã là sau hôn lễ một ngày, hắn y theo quy định bắt tay giao tiếp hảo với biên tập đang cùng công tác, cách thiên mà bắt đầu nghỉ ngơi, này đây này cả một ngày, không thể thiếu chúc mừng, không thể thiếu trêu chọc, không thể thiếu bị mọi người đều nói hắn không có suy nghĩ, cứ nhiên như vậy giữ bí mật. (các nàng chịu khó chút vậy ^^!)

Nghe xong, hắn toàn bộ cười cho qua, giả ngu.

“Nói cái gì thì nói, kết hôn còn không phải đại sự? Bất quá, vẫn là chúc mừng người, hy vọng người sớm sinh quý tử, thay ta nhóm uể oải sinh dục dẫn tận điểm tâm lực đi!” Tiểu chung thấp hơn hắn ước chừng một cái đầu, thực huynh đệ vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Chúc phúc làm cho người ta thụ sủng nhược kinh, thỉnh linh nhiệt tình, làm cho Trình Hải Đông trong lúc nhất thời thật đúng là không biết nên nói cái gì, chỉ có thể bình tĩnh, ôn hoà nói, “Cám ơn.”

“Khách khí cái gì, mọi người đồng nghiệp nhiều năm như vậy, đều là người một nhà cả mà.”

Người một nhà? Trước kia chỉ cần Lô Nhã Đình nói với hắn một câu, Tiểu Chung liền ước gì muốn cầm dao đuổi giết hắn, thật đúng là đem hắn trở thành người một nhà a..... (.= người nhà...)

“Đã ăn sáng chưa? Muốn ăn cái gì? Ta mời người.”

Trình Hải Đông cổ quái liếc nhìn đối phương một cái, “Không cần, ta ăn rồi.” Cái này mà gọi là người một nhà, như thế nào ngay cả việc hắn chưa bao giờ ở văn phòng ăn bữa sáng cũng không biết?

“Đúng thật, khi kết hôn chính là có vợ rồi, khẳng định là lão bà sáng sớm rời giường đem bữa sáng chuẩn bị tốt, cho người ăn thật no, không giống ta, bữa sáng chính mình ăn, cơm trưa cũng chính mình ăn, bữa tối đều vẫn là chính mình ăn.”

Nghe, thật hảo tâm nha, làm cho người ta nhin không được đều phải một phen thương xót đồng tình, nhưng mà Trình Hải Đông cũng không phản bác nhưng chân tướng sự thật là –

Mới là lạ, là ta sáng sớm rời giường đem bữa sáng chuẩn bị tốt, đem đến phòng cho lão bà đại nhân ăn thật no, Tiểu Chung a Tiểu Chung, người là xem quá nhiều phim truyền hình ah, ta là thú lão bà, cũng không phải mua nha hoàn, lão bà là mất bao công mới lấy được, không phải dùng để sai sử, mà chính là trở thành ông chủ nha.

Cả đoạn đường đều nghe Tiểu Chung than thở, làm cho hắn phiền càng thêm phiền. Đột nhiên, âm thanh oán giận đình chỉ, hắn buồn bực ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Lô Nhã Đình đang đứng ở cách đó không xa nước uống.

“Nhã Đình, sớm.” Tiểu chung về mặt đồ bưng hỏi han.

Lô Nhã Đình chỉ thản nhiên liếc hắn một cái, bình thản trả lời, “Sớm.”

Sau đó, Tiểu Chung liền vội vàng đi lên, làm cho Trình Hải Đông rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bận rộn cả một ngày, Trình Hải Đông nhìn xem đồng hồ, cũng sắp tan tầm, hắn bắt đầu thu thập án tử vẫn chưa xong, thời gian vừa đến, khi hắn cầm lấy bao công văn đứng lên, cơ hồ ánh mắt mọi người trong văn phòng không hẹn mà cùng đồng thời bắn về phía hắn.

Là như thế nào? Không thể tan tằm sao, hẳn làm việc đều theo tiến độ mà tiến hành nha.

“Hải Đông, người sắp tan tằm ?” Lô Nhã Đình hỏi ra nghi vấn của mọi người.

“Uh.”

“Khi kết hôn chính là không giống với trước kia, trước kia luôn là người cuối cùng rời khỏi văn phòng, hiện tại cư nhiên là người đầu tiên nha!” Trêu chọc giả nhất hào dẫn đầu mở miệng.

“Các vị tái kiến, ta đi trước.”

Lúc này, một bóng dáng vội vàng đi đến, “Hô, Hải Đông, may mắn người còn chưa đi.”

Ngô Tiểu Văn đã mang thai tám tháng từ cách vách đi tới, đem một cái túi giấy nhỏ giao cho hắn, “Nha, đây là trước người hỏi thai vẫn làm nhật sương, sách trong tay ta vẫn còn mới chưa xem qua, hai quyển này người cầm trước mang cho lão bà xem, cảm thấy tốt lại đi mua, ở nơi này có bán đó.” Tiếp theo lại đưa cho hắn danh thiếp viết địa chỉ tiện lợi.

“Học tử, hai quyển này hết bao nhiêu?”

“Khách khí cái gì, không cần, dù sao ta chính mình cũng không có dùng, coi như giúp ta tiêu hao một chút đi, bằng không lão công ta lại muốn mắng ta loạn mua này nọ.”

“Học tử cảm ơn người, người sắp tan tằm đi? Ta lái xe đưa người về.”

“Tốt, kia trước chờ ta một chút, ta về văn phòng thu thập này nọ.”

“Hảo, ta chờ người, người cứ từ từ.”

Ngô Tiểu Văn vừa đi, mọi người bắt đầu đánh trống reo hò.

“Có thai vẫn làm nhật sương? Kia không phải phụ nữ có thai dùng sao?” Trêu chọc giả nhị hào kinh ngạc hỏi, “Hải Đông, lão bà người sẽ không đã muốn mang thai đi?”

“Đúng vậy.” Hắn trả lời phi thường đương nhiên.

“Trời, Hải Đông, người quả nhiên thâm tàng bất lộ, ta xem người bình thường có nề nếp, cư nhiên cũng sẽ có con rồi mới thành hôn?” Trêu chọc giả tam hào gia nhập.

“Hải Đông, ta thực hâm mộ người, nam nhân cả đời nên có thì người đều có.” Tiểu chung nhện không được khóc thét.

“Nguyên lai là bởi vì có tiểu hài tử, mới có thể như vậy kết hôn.” Lô Nhã Đình rầu rĩ nói.

“Ngô, là lòng của nữ nhân cơ, Hải Đông, người sẽ không phải là bị người ta lừa đi?” Tứ hào trêu chọc.

“Cũng có thể nha, Hải Đông trung hậu thành thật như vậy, bất quá người cũng thật khờ, như thế nào liền ngoan ngoãn nhận nợ đâu?” Nhất hào trêu chọc giả còn nói. (vậy khuyên anh ăn xong bỏ cửa chạy lấy người à! @_@)

Ách, hiện tại là như thế nào, hẳn bây giờ giống như biến thành người tốt bị lừa nha, những người này sức tưởng tượng có thể hay không rất phong phú đi?

“Hải Đông vốn chính là nam nhân có trách nhiệm, hẳn lại thiện lương, là người kia bụng dạ khó lường thiết kế lừa hắn.” Lô Nhã Đình cảm giận bất bình, lập tức lên tiếng ủng hộ hắn.

“Ta đây có điểm đồng tình người.....” Tiểu chung nói.

“Hải Đông, tuy rằng người thực chính trực, nhưng người có hay không nghĩ tới, có con mới thành hôn là sẽ không hạnh phúc, người cũng không phải thật sự yêu nàng.” Lô Nhã Đình kích động chỉ kém không có đem bốn chữ “Nhanh chóng ly hôn” nói ra miệng.

Tin tức Trình Hải Đông kết hôn làm cho nàng chịu đả kích lớn, rõ ràng cũng không nghe nói qua hắn có kết giao với ai, như thế nào đột nhiên liền kết hôn, làm cho nàng một chút cơ hội đều không có.

Hiện tại chân tướng rõ ràng, nguyên lai hẳn là lọt vào bẫy mới không thể không kết hôn, nàng thay hẳn bênh vực kẻ yếu, nàng xem thường nữ nhân tà ác kia dùng tiểu hài tử trói chặt hẳn!

Trình Hải Đông không hờn giận tức khởi mi, cảm thấy Lô Nhã Đình can thiệp nhiều lắm, hẳn quan tâm mọi người nói hẳn thế nào, nhưng tuyệt đối không cho phép có người vu tội cho Chỉ Nhân của hẳn.

“Ta nghĩ, các người đã hiểu lầm, ta thực yêu lão bà của ta. Đúng vậy, chúng ta quả thật có tiểu hài tử trước rồi mới kết hôn, nhưng này cũng không đại biểu chúng ta không có tình cảm gì với nhau, trên thực tế, nếu không phải bởi vì mang thai, Chỉ Nhân chỉ sợ không thể nhanh như vậy đáp ứng cầu hôn của ta, cho nên nghiêm khắc mà nói, hẳn là ta lừa nàng, là ta bức nàng đối ta phụ trách. Thật có lỗi, ta phải đi đón lão bà của ta tan tằm, tái kiến.”

Hẳn yêu nàng? Hẳn còn ăn nói khép nép muốn nữ nhân kia đối hẳn phụ trách? Lô Nhã Đình lại bị đả kích lớn, không cam lòng chưa làm gì đã bị thất bại, khiến cho nàng điên cuồng mà muốn đánh bại nữ nhân chưa biết mặt kia, nàng muốn nhìn nữ nhân kia là cái dạng gì, cư nhiên có thể cho hẳn yêu nàng như vậy.

“Hải Đông, ta vừa lúc cũng muốn tan tằm, cho ta đi nhờ xe của người nha!”

“Thật có lỗi, sau khi kết hôn ta đã chuyển đến nhà mới, không tiện đường.”

“Nhà của ta cùng Tiểu Văn học tỷ ở cùng một hướng, người đưa nàng về, ta đi cùng cũng không sao đi?”

“Thật sự không được, lão bà của ta cấm ta không cho nữ nhân chưa kết hôn đi nhờ xe, theo kết hôn tiền chính là như vậy, tuy rằng ta ở giám thức trung tâm công tác, nhưng Chỉ Nhân nhà ta rất sâu sắc, chỉ cần một chút dấu vết để lại, nàng đều phát hiện được, cho nên thật sự thực thật có lỗi.”

Chỉ Nhân, Chỉ Nhân, luôn mềm đều là Chỉ Nhân nhà ta, cái nữ nhân kia rốt cuộc có cái gì hảo?

“Nhã Đình, ta có lái xe, không bằng ta đưa người.” Tiểu Chung xung phong nhận việc.

“Không cần, ta nghĩ mình còn án đặc biệt cần làm gấp.” Lô Nhã Đình âm nghiêm mặt, một lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi, oán thăm, cái Chỉ Nhân kia khẳng định không phải cái hảo nữ nhân gì, Hải Đông đáng thương, cư nhiên mất mù thích cái nữ nhân này!

Cơ hồ là cùng trong lúc đó, An Chỉ Nhân đang trong văn phòng vội vàng tính toán xác nhận thời gian thuyền hàng đến, đột nhiên đánh một cái hắt xì thật to. “Ắt xì –”

“An Chỉ Nhân, người cảm mạo?” Đồng sự cách vách Vương Khiết thân thiết hỏi.

“Không có rồi, chính là cái mũi đột nhiên cảm thấy rất ngứa.” Nàng nhu nhu cái mũi.

“Sẽ không phải là có người đang mắng người đi?” Chỗ ngồi phía trước như trêu tức nói.

“Chỉ có lão công của nàng đang nhớ đến nàng thôi, người ta hiện tại đang là vợ chồng mới cưới nha!” Vương Khiết trêu chọc. “Buổi sáng đưa người đi làm, chắc Hải Đông ca ca cũng tới đón người tan tằm đi?”

“Àn, hẳn là vậy.” An Chỉ Nhân không yên lòng trả lời.

“An Chỉ Nhân, người như thế nào lại hạnh phúc như vậy chứ!” Mấy chỉ ma quỷ không hẹn mà cùng hướng nàng thân đi, ở trên mặt nàng hoặc véo hoặc niết hoặc nhu.....

Hậu, đủ, không cần sẽ đem nàng làm món đồ chơi đi.

Khi nhìn đến mẫu thân xuất hiện, An Chỉ Nhân vừa mừng vừa sợ. “Mẹ, người làm sao có thể đến công ty tìm ta?”

Từ ngày nàng bắt đầu công tác ở công ty mạo dịch này, tính tính đều đã nhiều năm, lão mẹ chưa từng bao giờ gọi điện thoại trong giờ làm của nàng, chứ đừng nói tự mình đến công ty tìm nàng.

“Ta giúp ba người đến ngân hàng phụ cận bàn bạc sự tình, còn muốn nói đến giữa trưa, nên ta lại đây tìm người cùng ăn cơm trưa rồi mới về nhà, hiện tại còn đang làm việc sao?” An mẫu ôn nhu hỏi.

“Không sai biệt lắm, ta đi lấy túi, ta mang mẹ đến mặt sau nhà hàng nhỏ ăn cơm thịt nướng.”

“Đúng rồi, Ta có mang ít điểm tâm người mang mời nhóm đồng sự ăn đi.”

“Hảo, mẹ, tạ lâu!”

Sau khi đem điểm tâm giao cho đồng sự, An Chỉ Nhàn cầm lấy túi, nắm lấy tay mẹ, hai mẹ con cùng vui vẻ đi ăn cơm trưa.

Người thấy mùi cơm thịt nướng thơm ngào ngạt, bụng An Chỉ Nhàn bắt đầu rục rịch.

“Mẹ, cơm này siêu thơm, ngay cả tên Hải Đông hay soi mói cũng khen không dứt miệng, mau thừa dịp nóng ăn.” Bưng lên đồ ăn, An Chỉ Nhàn trước thúc đẩy, ai kêu nằng trong bụng còn có hé ra kêu than cho thực phẩm cái miệng nhỏ nhắn ba đầu!

An mẫu chậm rãi ăn, xem bộ dáng nữ nhi ăn ngon lành, nhin không được bật cười: “Xem ra Hải Đông đem người chiếu cố rất khá, khí sắc của người thoát nhìn thật tốt, ba người vừa mới còn nhắc đi nhắc lại, nói lo lắng người vừa mang thai vừa công tác, thân thể hội ăn không tiêu.”

“Có sao?” Nàng buồn bực sờ sờ khuôn mặt, không biết là khí sắc có cái gì hảo hoặc không tốt, “Kêu ba đừng ngạc nhiên, hiện tại rất nhiều nữ nhân giống nhau mang thai vẫn đi công tác, yên tâm!”

“Ta cũng nói như vậy với hần, hướng chi, hiện tại đã muốn đem người giao cho Hải Đông, để cho Hải Đông lo lắng là được rồi.” An mẫu vui mừng uống một ngụm trà.

“Gì chứ sao phải đem ta giao cho hần? Ta có cái khiến cho người cùng ba không yên tâm, ta cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi.” Nàng phình mũi, phi thường tính trẻ con.

“Không giống, mẹ đương nhiên biết người đã trưởng thành, nhưng là, nếu có một một nam nhân hảo yêu người có thể thủ hộ người, ba mẹ tự nhiên liền vui vẻ a!” Chẳng qua mặc kệ nữ nhi mấy tuổi, ở trong mắt nàng đều vẫn là cái đứa nhỏ, nàng cầm lấy giấy ăn, giúp nàng lau miệng dính đầy mỡ.

“Trình Hải Đông làm sao yêu ta, hần mỗi lần đều theo ta ăn mất ngô nướng.” Nàng lập tức cáo trạng.

“Không thương người mà kết giao với người nhiều như vậy năm? Người ta Hải Đông cũng không phải điều kiện không tốt.”

Kết giao? Nàng cùng Trình Hải Đông khi nào thì kết giao, nàng như thế nào không biết? Thường thường ở cùng một chỗ đã kêu kết giao, kia nàng cùng hần không phải đã kết giao từ thời kỳ còn mặc tã đi? (@_@ ta sock với chị này)

“Mẹ, người hôm nay nói chuyện thực quái, ta cùng Hải Đông từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vốn chính là anh em vô cùng thân thiết, yêu hay không yêu có cái gì quan hệ? Còn kết giao nữa chứ –” Nàng không cho là đúng.

“Lại mạnh miệng, mỗi lần mẹ nói cái gì người sẽ nói sạo.” An mẹ tức giận liếc nàng một cái.

“Mới không có mạnh miệng, Hải Đông nói miệng của ta rất mềm mại.” Bởi vì mỗi ngày ăn đều là đồ ăn hần mua, cắn người miệng mềm a! (đoạn này hem hử lắm! ai hử chỉ mình với nhá!)

An mẫu lại trực giác liên tưởng đến hành động vợ chồng son trong lúc đó thân mật, “Chắc, nha đầu người chính là như vậy, điên điên khùng khùng, cũng không biết e lệ.”

“Rõ ràng chính là mẹ cổ quái a.” Lắm bầm.

“Hồi trước các người cứ dây dưa nhiều năm như vậy mà không có tiến triển gì, mẹ nhìn xem đều vội muốn chết, may mắn có đứa nhỏ đến cổ vũ, bằng không, hai người các người con không biết muốn như vậy bao lâu.”

“Mẹ, nghe được ta mang thai, người đều không có bị dọa sao?” Lão ba nhưng là hơn nửa ngày nói không ra lời nha.

“Dọa cái gì, vốn là chuyện sớm hay muộn thôi, ta cũng không phải lão ba gốc nhà người..... Đúng rồi, người có ngoan ngoãn đi siêu âm không, là nam sinh hay là nữ sinh?” Thân thiết hỏi.

“Đương nhiên là có, bất quá, ta cũng không cần biết là nam hay nữ a, khỏe mạnh là tốt rồi.”

“Đúng, đứa nhỏ khỏe mạnh, làm ba mẹ mới an tâm được.” An mẹ đồng tình vỗ vỗ tay nữ nhi.

“Mẹ, người ăn nhiều một chút.” Xem, nàng đều ăn sắp thấy đầy, mẹ nó kia một chén còn tràn đầy.

“Hảo.” An mẫu có chút dăm chiêu tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, An mẫu vẫn là nhịn không được dặn dò, “Hảo hảo yêu Hải Đông, người đã làm thê tử, không nên trẻ con nữa.”

“Vì sao muốn ta thương hấn, như thế nào không phải hấn yêu ta?” Nàng thực thích làm trái lại lão mẹ.

“Hấn còn chưa đủ yêu người sao? Cả ngày luôn đảo quanh ở bên cạnh người, luôn ưu tiên lo lắng chuyện của người, hơn nữa hấn nếu không thương người, hấn làm sao có thể bị người khi dễ!”

U, ai khi dễ ai a, rõ ràng chính là Trình Hải Đông khi dễ nàng nhiều hơn mà. Quên đi quên đi, lão mẹ nói Hải Đông hảo, từ nhỏ đến lớn đều như vậy rồi, không cần để ý làm gì. (anh ý siêu hảo nha!..*thêm nhỏ dãi*..)

Vừa mới tiến bước mẫu thân, Trình Hải Đông đã điện thoại tới hỏi thăm nàng: “Ăn cơm no chưa?”

“Đã ăn no, mẹ ta vừa ăn vừa nói ta cả ngày.” An Chỉ Nhân đem những lời lão mẹ đã nói, toàn bộ lặp lại một lần cho hấn nghe. (chị thật thà @_@)

Trình Hải Đông bên kia điện thoại nghe xong, nhịn không được buồn cười.

“Có cái gì buồn cười?” Mặc danh kỳ diệu.

“Người thật sự nói với mẹ, ta nói người miệng mềm mại?” Tức giận hỏi.

“Đúng vậy.” Dương nhiên.

Trình Hải Đông thật không biết nên nói như thế nào với nữ nhân gốc gác này, về sau nhìn đến nhạc mẫu cũng xấu hổ.

“Người không biết là mẹ ta hôm nay siêu quái sao, cư nhiên muốn ta hảo hảo yêu người.” Đột nhiên, nàng không báo động trước hỏi, “Hải Đông, ta đây hỏi người, người yêu ta sao?” (=”=)

Hắc hắc, thật khó, nữ nhân không thần kinh này cư nhiên hỏi cái vấn đề này: “Nếu nói..... Ta yêu người?”

“Vậy được rồi, ta cũng yêu người, thực công bằng đi!” (*ngất*)

Thiệt, ai cần loại công bằng này? Hại hấn tự nhiên vui vẻ, nàng như trước không có thông suốt gì cả! Trình Hải Đông cực kỳ buồn bực, ăn không phải trả tiền, ăn ngô nướng thật sự là ăn không phải trả tiền mà. (ý là chị này ăn ko của anh =.=)

An Chỉ Nhân đương nhiên không thể lý giải những hành động của hấn, nàng chính là đột nhiên có cái nghi vấn — kia, đến tột cùng yêu là cái gì a? Sống cùng nhau chính là yêu sao? (ko thần kinh..)

Ai a, hảo phiền nha, không biết, đây là cái vấn đề quý gì, không quản hấn cái gì yêu hay không yêu, dù sao nàng cùng hấn ở chung phi thường tốt, như vậy là tốt rồi!

“Hải Đông.....” Nàng khinh gọi.

“Ân?”

“Hôm nay có thể lại mua ngô nướng về cho ta ăn được không?” Nàng dùng âm thanh trẻ con đáng yêu, mềm mại hỏi, trong lòng có chút then thùng lại mang theo điểm chờ mong.

Kỳ thật Chỉ Nhân chính mình cũng không rõ, nàng đến tột cùng là thật thích ăn nướng ngô, hay vẫn là thích thượng cùng Trình Hải Đông cùng nhau ăn nướng ngô khi tương cứu trong lúc hoạn nạn. (thích thân thiết cùng THĐ đó!)

Trình Hải Đông từ chối nửa ngày, cuối cùng thất bại nói, “..... Mua.”

“Cám ơn người, Hải Đông người thật tốt!”

Không khách khí nha không khách khí, kỳ thật chính hấn cũng yêu, chính là, bốn nữ nhân này, nướng ngô đều ăn nhiều như vậy, tốt xấu gì cũng đang là phụ nữ có thai đi?

Nếu muốn hỏi lúc mang thai An Chỉ Nhân thay đổi như thế nào, kia hấn chính là ăn cùng ngủ nhiều đi!

Nàng siêu dễ dàng đói, cảm giác ở trong bụng nàng không phải là tiểu oa nhi đáng yêu, mà là một tiểu oa nhi ăn siêu khỏe nha, người khác trong bụng bữa sáng đều còn không có tiêu hóa, nàng đã muốn chuẩn bị ăn bữa cơm thứ hai.

Đáng sợ là, ăn chút điểm tâm không thể thỏa mãn nàng, quả thật đến thời điểm ăn cơm, mới có thể ngăn cản cơn đói khát đáng sợ tiếp tục mở rộng.

“An Chỉ Nhàn, người không cần lại ăn ! Người vừa mới ăn qua bánh nha.” Vương Khiết thật sự nhìn không được mà lên tiếng ngăn lại.

“Không được, ta hảo đói, không ăn no ta sẽ không khí lực công tác, làm cho ta ăn, ta muốn ăn no ăn no nha.”

Không khoa trương, đây là nàng sau khi mang thai, ngay cả Trình Hải Đông Đô không chỉ một lần bị sức ăn của nàng dọa đến, nàng nhịn không được bắt đầu đối với tiểu tử thần bí trong bụng kia có hoài nghi, nhất định là một kẻ ham ăn, nhất định là.....

Không chỉ hội ăn nhiều, nàng cũng trở nên ngủ thật nhiều nha, thường thường cảm thấy chính mình ngủ không đủ, ngồi yên liền ngủ gật.

Tan tầm về nhà, nàng cả người liền ngồi phịch ở trên sofa, không nhúc nhích giống như thi thể, đều là Trình Hải Đông nấu bữa tối ngon, nàng mới mang đứng dậy, bụng đói kêu vang đi đến bàn ăn, cố gắng lấp đầy cái bụng không đáy của mình.

Trình Hải Đông thường nói, sau khi mang thai không thấy nàng có thể một lần là hảo hảo ngồi, bởi vì nàng thường thường xem tivi chỉ nhìn đến một nửa, cũng rất đương nhiên ngã vào trên người hắn, ngủ như chết, hần thể nào cũng phải thúc giục nhanh tỉnh cộng thêm đe dọa dụ dỗ, nàng mới có thể không cam lòng mở mắt ra, đi lại tập tễnh đi tắm rửa.

“An Chỉ Nhàn, đứng lên đem bụng lau thật sạch, bằng không đến lúc đó có thai văn chạy đến, về sau không thể mặc áo tắm hai mảnh, người sẽ khóc đó.” Trình Hải Đông đã tắm rửa xong đứng ở bên giường, trên cao nhìn xuống tiểu nữ nhân đang ngủ ngon lành, vẻ mặt hứng thú.

Nàng trở thành thần ngủ sao? Tùy tiện mọi nơi đều có thể ngủ say gọi không tỉnh, hần trò đùa dai nắm của cái mũi của nàng, nàng lười biếng cũng không giãy dụa, buồn cười hé miệng thở, một lúc hô hấp bình tĩnh lại.

Cô gái nhỏ này thật lười biếng nha! Hần đơn giản một tay chống giường, một tay nắm của nàng cái mũi, cúi đầu che lại miệng của nàng, hần thật muốn nhìn, cái dạng này nàng còn có thể hô hấp như thế nào.

Không quá một giây, nàng mà bắt đầu khó chịu, tay nhỏ bé loạn huy giữ không trung, mơ mơ màng màng mở to mắt, bộ dáng trẻ con khiến Trình Hải Đông nhịn không được cười ha ha.

Đứa ngốc, thật sự là cái đứa ngốc, nhưng là, làm sao có thể ngốc đến đáng yêu như vậy đâu!

“Trình Hải Đông, người rất xấu nha!” Nàng thở phì phì nhìn hần.

Hần nhún nhún vai, lơ đãng, so với bị nàng không đến nơi đến chốn mắng câu người rất xấu nha, cướp được một cái hôn đối với hần vẫn là có lợi rất nhiều.

Hơn nữa..... Nàng tựa hồ càng ngày càng có thói quen với hần thân cận. (anh ăn đậu hũ của chị nhiều hơn *cười gian*)

Chương 5.4

Hiện tại cho dù hần đánh lén nàng, nàng cũng sẽ không dùng ánh mắt trừng trừng giết hần, tuy rằng nàng còn thực thẹn thùng, nhưng hần cảm giác được rằng, nàng cũng không bài xích hần hôn, hơn nữa càng ngày càng có xu thế mê muội.

Tuy rằng mỗi lần sau đó, nàng luôn hờn dỗi mà lên án hần, nhưng cũng không phải thật sự tức giận, ngược lại giống tiểu nữ nhân đang thẹn thùng, khuôn mặt vẫn hồng hồng, hướng nhìn hần như đang làm nũng.

Hảo muốn nàng, mỗi lần nhìn đến cái bộ dáng kia của nàng, hắn liền đặc biệt muốn nàng, nhưng lại sợ bị thương nàng cùng cục cứng, đành phải tiếp tục đau khổ với dự vọng đang dâng tràn.....(-_-!)

Làm vài lần hít sâu, hắn ngừng suy nghĩ xa xôi, mở ngăn tủ lấy ra thai văn làm nhật sương đưa cho nàng, nàng không hề kháng nghị, ngoan ngoãn cởi vạt áo, ngoan ngoãn lau. (ta không hiểu thai văn làm nhật sương là cái gì.. nàng nào hiểu thì chỉ giúp ta với nha!)

Nàng tuy rằng không thần kinh, nhưng thiên tính của nữ nhân là thích chưng diện, dù sao, không có người nữ nhân nào nguyện ý trở mặt nhìn chính bụng mình, nhân mang thai mà đi đầy xấu xí có thai văn.

Hắn không phải không nghĩ tới giúp nàng lau, nhưng nàng không muốn, nghiêm mặt oa oa kêu to, nói cái gì chính là không cho hắn cởi áo của nàng, chạm vào bụng nàng. Được được được, không chạm vào sẽ không chạm vào, ai kêu nàng là phụ nữ có thai, phụ nữ có thai là nhất!

“Gần nhất khi nào thì muốn kiểm tra thai nhi?”

“Ngày kia.” Nàng nắm nhật sương trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa bụng.

“Ta ngày kia xin phép cùng người đi.” Không phải hỏi ý kiến người, cứ thế đi.

“Xin phép rất phiền toái, gần nhất người không phải có rất nhiều vụ án cần giải quyết sao? Ta tự mình đi cũng tốt rồi.”

Sau khi mang thai, phải cố gắng mạnh mẽ hơn, An Chỉ Nhàn dần dần ý thức được chính mình phải có trách nhiệm, nên học tập để gánh vác, chứ không thể luôn chờ người khác làm giúp nàng mọi chuyện.

Nếu cục cứng trong bụng của nàng, thì trách nhiệm của nàng chính là bảo đảm tiểu tử kia khỏe mạnh an toàn, nàng cảm thấy tình trạng của mình cũng không tệ lắm, trừ việc ngủ suốt ngày, và hình dáng không chuẩn ra, mang thai cũng không làm cho nàng ăn uống khổ sở gì, cho nên tự mình đi kiểm tra thai cũng không có gì.

“Các vụ án có muốn làm một sớm một chiều cũng chẳng xong, không cần lo lắng.” Không đợi đến lúc nàng đáp lại, Trình Hải Đông đã cảm thấy buồn bực, chợt nghe thấy nàng hít thở mạnh và bất thường. “Làm sao vậy?” Hắn xoay người chạy nhanh lại, sốt ruột hỏi.

Nàng mặt thất sắc, một tay đặt ở bụng thượng, một tay còn cầm nhật sương, cả người cứng ngắc không dám động đậy.

“Chỉ Nhàn, người làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở chỗ nào không? Đau bụng sao?” Trình Hải Đông cảm giác chính mình đang lo lắng.

Nàng chậm rãi ngẩng mặt lên, hồn nhiên nhìn hắn, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, ngập ngừng nói: “Cái thai đập, vừa mới thôi, làm ta giật mình.....”

Giây tiếp theo, cả người nàng co lại một chút, ánh mắt tròn vo phụt ra giọng khinh bỉ, “Đúng vậy, cái thai vừa động, khi ta đụng đến !”

“Thật hả? Ta sờ xem.” Hắn ngồi xổm xuống, tay chạm vào bụng nàng, chỉ chốc lát sau, lòng bàn tay quả nhiên có cảm thấy sự động đập của cái thai.

“Có phải hay không, thật là cục cứng có động đúng không?”

“Đúng, hắn huých lòng bàn tay của ta, hắn đánh ta tiếp đón luôn!” Hắn cảm giác lòng vui vui.

An Chỉ Nhàn chợt cảm thấy không bất an nữa, vui vẻ cười, nhìn hắn với ánh mắt hiêu kỳ bởi vì thành linh hắn lại vui sướng mà có vẻ ướt át, sau đó, nàng nhịn không được khóc nức nở lên.

“Đừng khóc nha, vừa mới còn cao hứng kia mà, vì sao đột nhiên khóc?” Nàng thành linh nước mắt giàn giụa khiến chân tay hắn đâm luống cuống.

“Hải Đông, cục cứng thật sự có lớn lên, thật sự đang từng ngày trưởng thành ở trong bụng ta.” Nàng kích động nghẹn ngào nói.

“Đây là chuyện tốt, không phải sao?”

“Ta cảm động quá, cứ nghĩ tới cục cưng vốn chỉ là một điểm nho nhỏ, hiện tại cư nhiên có thể ở trong bụng của ta hoa chân múa tay vui sướng, ta không phải đang buồn, ta thật sự rất vui nha !”

Ai, đúng là nữ nhân, thương tâm cũng khóc, vui vẻ cũng khóc. Trình Hải Đông để nàng dựa vào vai hắn, nhẹ nhàng trấn an.

“Người thích một tiểu nam nhân hay một tiểu nữ nhân?” Nàng nói giọng mũi vẫn còn sụt sịt hỏi.

“Nếu là nam sinh, về sau có thể bảo hộ đệ đệ muội muội, nếu là nữ sinh, nhất định sẽ là cái tri kỷ tiểu nha đầu, đều hảo.Namsinh nữ sinh đều hảo.”

“Ân, đều hảo, chỉ cần khỏe mạnh là tốt rồi!” An Chỉ Nhàn gật đầu không ngừng.

“Đừng khóc, làm mẹ rồi, sao còn khóc giống như tiểu nữ sinh vậy.” Trong giọng Hải nói, có thương tiếc, có tràn đầy sủng nịnh.

“Ân.” Nàng hấp hấp lau đi nước mũi, nước mắt.

Thực bất khả tư nghị, hồi tưởng lại thời điểm bọn họ bắt đầu cùng nhau chơi đùa, hai người còn mặc tã giấy, đi chưa vững đến giống hai vẹt con, lắc lắc lắc lắc, đến bây giờ, bọn họ sắp sinh ra một đứa nhỏ.

Rõ ràng đã muốn nhận thức lâu như vậy, trong mắt nàng, có đôi khi còn giống tiểu nữ sinh năm đó, đáng yêu nghe lời khiến lòng người đau.

Một buổi tối, hắn hưng phấn ngủ không được, tiểu nữ nhân bên cạnh chắc cũng như thế, nằm bên cạnh hắn, không ngừng nhích tới nhích lui, chui chui, liền hướng vòng tay hắn mà chui vào.

“Nhích tới nhích lui làm gì vậy?” Hắn mỉm cười hỏi.

An Chỉ Nhàn nhìn hắn tinh nghịch,“Ta cảm thấy cục cưng muốn người ôm một cái.”

Nhẹ nhàng lại gần, Trình Hải Đông cũng không từ chối, hào phóng đưa tay, gát gao ôm lấy nàng.

Nàng mỉm cười ngọt ngào, ở trong lòng hắn tìm một vị trí thật thoải mái.

Kỳ thật, là nàng muốn hắn ôm, nhưng hắn lại cảm thấy hương thơm từ người nàng, hương thơm này khiến hắn dương cương, trong lòng hắn, tâm liền trở nên không kiên định.

Đến đây đi, thân cận ta đi! Trình Hải Đông trong lòng kích động hò hét.

6. Chương 6

Kiểm tra định kì lần này, nàng có thể tự đi, nhưng Trình Hải Đông lại cố tình kiên trì không đồng ý.

Hắn nói: Nàng không có quyền tước đoạt quyền lợi gặp mặt của ta cùng tiểu hài tử! Nghĩ kĩ, cũng thấy có chút hợp tình hợp lý nha! Hắn nói như thể nàng có hắc tâm phá vỡ tình phụ tử không bằng, yêu cùng liên cùng, đến lúc đó sẽ không nếu không bình tĩnh.

Hiện tại nàng có nhiều lo lắng, hắn đang ngồi chờ nàng kiểm tra thai nhi ở bên ngoài phòng khám bệnh của khoa phụ sản, mặc cho xung quanh có vô số phụ nữ có thai vây quanh. Hắn lại tuyệt nhiên không cảm thấy mất tự nhiên, còn thực chuyên tâm nghiên cứu sổ tay của các bà mẹ, sau khi xem xong, lại cầm lấy một cuốn tạp chí phụ nữ đang được trưng bày bên cạnh lên xem. (ước gì.. *mắt chớp chớp*)

Tuy rằng An Chỉ Nhàn hiện tại bụng đã lớn hơn một chút, nhưng cũng vẫn là nhỏ, nhìn những bà bầu khác, bụng to như muốn dọa người vậy.

Xem. Người khác đều tự mình đi kiểm tra thai nhi, tay còn dắt theo con nhỏ choai choai, trái lại chính mình, bụng rõ ràng là bé nhất, lại có một tên đáng ghét thấp tùng, chột dạ nha.....

“Bảo người đừng tới rồi mà, sao vẫn tới vậy hả? Người xem, mọi người đều tự mình đi được, chỉ có ta là có người đưa đi, xấu hổ quá.”

Trình Hải Đông nhìn bốn phía, “Các nàng đó đều thực hâm mộ người nha, nhưng các nàng đó nhất định ở trong lòng cảm thấy ta thực là một nam nhân tốt.” Phụng phịu phụng phịu nói.

“Làm ơn, đừng có tự biên tự diễn nha, còn cái gì tân hảo nam nhân nữa chứ!” nàng kinh bỉ nói.

Trình Hải Đông cười xòa, cúi đầu tiếp tục đọc tạp chí.

Khi vừa biết nàng mang thai, hắn đã trải qua một khoảng thời gian ăn ngủ đều không tốt, bởi vì lúc trước nghe Tiểu Văn học tử nói qua khi nàng mang thai đã trải qua những sự kiện không tốt cho thai nhi, nên sức khỏe nàng cũng không tốt, khiến hắn thực sự rất lo lắng. May mắn là mấy tháng gần đây, nàng thích ăn lại yêu ngủ, cả mẹ và con đều khỏe mạnh và bình an.

Nhìn tạp chí về trẻ sơ sinh, hắn nhìn không được mà tưởng tượng, không biết hình dáng của cục cưng sẽ thế nào? Là giống Chỉ Nhân hơn, hay là giống hắn nhiều hơn nhỉ?

Hảo chờ mong, hắn thật sự chờ mong được nhìn thấy tiểu hài tử của bọn họ sinh ra.

Trong khi chờ đến lượt kiểm tra thai nhi, An Chỉ Nhân thấy trước mặt có tiểu hài nam, ước chừng ba tuổi, đôi mắt mở to tròn vo, tò mò lại thẹn thùng nhìn nàng.

“Ha ha, tiểu bằng hữu!” An Chỉ Nhân chủ động giơ tay lên tươi cười vẫy vẫy hắn.

“Ta không phải tiểu bằng hữu, ta muốn làm đại ca ca, trong bụng mẹ ta có baby.” Nghe cách tiểu nam hài nói, thật sự rất đáng yêu a.

“Cho nên, muốn hỏi ca ca người a?” Nàng điểm điểm vài cái vào chiếc mũi của tiểu nam hài.

“Di di cũng có baby sao?”

“Có a, ở trong bụng di di.”

Tiểu nam hài nhìn thế nào cũng không thấy được, buồn bực nói: “Không thấy được a!”

An Chỉ Nhân không biết nên khóc hay cười, “Baby của di di còn rất nhỏ, baby đang lớn dần lên đó.”

“..... Nha.” Tiểu hài nam cái hiểu cái không gật gật đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé giơ tay lên, đến trước mặt nàng nói, “Cho baby ăn nè, mau mau lớn lên nhé.”

An Chỉ Nhân thụ sủng nhược kinh, “Di di thay baby cảm ơn người.”

Vẫy vẫy tay, tiểu hài nam lại lon ton chạy về bên mẹ, xà vào trong lòng mẹ làm nũng.

Mẹ của tiểu hài nam cũng nhìn thấy An Chỉ Nhân, hai người nhìn nhau rồi cùng cười.

“Lão công người thật sẵn sàng nha!”

Trình Hải Đông nghe thấy thế, không dấu vết vụng trộm véo nàng một cái, hiển nhiên có chút đắc ý. (anh sướng kia... Hắc)

Cuối cùng cũng đến lượt khám của nàng, đột nhiên cửa phòng khám bệnh mở ra, một thiếu phụ vẻ mặt thê lương đi ra, mới đi hai ba bước, đã có vẻ như sắp ngã.

“Hải Đông, mau!” An Chỉ Nhân thấy thế vội vàng kêu lên.

Trình Hải Đông nhanh nhẹn chạy nhanh đến đỡ lấy thiếu phụ nọ, “Phu nhân, bà có khỏe không?”

Chỉ một câu hỏi thăm của hắn, khiến thiếu phụ kia nhất thời gào khóc thê lương, “Hài tử của ta, hài tử của ta đã mất rồi.....”

Có niềm hạnh phúc được làm mẹ, nhưng giờ đã mất đi đứa con, tiếng khóc thê lương làm cho không khí cả phòng đợi thoáng chốc trở nên tĩnh lặng, một y tá lại gần người thiếu phụ trấn an, rồi đưa người thiếu phụ đó đi xa dần, nhưng dường như mỗi người vẫn còn có thể nghe thấy tiếng khóc ai oán đó. (ta chém gió.. ^^)

Có được sau lại mất đi, so với chưa từng có bao giờ thật khiến con người ta bi thống.

An Chỉ Nhàn chìm vào suy nghĩ, lắng nghe tiếng tim cục cưng đập qua máy siêu âm, nàng càng thêm hiểu được sự sâu sắc của tình mẫu tử, đối với một người mẹ đang khát khao có đứa nhỏ mà nói thì thực trân quý.

Mấy tháng trước, nàng từng bối rối muốn tàn nhẫn cướp đi quyền lợi sinh tồn của cục cưng, hiện tại ngẫm lại, nàng lúc ấy thật sự dại dột, nàng rõ ràng là một người may mắn như thế, làm sao có thể phủ nhận được?

Nghĩ đến chính mình thiếu chút nữa đã tự tay giết hại báu vật trời ban cho mình, nàng càng thêm áy náy. Cục cưng, thực xin lỗi, con hãy tha thứ cho mẹ vì đã từng có ý niệm không tốt như vậy trong đầu, được không?

Kiểm tra thai xong, lên xe, sắc mặt An Chỉ Nhàn dường như suy tư.

Hắn cầm đôi tay nhỏ bé của nàng, “Dọa đến thất kinh rồi có phải không? Ngoan, đừng miên man suy nghĩ, cục cưng của chúng ta thực vẫn khỏe mạnh mà, thầy thuốc chẳng nói là không có vấn đề gì đó sao?”

“Hải Đông, ta cảm thấy lúc trước ta thật xấu quá, ta từng có ý niệm đáng sợ trong đầu, nhờ tiểu bảo biết thì sao, người nói tiểu bảo có biết hay không.....” Nói chưa hết câu, không nhịn được nữa, nước mắt của nàng lăn chả rơi.

Mấy ngày nay, nàng yêu chiều cục cưng hết mực, nàng rất sợ nếu đột nhiên mất đi cục cưng, sẽ thật sợ hãi như thiếu phụ kia.

“Sẽ không có chuyện gì xảy ra với cục cưng đâu, người khi đó chính là bị dọa đến sợ quá thôi, người cũng không phải thật sự không cần tiểu bảo, xem, người hiện tại không phải thực trân trọng tiểu bảo đó sao? Chịu đựng không uống cà phê, không ăn kem, mỗi ngày đều ăn những thứ tốt nhất cho cục cưng, sợ cục cưng sẽ bị dị ứng, ngay cả trứng tôm cua người thích, cũng đều chịu đựng không ăn, người đã cố gắng như vậy, cục cưng nhất định sẽ cảm nhận được thôi.” Trình Hải Đông đưa bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng, với âm điệu nhẹ nhàng dỗ dành nàng.

“Thật vậy sao?” Nàng mong chờ hắn khẳng định lại.

“Thật vậy”.

Mặc kệ cho hắn cam đoan, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà khóc nức nở, không biết có phải hay không nhưng từ khi nàng mang thai, nàng cảm thấy chính mình trở nên có chút đa sầu đa cảm, dễ dàng cảm động, dễ dàng tức giận, còn dễ yêu dễ khóc..... Nàng trước kia rõ ràng sẽ không bao giờ như vậy!

Xem nàng cầm nước mắt, đáng thương hề hề nhìn hắn, Trình Hải Đông tâm nhất thời căng thẳng. Hắn thật cẩn thận nâng lên mặt của nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, ngược lại, càng lau lại càng nhiều..... (anh càng dỗ chị càng khóc lớn)

“Đừng khóc, người còn khóc ta sẽ hôn người đó!” Hắn cố ý đe dọa nàng.

Không đợi nàng kháng nghị, hắn liền ôm lấy nàng, nhẹ nhàng mà hôn lên nước mắt của nàng, hắn hôn giống như lông chim bàn mềm nhẹ (nhẹ nhàng đó, ta giữ nguyên cho nó hay), dường như là lo sợ làm nàng bị thương, cố gắng đè nén mãnh liệt tình cảm chính mình, đầy thương tiếc không ngừng hôn lên nước mắt trên khuôn mặt trái xoan của nàng, đầy tê dại.

Nàng bế thu hút tình, mắt đẹp run rẩy, nói không nên lời đây là cảm giác gì, khẩn trương cùng ngọt ngào khiến nàng như muốn ngất đi, đồng thời ở lập xả của nàng lý trí, làm cho nàng cảm thấy hảo thiện thùng.

Này cũng không phải là lần đầu tiên, sau khi cùng nhau sống, hắn đã hôn qua nàng vài lần, lần đầu tiên còn ngạc nhiên, về sau, nàng cũng tìm lòng không đau mà chìm sâu, theo thiên toàn địa chuyển. (hôn đến trời đất quay cuồng.. *cười gian*)

Nhưng cho dù như thế, chỉ cần mỗi lần hắn tới gần, nàng vẫn khẩn trương vô cùng, không dám tùy tiện mở mắt, nghĩ đến có thể giả bộ bình tĩnh như vậy, sự thật, lòng đã sớm rung động thật sâu.....

Hiện tại bình tĩnh ngẫm lại, hiện tại không giống như trước.

Trong lúc đó nàng cùng Trình Hải Đông, không biết đã bắt đầu từ khi nào, trở nên không giống như trước. Tuy rằng bọn họ vẫn thường xuyên nói người kia là anh em tốt, nhưng trong lòng biết rõ ràng, quan hệ hai

người cùng trước kia bất đồng, bởi vì anh em sẽ không như vậy mà hôn môi..... (chị này... thương anh THĐ quá!!)

Hiện tại cảm xúc xuất hiện ở trong lòng nàng rất cuộc là cái gì? Vì sao thời điểm mỗi khi Trình Hải Đông đối với nàng như vậy, cảm giác xa lạ không rõ này sẽ không ngừng xuất hiện?

Nàng thực sự rất muốn biết, nhưng là như có một làn sương mù mờ ảo làm cho nàng như thế nào cũng nghĩ không ra.

Trong một khoảng thời gian thật dài, ở trong xe, chỉ nghe được tiếng hít thở dồn dập của hai người, chẳng qua lần này không có cái gì tình sắc, chỉ có thực đơn thuần ôn nhu cảm động.

Làm nàng lại mở to mắt, nhìn nam nhân đã sớm nhận thức nhiều năm, nàng đột nhiên cảm thấy hảo ngượng ngùng, giống như ngày đầu tiên nàng mới nhận thức hắn a.

“..... Người, người vì sao liếm mặt của ta giống con chó nhỏ vậy?” Nàng bĩu môi, không được tự nhiên nói, nàng không dám nói thẳng vì sao hắn muốn hôn nàng, bởi vì sợ một khi nói như vậy, cái loại này sẽ làm nàng choáng váng huyền mê ly, nụ hôn thật sự vừa xảy ra, tâm không thể khắc chế mà bắt đầu trầm luân. (nghe thật k xuôi tí nào...trình độ ta còi quá T^T)

A, quả nhiên phong tình thật sự hoàn toàn khó hiểu! Trình Hải Đông động ngón tay, hướng cái trán của nàng nhẹ nhàng bắn một cái, “Ta cũng không biết khi nào thì bắt đầu, ta cứ nhiên bị người biến thành chú chó nhỏ nha, lưng tròn –”

Lời nói thú vị của hắn, cùng cái vẻ con chó nhỏ nghịch ngợm, quả nhiên làm cho nàng nín khóc mỉm cười, nhìn đến tươi cười của nàng, hắn mới yên tâm hơn.

Sau khi xác định tâm tình của nàng đã ổn định một chút, hắn bật động cơ, rời đi bãi đỗ xe, An Chỉ Nhân nghĩ đến sẽ về nhà, nhưng xe lại đi hướng trái ngược hướng về nhà.

“Chúng ta muốn đi đâu?”

“shopping! Giúp người mua vài món xinh đẹp cho phụ nữ có thai, cũng giúp tiểu tử kia mua chút quần áo cùng món đồ chơi, làm cho tiểu tử kia biết chúng ta có bao nhiêu chờ mong hắn đến.”

“Người đã muốn mua cả một tủ toàn quần áo phụ nữ có cho ta, hơn nữa hiện tại mua quần áo cùng món đồ chơi cho tiểu hài tử, có thể hay không quá sớm một chút, cách dự tính ngày sinh còn vài tháng nữa a!” Hiện tại nàng thật rất lý trí nha.

Tiêu sái nhíu mày, “Kia có cái gì quan hệ? Chúng ta có thể chậm rãi mua, chậm rãi trang trí cho phòng tiểu tử.”

An Chỉ Nhân buồn cười mắt liếc hắn một cái. Nói cũng kỳ quái, người mang thai rõ ràng là nàng, hắn như thế nào so với người mẹ là nàng còn muốn điên cuồng hơn?

Tầng trệt của Công ty bách hóa – tầng đồ chơi là địa phương được chào đón nhất.

Cơ hồ từng cái tiểu bằng hữu đến nơi này đều đã chịu không nổi dụ hoặc, sau mười giây hoàn toàn luân hồi, thế nào cũng phải ba mẹ kéo mãi, mới bằng lòng khóc lớn đại náo hoặc lưu luyến không rời cầm lệ rời đi.

Thực hợp lý, dù sao cũng là đứa nhỏ thôi! Nhưng..... Hiện tại là cái tình huống gì?

Trình Hải Đông một đại nam nhân ngồi ở trên xe xoay xoay của trẻ con, chơi kinh hô liên tục, còn không ngừng hét to kêu An Chỉ Nhân cùng nhau gia nhập, thật sự làm cho người ta thực há hốc mồm.

An Chỉ Nhân rất muốn làm bộ không biết hắn, nam nhân này lại cố tình không buông tha nàng, hại nàng đành phải hướng nhân viên phục vụ lộ ra tươi cười xấu hổ thật có lỗi.

“Hải Đông, chúng ta có phải hay không nên trở về nhà ? Người sẽ làm hỏng đồ chơi ở đây mất.”

Nàng thực sự rất sợ giây tiếp theo sẽ nghe được âm thanh xe đồ chơi kia bị phá, kia hai cái người lớn bọn họ thật xấu hổ đi.

“Yên tâm, chúng ta món đồ chơi thực nại ngoạn, xe xoay xoay này phi thường chắc chắn, mặc kệ va chạm như thế nào còn không sợ hội phá hư, hơn nữa nó thiết kế dài hình tọa ỷ, chính là hy vọng cha mẹ có thể bồi con nhỏ cùng nhau chơi, tuy rằng giá cao một chút, nhưng là tương đối, kỳ hạn sử dụng tự nhiên cũng dài hơn so với món đồ chơi xe bình thường, thực có lời.”

“Chỉ Nhân, muốn hay không cùng nhau đến tọa ngồi xem, thật sự thực không sai nha, tương lai chúng ta có thể thay phiên ngồi ở mặt sau bồi đứa trẻ chơi, chúng ta mua cái này về nhà, được không?” Hắc biên vòng quanh quẩn quẩn, ánh mắt tỏa sáng hời. (anh quá dễ xươg ahhh!!)

Ha, nói là mua cấp tiểu tử kia, nhưng nàng thấy, rõ ràng là chính hắc thích chơi a, cũng không ngẫm lại đã bao nhiêu tuổi rồi, còn tính trẻ con như vậy, cũng không nhìn chung quanh xem, có người đại nhân nào giống hắc như vậy không!

“Trình Hải Đông, ta thấy mỗi chân rồi, chúng ta về nhà đi !” Nàng đành dùng khổ nhục kế.

“Đợi ta chơi thêm một chút nữa đi.” Hắc chơi đã giống, liền ngay cả phương thức nói chuyện cũng rất giống tiểu hài tử.

Phục vụ nhân viên thực thông minh, lập tức kéo đến một cái ghế, “Bên này có ghế dựa, đừng khách khí, ngồi nghỉ ngơi một chút.”

“Cám ơn.” An Chỉ Nhân quần đến độ không biết nên nhìn về phía nào. (em cũng pó tay với anh ý!!)

Xem Trình Hải Đông cười đến sang sảng thống khoái như vậy, giống như thật sự chơi tốt lắm, nhìn đến hắc nhanh như vậy nhac, nàng tuy rằng cũng thực vui vẻ, nhưng kêu nàng cũng ngồi trên xe, giống hắc như vậy đối tới đối lui, nàng thật sự..... Làm không được.

“An Chỉ Nhân, đừng nói ta không nói cho người, này xoay xoay xa trận chơi tốt lắm nha, thừa dịp người hiện tại bụng còn không có quá lớn, chúng ta có thể một nhà ba người cùng chơi a, nha, người cùng tiểu tử kia ngồi phía trước, ta ngồi phía sau.” Trình Hải Đông còn không hết hy vọng, cật lực rủ rê. (ta vẫn chưa nghĩ ra là cái xe đồ chơi gì =”=)

“Không cần, cám ơn.” Nàng nhanh chóng cự tuyệt lời mời.

An Chỉ Nhân nâng quai hàm, không biết nên khóc hay cười nhìn phần tử quá tuổi trước mắt này, có trong nháy mắt, nàng thật sự hoài nghi Trình Hải Đông có phải là một cái đứa nhỏ khác của nàng, một cái đại đứa nhỏ làm cho người ta vừa tức giận vừa buồn cười.

Đột nhiên, một âm thanh nữ nhân đầy kinh ngạc vang lên, “..... Trình Hải Đông?”

Bị điểm danh Trình Hải Đông cùng An Chỉ Nhân ngồi ở một bên, đồng thời ngẩng mặt lên, quay đầu nhìn về phía nơi thanh âm phát ra, chỉ thấy đi ra một nữ nhân ăn mặc thời thượng, ánh mắt mở to đầy kinh ngạc nhìn Trình Hải Đông ngồi ở trên xe xoay xoay.

Trời ạ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lô Nhã Đình thật sự không thể tin được Trình Hải Đông sẽ có một thú vui như vậy.

Nàng còn tưởng rằng Trình Hải Đông này là người ngay thẳng lại chút cứng đầu, vĩnh viễn ngăn nắp, cẩn thận tỉ mỉ, không nghĩ tới hắc bình thường xem ra nghiêm cẩn lạnh lùng, lại không chỉ hội cười ha ha, còn có thể ngồi ở trên xe đồ chơi của trẻ con, chơi vui đến quên cả trời đất.

Này, này thật là Trình Hải Đông mà nàng mỗi ngày đi làm nhìn đến sao?

Vừa thấy đến Lô Nhã Đình, Trình Hải Đông lập tức thu lại tươi cười, mặt không chút thay đổi từ trên xe xoay xoay đứng lên, nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Chỉ Nhân, hắc thần nhiên nói: “Đồng sự giám thức trung tâm, lô tiểu thư.”

“Lô tiểu thư, nhĩ hảo.” An Chỉ Nhân vội vàng đứng dậy, cười cùng Lô Nhã Đình.

“..... Vị này là?”

“Lão bà của ta.” Trình Hải Đông khôi phục biểu tình khi ở trong văn phòng — mặt không chút thay đổi.

Nguyên lai, lão bà Trình Hải Đông chính là cái bộ dáng này!“Nhĩ hảo.” Lô Nhã Đình ánh mắt như là đèn pha, không ngừng ở trên người An Chỉ Nhân qua lại đánh giá.

Nàng vẫn canh cánh trong lòng, nữ nhân mà Trình Hải Đông yêu đến tột cùng có cái năng lực gì, bằng không như thế nào có thể làm cho đại nam nhân như hần khăng khăng một mực yêu thương, thuận theo, cũng không dám cho đồng sự chưa kết hôn đi nhờ xe, còn phải thủ đoạn nhỏ đùa giỡn, nàng mới có thể gặt đầu gả cho hần.

Trước kia nàng không ngừng đoán rằng nữ nhân này có phải hay không bộ dạng đặc biệt kiêu diễm động lòng người, nhưng tính tình đặc biệt dã man kiêu căng (là người thì có ý.. hừ hừ), hoặc là giống thổ ti hoa như vậy diễm đạm đáng yêu, làm cho nam nhân vừa thấy liền nhịn không được tâm sinh thương tiếc?

Nhưng là hiện tại nhìn thấy, sự thật chứng minh, toàn bộ đều không đúng!

Lão bà Trình Hải Đông chẳng những không có phong tình vạn chủng, cũng không khôn khéo hơn người, càng đừng nói là có cái gì khí chất yếu đuối, cho dù bộ dáng coi như người có chút thanh tú, nhưng, chính là một nữ nhân thực bình thường a! (đối với anh là mỹ nữ đó..*che miệng cười đều*)

Đứng lên, Lô Nhã Đình không hiểu tại sao mình lại bại bởi nàng, vì sao Trình Hải Đông không thích nàng?

Hơn nữa Trình Hải Đông chưa bao giờ xin phép về sớm, cứ nhiên lại xin phép cùng lão bà cùng nhau dạo công ty bách hóa, thực làm cho người ta ngoài ý muốn.

“Thế giới thực nhỏ, không nghĩ tới chúng ta không hẹn mà cùng gặp thế này, hiện tại cứ nhiên lại gặp nhau, cùng đi uống chén cà phê đi, được không?”

Cà phê! An Chỉ Nhân mắt sáng rực lên một chút, lập tức lại trở nên ảm đạm. Không được, nàng không thể uống, vì cục cứng, nàng nhất định phải nhẫn nại.

Trình Hải Đông liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của Lô Nhã Đình, uống cà phê chính là lấy cớ, nàng ta căn bản là trong lúc đó muốn tìm hiểu chuyện hần cùng Chỉ Nhân, muốn hần vô tình trong lúc hưng trí mà cung cấp việc tư của mình, làm như một đề tài trong lúc uống mà thôi.

“Ngượng ngùng, này nọ mua không sai biệt lắm, chúng ta còn có việc đi trước, tái kiến.” Hần ngữ điệu bình thản cự tuyệt. Một bên cầm tay An Chỉ Nhân, thông dong rời đi.

“Tái kiến.” An Chỉ Nhân mỉm cười cáo biệt.

Khi rời đi, Trình Hải Đông không quên đối phục vụ nhân viên nói,“Cám ơn người, xe xoay xoay thật sự chơi tốt lắm, bất quá, ta phải về nhà trước thuyết phục nàng mới được, không có biện pháp, thê quản nghiêm.” (=)))

“A, không quan hệ, hoan nghênh về sau lại đến xem.”

Nói như nàng là người phụ nữ hung dữ lắm vậy, An Chỉ Nhân bất mãn lườm hần một cái, lấy kì kháng nghị.

Trình Hải Đông lơ đãng, bướng bỉnh hướng nàng cười cười, hần còn mơ hồ nghe được Lô Nhã Đình ở sau hần phần nộ lắm lắm,“Ta thấy cũng có đẹp gì đâu, nguyên lai là một bộ dạng bình thường, cũng bất quá như vậy.” (chém viuu viuu..)

Đáng tiếc những câu nói kiểu này không thể chọc giận Trình Hải Đông, bởi vì hần căn bản không đem người như Lô Nhã Đình để vào mắt, hần khách sáo nói chuyện cùng, là vì mỗi ngày ở văn phòng đều có thể đụng mặt nhau, không cần mối quan hệ trở nên quá khó chịu, bằng không, hần đã hoàn toàn đem nàng thành không khí, làm như không thấy, mất điếc tai ngơ.

Đối người khác mà nói, An Chỉ Nhân có lẽ không phải thật đẹp diễm xuất chúng, nhưng đối với hần mà nói, nàng tuyệt đối là tối bảo bối, về phần Lô Nhã Đình kia, ngay cả một đầu ngón chân của An Chỉ Nhân cũng kém hơn.

“Thật sự không lo lắng sao? Cái kia nữ nữ xe chơi thật vui, mua về cho tiểu tử kia chơi, được không, lão bà đại nhân?” Chỉ cần đối mặt An Chỉ Nhân, hần lập tức liền khôi phục bộ dáng đứa trẻ, hèn mọn thỉnh cầu.

Gì? Hấn kêu nàg cái gì, lão bà đại nhân? Di, cũng đúng đi, bọn họ đã muốn là vợ chồng, chính là nghe qua cảm thấy có chút ngưng ngừng, cũng tại không có thói quen gọi như vậy, nhưng..... Trong lòng cảm giác rất ngọt ngào.

“Làm trò, rõ ràng là người chính mình chơi vui, đừng lấy tiểu hài tử làm có.”

“Ha ha ha..... Kinh địch như vậy đã bị vạch trần, ý đồ của ta rõ ràng như vậy sao?” Hấn vui vẻ sang sảng cười to.

“Có.” Nàng dùng ngón trỏ chọc chọc hấn, chọc chết hấn luôn.

“Ách, a, nha, nga.....” Mỗi một lần chọc, Trình Hải Đông cũng rất phối hợp kêu một cách thống khổ.

Ngây thơ lại ngọt ngào! Nhìn bọn họ không coi ai ra gì, bộ dáng hip-hop đùa giỡn, Lô Nhã Đình ở gần đó vừa hâm mộ lại ghen tị.

Vì sao? Nàng rõ ràng sẽ không bại bởi cái nữ nhân kia. Trình Hải Đông ánh mắt thực kém!

Một trận làn gió thơm nhẹ nhàng lại đây, hừ ca, còn đi đến rất nhẹ nhàng, dừng lại ở chỗ ngồi của An Chỉ Nhàn.

An Chỉ Nhàn cảm giác chính mình bị một cái bóng bao phủ, buồn bực ngẩng đầu — dọa, bộ ngực thật kinh người! Nàng theo bản năng, vội vàng dùng hai tay che bụng, kinh hô: “Cục cưng không nên nhìn!” (cười chết ta..)

“An Tiểu Nhàn, ta đang yêu, ta đang yêu a.” Nữ nhân đang yêu này là Vương Khiết, nhân viên vào làm ở công ty mẫu dịch cùng thời điểm với An Chỉ Nhàn.

“Là người yêu, nhưng người lại mặc vậy, chúng nó..... Có thể hay không bị tuột!” An Chỉ Nhàn hàm súc nói.

“Người không biết là như vậy thực gọi cảm sao? Nhà của ta kia lỗ hổng đáng yêu thật sự đâu!” Vương Khiết nũng nịu lời nói nhỏ nhẹ.

An Chỉ Nhàn vẻ mặt kinh ngạc, đây là Khiết mà nàng biết sao? Cái đại nữ nhân Vương Khiết...? Nguyên lai thanh âm của nàng cũng có thể mềm mại như vậy, nên sẽ không đi giải phẫu dây thanh quản đi?

“Cảm giác đang yêu thật tốt, đã muốn thật lâu không có như vậy.....” Nàng lại kìm lòng không đậu mà bắt đầu ca ngợi.

“Vương Khiết, người rốt cuộc là theo ai yêu đương?”

“Tiểu Lưu.” Thẹn thùng nhéo một chút.

“Tiểu Lưu? Người là nói Tiểu Lưu nghiệp vụ nhất bộ?” Vương Khiết không phải nói cùng hấn đứng chung một chỗ, nàng chỉ nhìn được đỉnh đầu của hấn sao, như thế nào hiện tại lại hội cùng hấn yêu nhau.

“Àn, hấn, chúng ta gần nhất đang ở giữa tình yêu cuồng nhiệt.” Vui rạo rức.

“Ách, Vương Khiết.” An Chỉ Nhàn tay nhỏ bé vầy vầy, “Yêu rốt cuộc là cái cảm giác gì? Người như thế nào mà phán đoán chính mình có phải hay không đang yêu?” Nàng tò mò hỏi.

“Cảm giác khi yêu chính là.....” Dừng một chút.

“Chính là cái gì?”

“Chính người trở về hỏi lão công người đi.” Đã là thê của người ta, cư nhiên còn hỏi nàng cảm giác khi yêu là như thế nào, rõ ràng là đang khi dễ nàng nha.

“Vương Khiết, làm ơn, nói cho ta biết đi mà.” Nàng lại không có biết yêu là thế nào, thật sự tò mò a.

Vương Khiết trước kia xem cũng không xem người ta liếc mắt một cái, hiện tại lại nói cùng Tiểu Lưu đang ở giữa tình yêu cuồng nhiệt, cho nên hấn rất ngạc nhiên làm sao có thể đột nhiên có chuyển biến lớn như vậy.

“Không cần!” Vương Khiết trầm tĩnh thiết cự tuyệt, “Trước người nói chờ người đi Pháp quốc trở về, sẽ an bài ta cùng Trình Hải Đông ăn cơm nhận thức, hại ta như vậy ra sức làm chức vụ người đại lý của người,

kết quả người sau khi trở về, cứ nhiên cùng hấn mang thai sinh tiểu hài tử, ta đến bây giờ còn tại ghi hận, mới sẽ không nói cho người biết!”

Đối với lên án của Vương Khiết, An Chỉ Nhân về mặt vô tội, nàng cũng không tưởng a, nào biết nói một lần uống say, liền làm ra một mạng người. Loại chua xót này không muốn người biết đến, nàng chỉ có thể yên lặng nuốt vào bụng, không có biện pháp cùng người khác kể ra.

“Bằng không, người cũng đi Pháp quốc chơi, ta làm chức vụ người đại lý của người.” Như vậy đủ nghĩa khí đi!

Tốt nhất Vương Khiết cũng mang hai bình rượu trở về, cùng Tiểu Lưu của nàng rượu say loạn tính, làm ra mạng người, như vậy có thể hiểu được nỗi cực khổ của nàng.

“Không cần, ta mới luyện tiếu cùng Tiểu Lưu tách ra, chúng ta hiện tại mỗi ngày đều thực ngọt ngào, này cuối tuần còn muốn đi ước hội.” Vương Khiết trên mặt khó nén thẹn thùng, còn có vài phần khoe ra.

“Ước hội? Đi nơi nào ước hội? Các người ước hội là làm cái gì?” An Chỉ Nhân thật sự rất ngạc nhiên.

“Ước hội liền ước hội a, là nói lời ngon tiếng ngọt, ha ha này nọ, đi xem phim, đương nhiên rồi, còn muốn cuốn cuộn sàng đan.” Vương Khiết sáng khoái nói.

“Cổn sàng đan?” Đó là cái gì, An Chỉ Nhân không hiểu.

“Này, An Tiểu Nhân, đừng ra vẻ thanh thuần nha, hài tử của người cũng sắp ra đời rồi, người còn không biết thế nào cổn sàng đan, không cổn quá, làm sao có thể làm ra mạng người đến?”

Dọa, nguyên lai cổn sàng đan chỉ là kia sự kiện a..... Thụ giáo, thụ giáo. An Chỉ Nhân về mặt đỏ bừng cúi đầu.

“Khả các người còn không có kết hôn a, không phải vừa mới kết giao sao?”

“Tuy rằng vừa mới kết giao, tuy rằng còn không có kết hôn, nhưng liền yêu thương thôi, mặc kệ hấn làm cái gì, người hoàn toàn không thể chống đỡ được, thích thật sâu, không tự giác thâm nghĩ vì muốn hòa tan với hấn, theo đuổi hấn đối chính mình muốn làm gì thì làm, đừng cứng nhắc nghĩ đến vợ chồng trong lúc đó mới có thể như vậy, vợ chồng cũng không phải máy móc, cũng phải thật sự thích nhau mới có thể làm chuyện này a.”

7. Chương 7

Rất oai vệ nha ! Vương Khiết miêu tả làm cho An Chỉ Nhân nghe mà mặt đỏ tim đập, hoàn toàn không dám tiếp lời.

“Người hại cái gì tao, mọi người đều là người trưởng thành rồi. Một người là thê người ta nha.” Vương Khiết làm An Chỉ Nhân quần quá mà hồng mặt, đỏ khốc đỏ cười.

“Vương Khiết, người còn chưa nói yêu là cái gì cảm giác a?” Nàng cố gắng nói sang chuyện khác.

“Cảm giác yêu a, chính là thực ngọt ngào a, lúc nào cũng khắc khắc đều muốn cùng đối phương ở cùng một chỗ, hội mặt đỏ tim đập a, lại thân hôn đối phương. Tưởng muốn đụng chạm đối phương, làm rất nhiều chuyện bình thường sẽ không làm, còn có thể nói rất nhiều chuyện bình thường sẽ không nói.”

“Nói cái gì?” Trùng lớn ánh mắt hỏi.

“Hậu, người không phải đã kết hôn rồi sao, vì sao còn giống cái kẻ ngốc nghếch chưa biết yêu vậy?” Không kiên nhẫn.

Nàng quả thật không nói qua yêu a! An Chỉ Nhân nhin không được ở trong lòng kháng nghị.

“Nói, hấn gần nhất có phải hay không vắng vẻ người ?” Vương Khiết dè dặt âm lượng hỏi.

“Ai? Vắng vẻ? Nghĩa là sao cơ?” Suy nghĩ khó hiểu.

“Trình Hải Đông a, ta biết có nam nhân đối với nữ nhân mang thai không có hứng thú, nói mau, lần cồn sàng đan (*cười gian* là đồng giường cộng chằm đó..) gần đây nhất của hai người các người là khi nào?” Vương Khiết thực lão luyện hỏi.

Việc cồn sàng đan kia a..... Oa, Thực sự là rất lâu, bởi vì bọn họ sau một lần nàng liền có tiểu bảo bảo, chính là tối hôm đó khi nàng từ Pháp quốc trở về.

“Đừng sợ xấu hổ a, ta là đang giúp người giải quyết vấn đề mà.” Thực khỏe mạnh miệng.

“Ân, liền..... Là buổi tối sau khi ta từ Pháp quốc trở về.” Nàng cúi đầu, đáp thật sự hàm hồ.

“Cái gì?” Kinh hãi. Vương Khiết bị dọa sợ thật lâu, nàng về sau nhất định không cần mang thai a.

“Rất lâu lắm sao?” (*gật gật*)

“Đâu chỉ là lâu, quả thực sắp phá kỉ lục thế giới nha.” Ít nhất chính nàng sẽ không có biện pháp chống đỡ lâu như vậy, nàng là cái nữ nhân tùy thời cần cảm giác dễ chịu khi yêu a, “Khó trách người vẫn hỏi ta cảm giác yêu, thật là đứa nhỏ đáng thương.” (*thở dài* THĐ là đứa nhỏ đáng thương)

An Chỉ Nhân nghi hoặc chuyển động mắt to, tại sao lại đáng thương nha, nàng cảm thấy tốt lắm a!

“Đừng nói ta không chiều cổ người, xem ở chúng ta đồng sự thân thiết, nha, này cho người, thừa dịp ngày mai vừa vặn là cuối tuần, cùng hân đi khoái hoạt một chút.”

An Chỉ Nhân tiếp nhận danh thiếp của Vương Khiết, vừa thấy, không khỏi đương trường há hốc mồm — Danh thiếp khách sạn?

“Nhất định phải đi, đi rồi sẽ biết cảm giác yêu a.” Vương Khiết rất có thâm ý chớp chớp mắt.

Thật vậy chẳng? Đi sẽ có cảm giác yêu? Kỳ thật, nàng cùng Trình Hải Đông hiện tại ở chung vẫn là không sai, chính là ngẫu nhiên hội cảm thấy có điểm đáng tiếc.....

Nàng đời này đều còn không có bị theo đuổi, còn không có hảo hảo nói qua chuyện yêu, sàng đan cũng sẽ không cần thận cẩn quá như vậy một lần, nhưng lại là ở tình huống uống rượu say, ai biết nhanh như vậy đã thành lão bà của người ta, lập tức còn muốn làm mẹ !

Nguyên nhân vì như thế, nàng thật sự tò mò tư vị yêu đến tột cùng là cái gì, hội nghị thường kỳ ảo tưởng có phải hay không giống thần tượng kịch diễn như vậy triền miên lo lắng, có phải hay không hội giống Vương Khiết, mỗi ngày rạng rỡ, hô to cảm giác yêu thật tốt? (ô.ô.ô ta cũng mún bít cảm giác khi yêu a)

Khả..... Vương Khiết có thể hay không là hiểu lầm cái gì, bởi vì nàng muốn biết đến là cảm giác yêu, mà không phải cảm giác thân thể, muốn nàng ước Trình Hải Đông cùng đến khách sạn, không bằng làm cho nàng chết đi a.....

Chạng vạng hôm đó Trình Hải Đông lái xe tới đón nàng tan tầm về nhà, An Chỉ Nhân còn không kịp tiêu hủy, đành phải nhét nhét, giấu ở trong túi, hơn nữa như là làm chuyện xấu sợ bị người ta phát hiện, cầm chặt lấy túi không thả.

“Ngày mai.....”

Trình Hải Đông vừa mới mở miệng, nàng liền không được tự nhiên cả người rung rung một chút.

“Làm sao vậy?” Hân chú ý tới động tác của nàng có chút kì lạ.

Nàng vội vàng cười lắc đầu, “Không, không có việc gì..... Người vừa mới muốn nói gì, ngày mai làm sao vậy?”

“Ngày mai người muốn về nhà người sao? Ta có thể đưa người trở về. Ta ngày mai tặng ca, trong tay ta đang có nhiều án tử, ta sợ người một người ở nhà hội nhảm chán, không bằng ta đưa người về nhà, chờ ta buổi tối xong việc, chúng ta lại đi nhà của ta ăn cơm, được không?”

Nguyên lai hân ngày mai muốn tặng ca, kia Vương Khiết cấp quy ra tiền khoản cũng không có dùng, không biết làm sao, nàng đột nhiên cảm giác có điểm thất vọng nho nhỏ, nhưng lập tức phục hồi tinh thần lại, không đúng, nàng rốt cuộc là tưởng cái gì a, nên sẽ không thật sự ước hân cùng đi đi?

“Không, không cần. Ta ở nhà một mình là tốt rồi. Mỗi lần về nhà, mẹ ta cùng mẹ người luôn khấn trương hề hề, mang thai là ta, các nàng so với ta còn khấn trương hơn, ta đái ở nhà là tốt rồi, người yên tâm đi tăng ca, chờ buổi tối trở về, người muốn ăn cái gì, chúng ta lại cùng nhau đi ăn cơm.”

Nàng nói muốn đái ở “Nhà chúng ta” Chờ hấn trở về, Trình Hải Đông ở trong lòng mừng thầm, xem ra tiểu nữ nhân này đã muốn ở trong lòng bất tri bất giác, đem hấn như bộ phận không thể thiếu của nàng.

“Không sợ nhầm chán?”

“Bằng không người muốn dẫn ta cùng đi làm sao?” Nàng tức giận hỏi.

Đương nhiên không được, mang nàng cùng đi làm, hấn cũng đừng tưởng chuyên tâm công tác, bởi vì hấn sẽ hội nhện không được mà chú ý nàng, muốn cùng nàng nói chuyện, muốn cùng nàng dắt tay, muốn ôm nàng, tưởng..... (cái... này là gian lắm nha!)

Ôm xe xoay xoay mới mua đi đến bãi đỗ xe của công ty bách hóa, Trình Hải Đông nhện không được mà tưởng tượng đến phản ứng của An Chỉ Nhân khi nàng biết.

Nàng chắc chắn sẽ có chút quả trách hấn, sẽ nói hấn có ý định dạy hư tiểu tử chưa sinh ra kia, lấy việc công làm việc tư..... Ba nuôi kéo linh tinh, ha, quang tướng đều cảm thấy khẩu khí của nàng thật sự rất mẹ hương vị! (đại khái là khen chị ý đã giống một người mẹ)

Đem xoay xoay xe đặt ở sau toa xe, Trình Hải Đông chậm rãi đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Hôm nay tuy rằng là cuối tuần, nhưng là trận án tử tích lũy nhiều lắm, hại hấn không thể không hy sinh ngày nghỉ để giải quyết cho kịp tiến độ.

Làm việc cả một ngày, hấn hiện tại cảm nhận được không phải thân thể mệt mỏi, mà là cảm xúc trầm trọng, mặc dù ở trong quá trình, hấn rất chuyên nghiệp trong lĩnh vực này, nhận được rất nhiều thành tựu cùng thỏa mãn, nhưng mà từng cái án tử thành lập liên đại biểu có người bị hại, hấn có thể tưởng tượng được cảm giác sợ hãi và bất lực của họ, nghĩ đến người nhà bị thống nước mắt, những thành tựu trong công tác của hấn liền không hề như vậy ngọt, trong lòng cũng liền muốn nhanh gặp An Chỉ Nhân, muốn gặt gao ôm nàng, khẩn cấp muốn mau mau về nhà tìm nàng.

Cuối tuần không có hấn ở bên, nàng một mình ở nhà không biết đã làm những gì.

Thời điểm đang chờ đèn đỏ, một đôi tình lữ trẻ tuổi đi qua trước mũi xe, tay cô gái đang ôm chặt bó hoa trong lòng, trên mặt tràn đầy niềm hạnh phúc, liền ngay cả đi đường, đều phải dán bạn trai.

Còn thật sự ngẫm lại, hấn giống như cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tặng hoa cho An Chỉ Nhân, nếu làm cho lão ba biết, nhất định sẽ cười hấn thực tiết kiệm, ngay cả chiêu tặng hoa cũng không biết dùng, khó trách nàng luôn không rõ tâm ý hấn.

Rất nhanh làm quyết định, chờ đèn tín hiệu chuyển sang đèn xanh, hấn lập tức gia tốc, phóng đến một gian cửa hàng bán hoa, chọn một bó hồng đỏ lớn, hắc hắc, hôm nay tiểu tử kia có lẽ vật, mẹ cũng có lẽ vật, hấn thật là một nam nhân công bằng nha!

Nửa giờ sau, hấn ôm lễ vật mở cửa nhà –

Đằng đằng, há hốc mồm!

Hấn tưởng tượng sẽ hội nhện đến nàng một cái bụng lớn, ngủ chết ở trên sofa một cách ngây thơ, hay nhìn thấy nàng ngồi ở trước TV, xem hài kịch mà lại oa oa khóc lớn, hoặc nàng ngồi ở ghế nhỏ, mở cửa tủ lạnh, chuyên tâm kiếm ăn (hơ hơ.. toàn hình ảnh đẹp), nhưng hấn tuyệt đối không nghĩ sẽ nhìn thấy hình ảnh –

Một người phụ nữ có thai bụng to chạm phím đàn, nhưng lại vô cùng tao nhã ngồi ở trước đàn dương cầm, hai tay chuyên chú vỗ về chơi đùa những phím đàn đen trắng, giai điệu vang lên..... Ách, giai điệu thật khủng bố nha.

Ấn, được rồi, nếu đem thanh âm trừu diệu, hình ảnh kỳ thật là rất đẹp !

Hấn cầm trong tay lễ vật đi tới trên sofa, chậm rãi đi đến bên nàng, hai tay khoát lên trên vai nàng.

“Đã về rồi, có mệt hay không? Ta hôm nay dùng nồi cơm điện nấu canh đậu xanh, đi uống một chén đi!” Nàng nói cũng không quay đầu lại, hai mắt chuyên chú nhìn chăm chăm phím đàn, ngón tay cứng ngắc trên những phím đen trắng mà ẩn tạo nên những âm thanh leng keng thùng thùng. (hảo đáng sợ ==)

“Hảo, ta đi trước thay quần áo, xong ta sẽ ra uống.”

Hắn vừa cười vừa trở về phòng thay quần áo, nhanh chóng uống hết một chén canh đậu xanh, sau đó khăn cấp trở lại bên người nàng, cùng nàng sóng vai ngồi ở trước đàn dương cầm.

Đột nhiên, phụ nữ có thai khí chất xinh đẹp không kiên nhẫn thở dài một hơi, “Thực phức tạp, toàn bộ quên trống trơn!” (chị nhớ mới lạ ==)

Đúng thôi đúng thôi, đây mới là An Chỉ Nhân trong ấn tượng của hắn a, hắn nhớ rõ nàng từ nhỏ sẽ không có biện pháp ngồi yên ở trước đàn dương cầm luyện tập, “Hôm nay có gì hưng trí sao, cứ nhiên nghĩ đến đánh đàn dương cầm nha!” Hắn nhin không được trêu chọc.

“Mỗi ngày chỉ biết đến ăn, ngủ cùng xem phim truyền hình, như vậy đối cục cũng không tốt, ta cũng biết đến khái niệm dưỡng thai a.” Nếu không phải vì nung đúc tính tình cục cứng, dưỡng thai thật tốt, nàng làm sao có thể chui đầu vô lưới ngồi vào chỗ ngồi không chút hứng thú này cơ chứ.

Trình Hải Đông nhú mày: “Kia hiện tại sao không đàn tiếp?”

“Người ở nhà, đương nhiên là đổi người đàn a!” Nàng chuyển cho hắn như vậy vừa mau lại hiệu quả.

Hảo, hắn đàn, miễn cho cục cứng còn không có sinh ra, đã bị giai điệu khủng bố của nàng làm cho hoảng sợ.

Mười ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên phím đàn, giây tiếp theo, một chuỗi giai điệu duyên dáng liền theo đầu ngón tay vang lên, linh hoạt lại động lòng người.

Trình Hải Đông đánh đàn dương cầm, nói đến cũng là do số phận xúi quẩy, đã bị người nào đó hãm hại.

Nhớ rõ khi năm tuổi, An Chỉ Nhân cũng vì phải tham gia khóa đàn dương cầm, bày ra liên tiếp kế hoạch gây sự, mỗi lần muốn bắt đầu đi học, nàng liền lại ở bản thượng cãi lộn, lần đó khoa trương nhất, ước chừng còn náo loạn thật nhiều giờ, khiến an thúc an thẩm đau đầu không thôi, lão sư đàn dương cầm thậm chí thiếu chút nữa trở mặt chạy lấy người.

Hắn phụng mệnh đảm đương thuyết khách, ai biết An Chỉ Nhân cứ nhiên muốn hắn bồi nàng cùng đi học khóa, cứ như vậy, hắn mặc danh kỳ diệu mà học đánh đàn dương cầm.

Mỗi lần đi học, An Chỉ Nhân đều ngay bên cạnh chơi đùa, cho dù bị lão sư dạy đàn uy hiếp sẽ đánh tay nàng, nhưng nàng là cô gái nhỏ không biết sợ là gì, vẫn như cũ tới ngày xưa.

Nhiều lúc nàng thật sự đem lão sư chọc giận, bị đánh, nhưng nàng vẫn là không đến nơi đến chốn, quả thực là mười phần tiểu bánh quẩy, nhưng thật ra hắn, càng đàn càng tốt, nghiêm nhiên thành ái đồ trong mắt lão sư, thiếu chút nữa muốn đi tham gia giảng đường âm nhạc.

Sau khi đàn xong một khúc, Trình Hải Đông nghiêng mặt, nhẹ hôn hai má của nàng một chút, “Tặng cho người cùng cục cứng.”

Nàng vui vô cùng sờ sờ bụng, cười đến thật thỏa mãn, “Lại đàn bài kia được không? Cái bài mà thời điểm trung học, người thường thường đàn cho ta nghe nhất ý.”

“Wedding in the dreams.” Đã ám chỉ cho nàng biết, hắn đối nàng có tình cảm, sao biết nha đầu kia nghe, nghe, cứ nhiên tựa vào trên vai hắn, dùng tiếng hô như sấm vang đánh thay hắn nhạc đệm, làm cho hắn ước chừng giận thật lâu, hiện tại nghĩ đến thật đúng là buồn cười.

Được rồi, khó được nàng chủ động muốn nghe, hắn đương nhiên muốn thỏa mãn yêu cầu lão bà đại nhân, lập tức diễn tấu.

Giai điệu lãng mạn vang lên, đàn đàn, Trình Hải Đông cảm thấy như trở lại thời trung học, hiện tại người ngồi bên hắn vẫn là đứa ngốc An Chỉ Nhân không hiểu phong tình như trước, cũng không biết có nghe hay không, sẽ như xưa ngồi một lúc sẽ đánh tiếng hô vừa muốn bắt đầu giúp đệm nhạc cho hắn.....

Nhưng mà kỳ diệu là, khi hắn đàn đầy đủ cả khúc, tiếng hô trong trí nhớ cũng không có vang lên, nhưng thật ra ở hắn dừng quá thời điểm, nhìn đến một đôi thắm vào thủy sắc con người đen nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chú vào hắn, làm hắn cảm thấy trong lòng không hiểu một trận rung động.

“Vì sao như vậy nhìn ta?” Hắn khàn khàn hỏi.

Nhận thức nhiều năm như vậy, nàng giống như chưa từng như vậy xem qua hắn, như vậy gần, như vậy tĩnh, như vậy cẩn thận.

Mi hắn là nàng quen thuộc, mắt hắn là nàng quen thuộc, mũi hắn, cái miệng của hắn, cũng đều là nàng quen thuộc, gương mặt như vậy quen thuộc hé ra, nàng vì sao chưa từng như vậy cẩn thận xem quá? (bây giờ chị mới phát hiện anh đẹp zai)

An Chỉ Nhàn nhìn không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve ngũ quan tú dật tuấn tú của hắn một hồi, nũng nịu nói: “Ta rất cục biết mọi người vì sao gọi ngươi là vương tử đàn dương cầm, bởi vì ngươi đánh đàn bộ dáng..... Hảo suất.”

Hảo suất? Nàng cảm thấy hắn hảo suất? Trình Hải Đông cảm thấy trong thân thể mỗi một cái tế bào đều ở hưng phấn mà kêu to.

“Nếu ta suất như vậy, ngươi có hay không bị ta mê hoặc?” Miệng hắn khẽ nhếch lên, biểu tình câu nhân lại mỉa mai. (anh dùng sắc dụ dỗ chị)

“Hừ, ta cũng không phải đám gốc nữ trung học kia, bị người mê hoặc xoay quanh không còn biết gì, còn mỗi ngày đưa người thư tình sôcôla.” Quệt môi đỏ mọng, dùng ngón trỏ điểm nhiều vào cái trán hắn, giọng điệu giận dữ.

Trình Hải Đông giống như cảm nhận được nàng không giống như xưa, tâm tình càng vui vẻ, lúc trước công tác mệt mỏi cũng quên hết.

“Người nói vậy là oan ta nha, đồng lớn sôcôla kia, cuối cùng còn không tất cả đều vào trong bụng của người.”

“Ha ha ha..... Đúng vậy, đúng vậy, ta còn nhớ rõ mỹ nữ lớp trưởng lớp bên cạnh mua sôcôla siêu ăn ngon, là sôcôla cao cấp nhập khẩu nga.” Nàng mặt vui vẻ nói.

“Đúng vậy, ăn ngon đến người nào đó không nghĩa khí, luôn miệng nói là anh em tốt, kết quả cứ nhiên vì chính là mấy khối sôcôla, liền bức ta hy sinh sắc tướng.” Nghiến răng nghiến lợi.

Ôi, nam nhân lòng dạ hẹp hòi, bất quá chính là làm cho hắn bồi mỹ nữ lớp trưởng đi ra ngoài uống trà, hắn cũng muốn như vậy so đo, lại còn kêu là hắn “Hy sinh thân mình”, nhiều nhất bất quá chính là bồi bồi cười, lại không có gì tổn thất.

Nói sau, hắn trở về vẫn khen ngợi người ta không hổ là đại mỹ nữ sao? Nam sinh chính là như vậy, rõ ràng chính mình trong lòng yêu đến chết, còn muốn ra vẻ ủy khuất.

Còn nhớ rõ bộ dáng lúc ấy hai người bọn họ đứng chung một chỗ, nói có bao nhiêu xứng đôi thì có nhiều xứng đôi, đáng tiếc mỹ nữ lớp trưởng không bao lâu đã bị người nhà bắt ra nước ngoài du học, bằng không, nàng hắn là mối tình đầu của Trình Hải Đông, mà hiện tại cùng hắn kết hôn, hắn cũng sẽ không là nàng. (anh ý mà biết chị đang nghĩ gì thì chị chết chắc rồi =.=)

Ai, chuyện cũ không thể nhắc lại, nhắc lại, Trình Hải Đông lòng dạ hẹp hòi nhất định sẽ lại nói nàng bán đứng hắn. “Ha ha, ta có sao? Không nhớ rõ, ta không nhớ rõ.....”

Nàng muốn giả ngu thoát tội, lại bị người nào đó theo phía sau ôm cổ, kiềm chế vào trong ngực không thể đào thoát.

“Không thể đánh người, ta là phụ nữ có thai, ta thực yếu ớt !” Nàng hi hi ha ha, căn bản tuyệt không sợ hãi.

“Vì thưởng cho người hôm nay ngoan ngoãn ở nhà, ta mua lễ vật cấp cho người.”

An Chỉ Nhàn vừa nghe, lập tức đình chỉ vui cười, vẻ mặt chờ mong quay đầu nhìn hắn, “Lễ vật gì vậy?”

Hắn buông nàng ra, đứng dậy đi đến sofa, cầm lấy bó hoa hồng kia, ngồi vào phía sau nàng, “Đưa người.”

Nháy mắt, của nàng mâu quang chớp động tia sáng kỳ dị, như là một trăm trần chúc quang đồng thời bị điểm nhiên, sáng lạn huyền luân lệnh nhân không thể tin.

Hoa! Hoa hồng! Là hoa hồng kiều diễm ước át nha! Trời ạ, nàng là đang nằm mơ sao? Đời này còn không có người nam nhân nào tặng hoa hồng cho nàng đâu!

An Chỉ Nhân một tay đang cầm hoa, một tay kia đầu ngón tay yêu thích không buông tay vuốt ve cánh hoa mềm mại, biểu tình tràn đầy thẹn thùng vui sướng, tàng đều tàng không được.

“Thích không?”

“Ân, thích, thật thích!” Nàng cười loan khoe miệng như là ăn mật, ngọt cực kỳ, hai má phấn hồng của nàng sáng rọi, ấm áp lại động lòng người.

Bị vui sướng của nàng cuốn hút, Trình Hải Đông giang hai cánh tay, đem nàng ôm vào trong ngực.

Vì sao? vì sao hắn lại tặng nàng hoa hồng đỏ? Mọi người đều nói hoa hồng đại biểu tình yêu, hắn đưa nàng hoa hồng, cũng là đại biểu hắn yêu nàng sao?

Vừa mới như vậy phỏng đoán, An Chỉ Nhân liền cảm giác được tâm chính mình không thể ức chế mà kịch liệt nhảy lên, chẳng lẽ, nàng kỳ thật đã chờ mong cái gì? Chờ mong nàng cùng hắn.....

Nhưng hắn là Trình Hải Đông a, nàng có thể đối thanh mai trúc mã là hắn có ý niệm như vậy trong đầu sao?

Cảm giác được hắn đang ôn nhu vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ nhàng lấy tay, lướt qua từng sợi tóc của nàng, sau đó đem chúng lại với nhau, để hết sang vai bên trái, lộ ra đường cong bên trái gáy nàng.

Hắn giống như chưa từng như vậy thưởng thức quá mái tóc của nàng, nhiều lắm chính là trấn an sờ sờ đầu của nàng, mà không phải như vậy cẩn thận vuốt ve, giống như nàng là oa nhi vậy.

Mới đang muốn chế nhạo hắn, đột nhiên, nàng cảm giác được kính oa chỗ có cổ ấm áp ẩm ướt ý, hắn tựa hồ đang ở hôn môi nàng, đem da thịt mẫn cảm của nàng nóng lên lại ẩm ướt.

Đây là bài anh ý đánh cho chị ý nghe nè, cảm động quá chừng mà chị ý lại....

Một chút, một chút, lại một chút.....

Sự đụng chạm này mềm mại như lông chim, lại cực nóng giống như ngọn lửa, làm nàng không thể bỏ qua, một cổ cảm giác khó chịu, nhất thời xuất hiện ở họng nàng.

Nam nhân ngồi ở phía sau thở ra một hơi dài, vừa nói: “Trên người người thơm quá.” Hắn kim lòng không đậu dùng hai tay ôm chặt, đem thân hình nhỏ nhắn của nàng càng sát.

Rõ ràng chỉ dùng qua kem đánh răng, nàng hôn lại đặc biệt ngọt, rõ ràng chỉ dùng xà phòng để tắm rửa, trên người nàng hương vị lại đặc biệt thơm, có lẽ không phải kem đánh răng, cũng không phải xà phòng tắm, mà là hương thơm của riêng nàng, mê hoặc hắn, làm cho hắn thật sâu mê muội. (*che mặt* ngượng quá ah..)

“Mới, mới không có.” Nàng giả nghiêm mặt, ngu dần nói.

“Có, rất thơm, hương làm cho người ta nhịn không được muốn ăn một ngụm.”

Hảo thẹn thùng, hắn làm sao có thể nói với nàng những lời thẹn thùng đó chứ? An Chỉ Nhân nhịn không được lui lui bả vai, ngượng ngùng khiến nàng càng thấy nóng hơn, làm cho ngay cả hai bên tai nàng đều đỏ.

“Người đang thẹn thùng? Bằng không..... Vì sao ngay cả lỗ tai đều đỏ?”

“Không, không có.....” Thanh âm của nàng hơi hơi phát run.

Hắn thành linh há mồm hàm trụ vành tai mẫn cảm của nàng, sau đó buông ra.

Hơi thở của nàng càng dồn dập, tâm trạng khẩn trương thẹn thùng còn chưa kịp với bớt, tiếp theo liền cảm giác được càng nhiều càng nhiều nụ hôn, dây đặc dừng ở gáy nhỏ của nàng, bả vai, lỗ tai.....

Nàng kim lòng không đau mà chìm vào đó, cảm thụ được kia làm người ta run rẩy tê dại, không bao lâu, nàng liền nhịn không được bắt đầu nhẹ nhàng thở gấp. Ngay cả ngón chân đều hưng phấn nhịn không được đưa ra sau, tiếp theo hai tay mềm nhũn, nguyên lai đang cầm hoa hồng, liền như vậy mà rơi xuống sàn nhà.....

Hắn vô cùng thân thiết duyên hôn nàng, hơi thở nóng nóng phun lên da thịt nàng, khiến nàng mẫn cảm xôn xao không ngừng.

Nàng cảm giác được tay hắn trên người nàng dao động, giống như không chút để ý, lại giống mang theo ngọn lửa, không ngừng ở trên người nàng mỗi lần lại mỗi lần đốt nên ngọn lửa nóng say lòng người.

“Tim của ngươi đập thật nhanh, muốn ta dừng lại sao?” Hắn đột nhiên hỏi như vậy, cũng không đành chỉ âu yếm.

Muốn dừng lại sao? Nhưng vì sao nàng lại cảm thấy khát vọng muốn bị hắn đụng chạm? Đột nhiên, trong đầu của nàng hiện lên lời nói của Vương Khiết –

Tuy rằng vừa mới kết giao, tuy rằng còn không có kết hôn, nhưng liền yêu thương thôi, mặc kệ hắn làm cái gì, người hoàn toàn không thể chống đỡ được, thích thật sâu, không tự giác thầm nghĩ muốn hòa tan với hắn, theo đuổi hắn đối chính mình muốn làm gì thì làm, đừng cứng nhắc nghĩ đến vợ chồng trong lúc đó mới có thể như vậy, vợ chồng cũng không phải máy móc, cũng phải thật sự thích nhau mới có thể làm chuyện này a.

Nàng thích Trình Hải Đông sao?

Không phải bởi vì bọn họ là anh em, không phải bởi vì bọn họ là vợ chồng, mà là tâm tình của một người nữ nhân yêu một nam nhân sao?

Bằng không, vì sao nàng cũng mặc kệ hắn đối chính mình làm cái gì, đều không thể chống đỡ, thầm nghĩ muốn hòa tan với hắn, khát vọng muốn hắn muốn làm gì thì làm?

Suy nghĩ của nàng ngày càng loạn, cả người đều nóng lên sắp không nghĩ được gì nữa.....

“Muốn sao? Chỉ Nhàn, ngươi hy vọng ta dừng lại sao?” Hắn khàn khàn lại hỏi.

“..... Không.....” Nàng không thể tự hỏi, chỉ có thể thuận theo bản năng, thoát phá nói.

Bỗng nhiên thân mình bay lên không, nàng sợ tới mức ôm nhanh lấy hắn, “Hải Đông, để ta xuống dưới, ta rất nặng.” Mang thai làm cho nàng trở nên mập mạp, trở nên rất nặng, nàng sợ hắn hội cười nàng.

“Một người nam nhân nếu không thể vững vàng ôm lấy lão bà cùng tiểu hài tử của mình, còn có thể coi là nam nhân sao?”

Hắn thoải mái mà ôm nàng, thong dong bước đi, vẻ mặt giống như nàng thật sự không nặng chút nào.

Ý thức được hai người sắp phát sinh chuyện gì, nàng nắm chặt vạt áo trước của hắn, trong lòng cực kỳ chờ mong nhưng lại có chút bất an.

Vừa mới làm cho nàng nằm trên giường, hắn hôn, liền khẩn cấp hướng nàng, nàng có chút bất an muốn né tránh, hắn mềm mại thanh âm trấn an, “Đừng sợ, ta sẽ cẩn thận, quyết sẽ không làm ngươi cùng cực cực bị thương.”

Nàng ngóng nhìn hắn, nhìn hắn mang theo một chút tao nhã cười yếu ớt hướng chính mình tới gần, kế tiếp, bọn họ cơ hồ không có cơ hội nói chuyện, miệng vội vàng hôn môi đối phương, hai tay vội vàng âu yếm ôm, liền ngay cả thân thể đều như muốn dính chặt vào nhau.

Lúc này đây, không có say rượu, nàng thanh tỉnh cảm thụ hắn mỗi một lần yêu thương, Trình Hải Đông cũng không nôn nóng, ngược lại, hắn rất ôn nhu khắc chế chính mình, vì nàng mà thật từ tốn, làm cho nàng hoàn toàn có thể hưởng thụ âu yếm thoải mái.

Khẽ nhíu mi, cảm giác xa lạ kia khiến nàng hưng phấn, thư thái, lại cực vui thích. (ta chém tí ^^)

Thực sự quá kì diệu, nguyên lai cảm giác hai người cùng một chỗ đứng là tốt đẹp như vậy, dường như muốn bay lên thiên đường, phiêu phiêu dục tiên.

Theo cảm giác khoái hoạt càng tích càng nhiều, bọn họ hô hấp không tự giác càng thêm dồn dập, mắt dần dần phủ sương, một cổ thư sướng nói không nên lời, giống thủy triều lên xuống không ngừng, theo tứ chi chậm rãi truyền khắp cơ thể.

Thật lâu sau, hai người đều không nói gì, cùng chìm đắm trong vui sướng.....

Tay hắn trườn lên nhẹ vuốt những sợi tóc vương trên trán nàng, khẽ hôn xuống mi tâm.

Nàng trước kia như một nụ hoa nho nhỏ, trói buộc ở đài hoa lý, ngây ngô hồn nhiên, chưa từng vì ai nhiễm thương mà đỏ tươi, mà nay, giờ đây đóa hoa kia đã muốn ở trước mặt hắn, hoàn toàn toàn toàn nở rộ chính mình đầy xinh đẹp.

“Người có khỏe không?” Hắn thâm tình nhìn chăm chú vào nàng, thân thiết hỏi, sợ chính mình quá mức vong tình mà làm nàng bị thương.

Nàng nhắm mắt lại, cái miệng nhỏ nhắn bất giác ngậm ra yêu kiều thở dốc, hắn cũng không quá nhiều nàng, mềm nhẹ vỗ về da thịt của nàng, làm cho nàng biết hắn ngay tại bên người.

Hồi lâu, nàng mới mở miệng hỏi, “..... Ngày nào đó, chúng ta cũng là như vậy sao?”

Miệng hắn khẽ nhếch, “Àn, cũng là như vậy, thực thân mật, nhưng ta càng thích hôm nay.” Hắn thích thanh tĩnh, mà không phải hư ảo mộng đẹp.

Nàng cũng thích, thích bọn họ vừa mới phát sinh hết thấy.

“Hải Đông, ôm ta được không?”

Hắn vươn tay, vòng trụ nàng, hưởng thụ dư vị kích tình qua đi.

Bọn họ thân mật đem chính mình giao cho lẫn nhau, không phải bởi vì bọn họ là vợ chồng, không phải bởi vì uống rượu, mà là bởi vì bọn họ nguyện ý, bởi vì bọn họ có tình cảm, bởi vì — yêu.

Yêu a, nàng, yêu Trình Hải Đông.

8. Chương 8

Nắng sớm chiếu vào phòng ngủ. Trên giường tiểu nữ nhân khẽ duỗi người, trên mặt biểu tình lộ vẻ thỏa mãn, hé mở cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng kêu thoải mái giống như chú mèo nhỏ lười biếng.

Nguyên lai đây là cảm giác luyến ái a, thoải mái như vậy, làm người ta không muốn xa rời.

Chăm dứt một cuối tuần tốt đẹp, theo lý thuyết hắn là ăn no nhiều tinh lực, tinh thần hưng phấn. Nhưng là — nàng không nghĩ tỉnh lại, bởi vì nàng không nghĩ lại đi làm.

Cái đồng hồ báo thức đã muốn kêu quá ba lần, ai, thật hy vọng mỗi ngày đều là cuối tuần, nàng muốn lại ở bên người hắn, làm cho hắn sủng nàng, làm bảo bối của hắn. Nhưng là..... Không được, lão bản sẽ giết người mất, công tác đến muốn ốm, mọi người đều đã chết rất khó xem. An Chỉ Nhân, tỉnh lại!

Đối chính mình tinh thần kêu gọi xong, nàng mở mạnh mắt ra. “Dọa!”

Đập vào mắt nàng hình khuôn mặt nam nhân tuấn mỹ đang tà cười. Ngồi ở bên giường, ung dung nhìn nàng, hắn sớm mặc xong, hiển nhiên là nhìn nàng đã lâu.

“Sớm a.” Trình Hải Đông mỉm cười.

“Người ở trong này đã bao lâu? Sao không gọi ta tỉnh?” Nàng gắt giọng.

“Nhìn người giống như ngủ thật sự thoải mái, ngay cả khóe miệng đều mang theo cười, muốn cho người cơ hội ngủ nhiều hơn một chút.” Nếu đem nàng đánh thức, hắn còn có cơ hội tốt như vậy hảo thưởng thức dung nhan ngủ không phòng bị của nàng sao?

Nàng vội vàng dùng hai tay che mặt mình, “Đừng nhìn ta, như vậy thực xấu hổ.” Ánh mắt hắn nhìn nàng cảm thấy ý tứ thật không tốt.

Hắn cũng không ngẩng lại, nàng vừa mới tỉnh ngủ, ánh mắt thật không tốt còn có gỉ mắt, khẩu khí tệ hết biết rồi, tóc loạn rối tung, vẻ mặt ngây ngô, so với hắn bộ dáng đã rửa mặt chải đầu sạch sẽ, nàng rất giống một bà điên a. (o_O)

Nàng không muốn cho hắn thấy bộ dáng không hoàn mỹ của mình, tuy nói nàng cùng hắn lớn lên, hắn cũng thấy nhiều hình dáng không tốt đẹp của nàng, bất quá trước kia không thần kinh không hiểu được thẹn thùng còn chưa tính, nhưng hiện tại biết nàng là thích hắn, cho nên đối với nhất cử nhất động của chính mình trở nên phá lệ miễn cảm, sợ hãi làm cho hắn lưu lại cảm giác không tốt đẹp.

“Người như vậy mới là lạ đó, người toàn thân cao thấp đã sớm bị ta xem trông trơn, sờ cũng đã sờ, hiện tại đột nhiên còn thẹn thùng cái gì?”

Cái gì xem trông trơn, sờ cũng đã sờ, hắn dùng từ sẽ không có thể tao nhã một chút sao?

“Trình, hải, đông!”

“Trung khí mười phần, xem ra ngủ no rồi, nhanh chút rời giường rửa mặt chải đầu đi, còn chuẩn bị đi làm nữa.” Hắn hướng nàng vươn tay.

Bất mãn liếc hắn một cái, An Chỉ Nhân thế này mới bấu môi cầm lấy tay hắn, để cho hắn kéo nàng dậy.

“Ta ra xem bữa sáng thế nào, ta nấu cháo, người đánh răng rửa mặt xong là có thể ăn.”

“Được rồi.”

Hắn đang muốn đứng dậy, nàng thỉnh linh ôm cổ cánh tay hắn.

“Làm sao vậy?”

“..... Không có việc gì không thể ôm sao?” Hảo nửa ngày nàng mới buông hắn ra, rời khỏi giường đi rửa mặt chải đầu.

Trình Hải Đông cảm thấy tốt lắm cười, nhu nhu cái mũi, cũng không nói thêm cái gì, liền đi ra khỏi gian phòng giúp nàng chuẩn bị bữa sáng. Nguyên lai, cái nữ nhân không thần kinh kia, hay làm cho người ta tức học máu, cũng có thể làm nũng nha.

Tuy rằng chính là nhìn như lơ đãng đem đầu dựa vào lại đây, kéo kéo tay hắn, nhưng ánh mắt lại thẹn thùng lảng tránh, cố ý nói một cách khó chịu, đã sớm tiết lộ tâm tư đang che giấu của nàng.

Không sai, thông suốt là tốt rồi, ít nhất không uổng công hắn một phen khổ tâm cùng một mảnh thiệt tình. (vắt vả của anh đã được đền đáp ^^)

Tuy rằng hắn thực vui vẻ khi nàng chủ động tới gần hắn, nhưng..... Mặc kệ hắn ngẩng đầu vài lần, đều nhìn đến cái tên kia to mồm ăn cháo, vẫn không quên dùng đôi mắt to tròn dễ thương mà nhìn hắn.

“Trên mặt ta có đồ ăn sao? Vẫn là ta lớn lên thật đẹp trai đi? Xem bộ dáng người giống như muốn đem ta ăn luôn vậy.” Hắn nhin không được trêu chọc nàng.

Mất đẹp trừng hắn. “Nào có, nói hươu nói vượn, ta, ta chỉ là đang nghĩ vài vấn đề trong công việc.” An Chỉ Nhân nói đứng đắn, như thực sự có chuyện quan trọng cần nghĩ, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ, chột dạ cúi đầu, lập tức múc một thìa cháo cho vào miệng. “A! Nóng nóng nóng.....”

“Như thế nào lại không cẩn thận như vậy, không phải ta nói người phải thổi nguội trước khi ăn sao? Ta xem xem.”

Nàng vừa thẹn lại quẫn, vội vàng đẩy tay hắn ra, “Không cần, chính là nóng một chút, không có việc gì !”

Hắn nhú mi, nhin không được vươn tay, xao xao mặt bàn, “Từ giờ trở đi, người không được nghĩ đến công tác, cũng không cho người nghĩ khi đang ăn, chuyên tâm đem bữa sáng ăn xong cho ta, có nghe hay không?”

Ách, hung hăng lải nhải, được rồi được rồi, không nghĩ thì không nghĩ.

Giống tiểu hài tử phạm sai lầm, An Chỉ Nhân cúi thấp đầu, an an phận phận múc thìa cháo thổi thổi, sao đó cho vào miệng.

Thơm quá, cháo được nấu từ canh gà hầm cùng củ quả, tuyệt không đầy mỡ, bởi vì trình Đông hải nói qua, bữa sáng nhất định phải ăn no, như vậy mới có khí lực công tác, cực cứng cũng mới có dinh dưỡng. Vì nàng cũng cực cứng, nàng nhất định phải đem bữa sáng tình yêu của hân ăn sạch.

Cọ xát cả buổi, hai người rốt cục có thể xuất môn đi làm. (thảm thiết quá >.

9. Chương 9

Cấp trên trưởng quan muốn đổi đi nơi khác, mọi người lấy cố vui vẻ đưa tiễn, danh chính ngôn thuận vào nhà ăn uống một chút. Bởi vì có nhiều người tham gia, An Chỉ Nhân liền như vậy thuận tiện được một bữa tối phong phú hơn, này cũng là lần đầu tiên nàng cùng nhóm đồng sự của Trình Hải Đông chạm mặt.

Trong bữa tiệc, Trình Hải Đông một bộ dạng trầm tĩnh, không quá thân thiết với đồng sự, nói thiếu đáng thương, lại mặt không chút thay đổi, thoát nhìn tâm tình không phải tốt lắm. Bất quá tính nết hân nàng từ nhỏ chỉ biết, hân đối đãi người quen cùng người bình thường nhận thức, thái độ thật sự kém rất nhiều.

Chính là, nàng chỉ cần tưởng đến mỗi ngày mọi người phải chịu một khuôn mặt trầm lặng im ắng này, nàng liền thấy đồng tình, chỉ kém không đứng lên cùng mọi người vui đùa, tán gẫu cùng xin lỗi.

Mọi người nhiệt liệt nói chuyện phiếm trong chốc lát, liền bắt đầu tấn công bàn ăn.

Tôm! Đại tôm hùm! Vừa thấy tôm hùm thịt ngույն trên bàn ăn, An Chỉ Nhân ánh mắt hưng phấn, chính là.....

“Không thể ăn, cực cứng về sau sẽ dễ dàng bị mắc cảm (dị ứng đó).” Trình Hải Đông hai ba câu, liền lập tức dập tắt hưng phấn của nàng.

An Chỉ Nhân phi thường bất mãn, nhịn không được ở trong lòng nói thầm, người này không cùng đồng sự nói chuyện phiếm, gì chứ luôn luôn tại bên tai nàng rầy rà, chán ghét!

Nói thì nói thế, Trình Hải Đông vẫn là thực tri kỷ gấp một khối thịt cá ngon lành, cẩn thận lấy đi hết xương, thể này mới để vào trong bát trước mặt nàng: “Mau ăn, này thực mới mẻ.”

Ách, lại là cá, nói cái gì có dha, ăn đối cực cứng hảo, vấn đề là, đối với tâm tình của nàng thì cực không tốt a! An Chỉ Nhân chỉ có thể rưng rưng nhìn mọi người đang khoái hoạt, đều tấn công tôm hùm, dù ủy khuất, nàng cũng chỉ có thể yên lặng ăn vào thức ăn hân gấp.

“Hải Đông, nhìn không ra ngươi là người săn sóc lão bà như vậy a.” Một đồng sự liền trêu chọc ha ha nở nụ cười.

“Còn đem thịt cá làm sạch mới cho lão bà ăn nha.” Người thứ hai nhanh chóng bổ sung.

“Hải Đông, như thế nào không cấp lão bà ngươi ăn tôm hùm?” Tiểu chung hỏi.

“Nàng hiện tại mang thai. Ăn tôm hùm sẽ gây mắc cảm, cho nên không thể ăn.”

“A, ngươi thật đáng thương nha, mang thai cấm kỵ thật đúng là nhiều.” Tiểu chung đồng tình nhìn về phía An Chỉ Nhân.

“Đúng vậy, hơn nữa hân hảo nghiêm khắc nha, chỉ một miếng nhỏ cũng không cho ta ăn.” Ngữ khí của nàng ủy khuất vô cùng.

“Ta biết, hân thật sự thực nghiêm khắc, đối với công tác cũng đều là có nề nếp.” Tiểu chung giống như tìm được tri âm, nhịn không được đáp lời.

“Đúng vậy, đúng vậy. Ta đều hoài nghi hân có phải hay không là người cuồng khổng chế.” An Chỉ Nhân sát có chuyện lạ nói.

Trình Hải Đông không hé răng. Hắn cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức An Chỉ Nhân, nha đầu trong óc đang có chủ ý gì, hắn sao không biết? Thôi đi thôi đi, tận tình quả trách hắn cũng được, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.

“Ha ha ha, Hải Đông, nguyên lai ngươi là cuồng không chế a!”

Tiểu chung chợt cười ra tiếng, một bên nhóm đồng sự cũng đi theo phụ họa, nhân cơ hội trêu chọc một chút cái người ngày thường mặt mặt đều nghiêm túc này.

Trình Hải Đông lười giải thích, chính là nhìn về phía An Chỉ Nhân, không hề giận không ánh mắt phun lửa như đang hỏi: Ngươi vui vẻ ? Xem ta bị mọi người chế nhạo, ngươi liền vui vẻ? Ngươi nữ nhân này, về nhà ngươi liền xong đời.

An Chỉ Nhân tiếp thu được ánh mắt cảnh cáo của hắn, lại tuyệt không sợ hãi, cũng không tính thu liễm, thậm chí còn cười đến càng vui vẻ, Trình Hải Đông nhìn không được ở dưới mặt bàn xoa bóp tay nàng, đối với nàng, hắn hoàn toàn không có cách.

Lô Nhã Đình ngồi cách hai người không xa, đều thấy rõ hai người liếc mắt trao đổi, lập tức cảm thấy tức giận, đánh vỡ trầm mặc, cố ý nói: “Ta nghĩ ngươi là thê quân nghiêm, nghe Hải Đông nói, ngươi không cho phép hắn cho phụ nữ chưa kết hôn lên xe?”

Ngô, hai mắt nàng mang theo đầy sát khí, tựa hồ lại giả bất thiện (người không có ý tốt) nha! An Chỉ Nhân nhìn xem Lô Nhã Đình, lại nhìn Trình Hải Đông một cái, lập tức hiểu ý, gật đầu nói: “Đúng vậy, tuyệt đối không được!”

Mọi người không dự đoán được nàng đáp thẳng thắn như thế, đều đem tầm mắt chuyển hướng nàng.

“Chính là đi nhờ xe mà thôi, ngươi có thể hay không quá ích kỉ?” Lô Nhã Đình khẩu khí bén nhọn.

“Đó là bởi vì ngươi còn chưa kết hôn, không hiểu được tâm tình của người làm thê, bất quá ngươi hắn là nghe qua ám áp tiếp tặng quà đi? Có tình cảm chính là điều tự nhiên, lúc đầu chỉ là thuận tiện, rồi chậm rãi phát sinh tình cảm, làm thê tử nếu không cẩn thận một chút, nói không chính xác ngày nào đó sẽ bị thay thế, không thể không phòng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là như vậy, ngươi thật thông minh.” Một bên các đại tẩu trong nhóm đều gật đầu phụ họa.

“Đây là bởi vì hai người trong lúc đó thiếu tín nhiệm nhau.” Lô Nhã Đình làm không rõ nàng kia một bộ cách nói, xem thường đến cực điểm.

“Nếu mọi người có tâm kết giao, có tâm muốn đến với nhau sẽ dẫn đến hôn nhân, tự nhiên sẽ có điều hy sinh, thay vì nói thiếu tín nhiệm nhau, không bằng nói là đối lẫn nhau tôn trọng, cảm tình không phải lấy để khảo nghiệm sự tín nhiệm của nhau, ta muốn cầu Hải Đông, cũng dùng đồng dạng tiêu chuẩn yêu cầu chính mình, quyết không đồng ý nam đồng sự đi cùng xe, làm cho hắn an tâm.”

“Đúng vậy, vợ chồng muốn sống với nhau phải như vậy, phải thông cảm lẫn nhau.” Đại tẩu trong đoàn lại phụ họa.

“Nói tiếp, các vị đều là cảnh giới nhân tài, các người đều là những người vĩ đại xuất sắc, nam tuấn nữ mỹ, công tác năng lực lại tốt, là đối tượng hảo trong cảm nhận của rất nhiều người, ta thật vất vả mới tìm được lão công tốt, làm sao có thể để người khác cướp mất?” Tiếp theo An Chỉ Nhân chuyện vừa chuyển, hỏi: “Tiểu chung ca, ngươi nói, nếu ngươi là ta, có thể không đề phòng sao?”

“Phòng, đương nhiên phòng.” Tiểu chung đáp lại nhanh chóng, nhưng nhận được ánh mắt sát khí của Lô Nhã Đình, lại lập tức co đầu rút cổ.

“Đối chính mình có tự tin, cần gì phải sợ người khác tới lấy mất?” Lô Nhã Đình vừa chua xót nói.

“Bởi vì ta chính là một cái nữ nhân bình thường không chút tự tin, ta cũng chỉ có thể dùng phương thức của ta để bảo vệ hôn nhân của ta, ta tin tưởng lão công của ta sẽ hiểu ta, có phải hay không?” Nàng ôn nhu nhìn về phía Trình Hải Đông.

Không thần kinh thì không thần kinh thật, nhưng nếu muốn đấu võ mồm, An Chỉ Nhàn cũng thật là có chút tài năng đi.

Trình Hải Đông nhẹ nhàng cười yếu ớt, “Tốt lắm, uống chút canh được không?”

“Lão công, cảm ơn.” An Chỉ Nhàn lập tức mỉm cười, không quên dùng ánh mắt hỏi hẩn — Hải Đông, người sẽ không nên đắc tội với người ta đi?

Hẩn bất động thanh sắc nhú mày, nếu không thương nàng mà kêu là đắc tội, kia hẳn cũng không có biện pháp.

Mắt thấy người ta vợ chồng son ngọt ngào mật mật, cho dù thê quả nghiêm, ai lại có quyền xen vào đâu? Lô Nhã Đình nguyên bản muốn làm mất mặt An Chỉ Nhàn trước mọi người, không nghĩ tới lại khiến cho chính mình mặt xám mày tro, thẳng đến khi bữa tiệc tan, nàng cũng không mở miệng nói chuyện lần nữa.

Rời đi nhà ăn, Trình Hải Đông nắm tay An Chỉ Nhàn, hai người chậm rãi đi về hướng công ty bách hóa, tính đi dạo xung quanh, tản bộ một vòng.

Trải qua mấy ngày nay ở chung, nàng dần dần có thể hiểu, hạnh phúc, không phải cảm y ngọc thực, mà là có thể cùng người mình yêu dắt tay nhau, đi cùng một chỗ, cùng nhau làm bạn.

Hi, người âu yếm, nguyên lai Trình Hải Đông trong lòng nàng, đã muốn là người âu yếm a! Nàng nhin không được càng kè sát hẩn một chút, gắt gao nắm chặt tay hẩn.

Trình Hải Đông không nói gì, chính là nắm lại tay nàng, phóng tới bên miệng hôn một cái, hai người nháy mắt đều nhìn được ánh mắt thâm tình của người bên cạnh, tràn ngập ngọt ngào.

“Thực giác của nữ nhân nói cho ta biết, lô tiểu thư thích người.”

“Thì sao? Ta lại không thích nàng.”

“Vì sao?”

Nếu đây là vấn đề gốc gác của nữ nhân đang yêu, như vậy Trình Hải Đông cuối cùng cũng có chút an ủi, bởi vì này đại biểu An Chỉ Nhàn đúng là đang yêu hẩn.

“Không vì sao, bởi vì ta đã có người trong lòng từ lâu.”

An Chỉ Nhàn vẽ mặt ngu đần mở to hai mắt, “Là ai?”

Còn có thể là ai? Này rõ ràng là một đại ngốc, không chịu suy nghĩ! Hừ, nàng càng muốn nghe, hẩn liền Không nói. Hẩn không nghĩ dễ dàng như vậy liền đem đáp án nói ra miệng. Dù sao, để cho người nào đó chính mình đi khai quật mới có ý nghĩa, không phải sao?

Nếu người nào đó không có cảm giác, hẩn cho dù có nói mấy trăm lần, mấy ngàn thứ, đều chính là không hiểu.

Hẩn cố ý không nhìn nàng, ánh mắt nhìn về phương xa, sâu không thấy đáy, lại thần bí không thể đụng vào.

“Hải Đông?” Nàng bắt đầu có điểm nóng nảy, rốt cuộc là ai? Vì sao hẩn không chịu nói? Chẳng lẽ là không thể nói ra người đó là ai sao?

“Người ở đây nhiều, đi đường nhớ nhìn đường, cẩn thận một chút.” Hẩn nhú mi dặn dò.

“..... Nha.” Vẫn là không nói, hẩn thật sự thực chán ghét nha! An Chỉ Nhàn âm thầm ở trong lòng vụng trộm nói thầm.

Đi được một đoạn ngắn, hai người rốt cục biết vì sao lại đông người như vậy, nguyên lai là tổ chức khai mạc giới thiệu sản phẩm mới, rất nhiều người nhân cơ hội đến thưởng tiện nghi.

“Hải Đông, là độc quyền về sôcôla mới nha!” An Chỉ Nhàn bị sự kiện trước mắt dời đi tâm tư.

Xong rồi, cái này không mua không được, Trình Hải Đông lắc đầu cười khổ. “Đi thôi, mua đủ rồi chúng ta trở về nhà đi.” Người nhiều như vậy, vạn nhất người nào không có mắt đưng trúng vào thân ái lão bà cùng cục cưng của hắn, hắn sợ hắn hội nhất thời không khống chế được, đánh người!

“Hải Đông, người thật tốt.”

Hừ, hiện tại mới biết được ta đối với người tốt! Trình Hải Đông ở trong lòng lầm bầm.

Đi dạo một vòng, An Chỉ Nhàn mỗi một loại sôcôla đều muốn nếm thử xem, bất quá, chắc chắn, giá này thực cắt cổ nha, nhưng vì thỏa mãn ăn uống chi dục, nàng vẫn là nhịn đau mua vài hộp nhỏ.

“Ta thực sự bại gia.....” An Chỉ Nhàn tràn đầy sấm hối nhìn Trình Hải Đông.

“Nếu có thành ý một chút, nàng liền trực tiếp từ bỏ thói quen xấu thích ăn sôcôla này đi.” Hắn không chút khách khí đánh trúng điểm yếu của nàng.

“Không được, vậy người rõ ràng là giết ta, quên đi.” Nàng đem sôcôla gắt gao ôm vào trước ngực, giống như che chở bảo bối vậy.

Thật là không có cách nào với nàng, xem ra hắn đời này nhất định bị tiểu nữ nhân này ăn gắt gao.

“Nếu lấy lòng, chúng ta đây hiện tại có thể về nhà đi?”

“Trình Hải Đông –”

Ngay tại hai người đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên có người hô tên Trình Hải Đông, bọn họ đồng thời quay đầu xem, kêu tên của hắn là cái nữ nhân, hơn nữa là cái đại mỹ nữ.

“Nhĩ Thiển, người làm sao có thể ở trong này, khi nào thì về nước?” Trình Hải Đông buông ra tay An Chỉ Nhàn, không thể tin đi về phía mỹ nữ kia.

“Ha ha, quả nhiên là người, xem ta nhãn lực thật tốt.” Mỹ nữ cũng vui vẻ đi hướng Trình Hải Đông, còn nhiệt tình ôm hắn một chút.

“Dạo này thế nào rồi?”

Mỹ nữ làm cái cười khê biểu tình, “Cũng không tệ lắm, chính là có điểm mệt mỏi, lần này là vì công tác mà về nước, nhạ, sôcôla này chính là ta đại lý nhập khẩu phẩm bài, đa tạ đã ủng hộ.”

“Rất giỏi, người thật sự làm ra sự nghiệp lớn.” Trình Hải Đông đối nàng giơ ngón tay cái lên.

Mỹ nữ không nói chuyện, dựng thẳng lên ngón trỏ, ở trình hải phía đông tiền lắc lắc, cười đến thần bí lại quỷ dị.

An Chỉ Nhàn đứng tại chỗ không nói một câu, chính là biểu tình giật mình nhìn về phía đại mỹ nữ..... Là nàng? Lớp trưởng mỹ nữ lớp bên ở thời trung học — Từ Nhĩ Thiển!

Nàng để một bộ tóc dài cuộn sóng đầy lãng mạn, dáng người cao gầy thướt tha, dung mạo tinh xảo động lòng người, nụ cười cũng đầy tao nhã lại ngọt ngào, đẹp quá, cho dù đã qua thật nhiều năm, nàng vẫn đẹp như vậy, không, là đẹp hơn.

Nàng đã trở lại, nhưng lại liếc mắt một cái liền từ trong đám người nhận ra Trình Hải Đông. Xem bọn họ nói chuyện bộ dáng rất quen thuộc, giống như mấy năm nay đều còn có liên lạc.

Di, bọn họ không phải chỉ mới một lần uống trà cùng nhau sao, như thế nào liền có giao tình tốt như vậy, ngay cả khi hơn mười năm mới gặp lại, này đối người khác mà nói có lẽ không có gì, nhưng đối với Trình Hải Đông mà nói, liền rất không tầm thường, hắn chỉ có đối đãi với người thật thân quen, mới có thể nhiệt tình như vậy.

“Quái, người lại không thích ăn sôcôla, nói, là mua cho ai?” Từ Nhĩ Thiển tò mò hỏi.

“Người nói thử xem?” Trình Hải Đông nhú mày, xoay người ở trong đám người tìm kiếm bóng dáng của An Chỉ Nhàn, sau khi phát hiện ra nàng, cười đối nàng vẫy tay.

An Chỉ Nhàn đáp trả hần một nụ cười có chút suy yếu, nỗi lòng áp lực đầy bất an, chậm rãi đi đến bên người hần.

“Còn nhớ rõ nàng sao?” Hần ôn nhu hỏi An Chỉ Nhàn.

Đương nhiên nhớ rõ, mỹ nữ lớp trưởng nha. “Từ Nhĩ Thiến, lớp trưởng lớp bên cạnh.” Nàng nhẹ nhàng mà nói.

“Ta cũng nhớ rõ người, người là An Chỉ Nhàn, Tiểu Nhàn, trời ạ, người mang thai, mấy tháng rồi?” Từ Nhĩ Thiến vẽ mặt kinh ngạc.

“Đã hơn bảy tháng, cũng sắp được tám tháng rồi.”

“Chúc mừng người sắp được làm mẹ nha!” Từ Nhĩ Thiến liếc mắt nhìn Trình Hải Đông một cái, như là đang chỉ trích hần vì sao không nói cho nàng biết.

“Cám ơn.” An Chỉ Nhàn lễ phép mỉm cười.

Đột nhiên Từ Nhĩ Thiến phía sau có người hô lớn tên nàng, nàng vội vàng quay đầu nhìn về hướng người vừa gọi nàng, sau đó quay nhìn hai người, giải thích nói: “Ngượng ngùng, ta còn có việc phải giải quyết nốt, lần khác chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm đi, ta là nói thực nha, không phải lời khách sáo.”

“Không thành vấn đề, người liên lạc lại cho ta là được.”

“Vậy lần sau gặp lại, bye bye.” Từ Nhĩ Thiến nhấc giày cao gót, mềm mại lay động đi vào trong đám người.

Trình Hải Đông cười nhìn theo bóng dáng của nàng đi xa, thế này mới quay đầu lại nhìn về phía An Chỉ Nhàn, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Hảo.” Nàng trầm mặc tùy ý hần nắm lấy tay mình, nhất thời, nàng cảm thấy vui sướng khi được mua sôcôla, đã nhanh chóng tiêu tán.....

Cả đoạn đường về nhà, trong đầu An Chỉ Nhàn không ngừng nhớ lại hình ảnh khi hai người kia gặp nhau, mỗi lần nhớ lại, nỗi bất an ở trong lòng nàng càng nhiều thêm một phần, nàng cảm thấy giống như có chuyện nào đó mà nàng không biết.

“Thời điểm trung học, người cùng Từ Nhĩ Thiến chỉ cùng nhau đi uống trà một lần thôi sao?” Nàng rớt cục nhẹn không được mở miệng hỏi.

“Không thì thế nào? Thời gian, địa điểm không phải do người bán đứng bằng hữu phụ trách xác định sao?” Trình Hải Đông mỉm cười hỏi lại.

Đúng vậy, từ đầu tới đuôi đều là một mình nàng an bài, phải thuyết phục Trình Hải Đông thật lâu, lão đại này mới chịu hé ra cái mặt đen đồng ý.

“Sau lần đó cũng không đi lần nữa?”

“Đương nhiên là không, ta cũng không phải như nữ sinh các người, ba ngày hai lần uống cái gì mà trà chiều, kì quái không được tự nhiên.”

Muốn một cái đại nam sinh mười bảy mười tám tuổi ngồi ở địa phương đó, uống trà, chính nàng cũng cảm thấy — rõ ràng là giết người ta a!

“Nhưng là các người thoát nhìn một chút cũng không xa lạ.”

“Trước khi xuất ngoại, nàng có cùng ta đánh bóng vài lần, giống như chính là khi đó mới chậm rãi quen thuộc đi.”

Nàng cùng Trình Hải Đông chơi bóng không ngạc nhiên, nhưng là Từ Nhĩ Thiến này là đại mỹ nữ nũng nịu lại tìm đến chơi bóng cùng Trình Hải Đông, vậy thực bất khả tư nghị, mà càng không thể tư nghị là, ở tại cách vách, thân là anh em tốt của nàng, nàng cứ nhiên hoàn toàn không biết gì!

Phát hiện to lớn này làm cho ngực của nàng cảm thấy một trận buồn bực, như là bị vật gì đó đè lên, thật nặng khiến người ta không thể đẩy ra.

Nàng liêu mạng lắc đầu, đột nhiên linh quang chợt lóe, rốt cục phát hiện được có điểm cổ quái.

Hai người kia đứng đắn nói muốn nhau cùng đi ăn cơm, lại không thấy bọn họ cho nhau số điện thoại để liên lạc, nên chỉ có một khả năng, bọn họ sớm đã có số điện thoại để liên lạc với đối phương.

Ha, không uống công nàng cùng chuyên gia giám thức Trình Hải Đông này nhận thức nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng làm cho nàng học được một chút năng lực suy đoán ! Minh đánh trống lảng tưởng.

Mặc dù xưng không hơn là tình thiên phích lịch (tai họa đột ngột), nhưng An Chỉ Nhân cảm giác giống như trong lòng có cái gì vậy đang ở chậm rãi vỡ ra, bằng giải.....

“Các người vừa mới nói muốn ăn cơm, nhưng không có cho nhau số điện thoại, chẳng lẽ người đã có số điện thoại của nàng? Từ Nhĩ Thiển không phải xuất ngoại đã nhiều năm sao?”

“Hình như là thời điểm đại học đi, có một lần nàng về nước, đến nhà tìm ta, ta lúc ấy không có ở nhà, nàng có lưu lại phương thức liên lạc, ta cũng có gửi điện trả lời lại nàng, hỏi nàng tìm ta chuyện gì, nàng nói vừa vặn về nước, muốn tìm lão bằng hữu để ôn chuyện, sau nàng có việc gấp phải trở về, cho nên cũng không có gặp mặt.” Trình Hải Đông đem chuyện tình mơ hồ lần đó nói một lần.

“Cho nên các người mấy năm nay đều có liên lạc?” Giọng nói của nàng tò mò hỏi.

“Ân, lễ mừng năm mới quá tiết đều có gửi e-mail, đơn giản hỏi thăm một chút.”

Có đôi khi chỉ là đơn giản hỏi thăm ân cần, lại càng chân thành đáng quý.

“Chuyện đó..... Ta như thế nào cũng chưa từng nghe người nói qua?” Lo lắng trong lòng nàng xuất hiện.

“Loại này việc nhỏ còn muốn ta báo cáo với người a?” Trình Hải Đông không có cảm giác được nàng không quá thích hợp, nói trêu chọc.

Việc nhỏ? Không. Đây quá không phải việc nhỏ, ít nhất đối nàng mà nói là không phải.....

Nàng vẫn nghĩ rằng nàng đối Trình Hải Đông chuyện cũng biết, cho tới bây giờ nàng mới phát hiện, thế giới này kỳ thật cũng có chuyện về Trình Hải Đông mà nàng không biết, từ trước đến giờ luôn tự cho là mình đúng.

Cùng một cái lão bằng hữu liên lạc không tính cái gì, nhưng, lại khiến cho nàng cảm thấy mất mát, hần chưa từng có nói qua cho nàng biết chuyện này.

Chẳng lẽ, hần đối Từ Nhĩ Thiển thực sự không phải cảm giác bình thường? Nếu không khi trung học, nàng thuyết phục hần cùng Từ Nhĩ Thiển đi uống xong ngụ trà, hần làm sao có thể thời điểm đi một bộ mặt thối, thời điểm trở về lại nhếch miệng khen người ta xinh đẹp?

Đợi chút, vừa mới hần có nói, hần rất sớm trước kia còn có người trong lòng. Chẳng lẽ hần rất sớm trước kia đã bắt đầu thích người kia. Là Từ Nhĩ Thiển?

Lần này thật là tình thiên phích lịch.....

Nguyên lai là Từ Nhĩ Thiển, một nàng vẫn nghĩ đến bọn họ là anh em tốt hiểu nhau, không nghĩ tới, Trình Hải Đông vẫn giấu diếm nàng.

“Hải Đông, vậy người bây giờ vẫn còn thích người trước kia sao?”

Hần đang đi nghe nàng hỏi thì dừng lại, lẳng lặng nhìn nàng, giây lát rồi nói, “Thích, từ trước đến giờ vẫn đều thích.”

A, vẫn đều thích nha!

Nhận thức hần từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác bị bỏ rơi, nàng cảm thấy tâm của chính mình, hoang mang rối loạn, loạn loạn, táo táo.....

Ánh trăng ảm đạm, đêm đen như mực.

Nửa đêm An Chỉ Nhân đột nhiên tỉnh lại, nàng thấy không ngủ được nữa. Đôi mắt trừng thật to, rõ ràng toan đóng lại, lại không thấy buồn ngủ.

Cảm thấy hơi thở vững vàng, nàng nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân đang ngủ bên cạnh, đầu không tự chủ được nhớ tới hân cùng Từ Nhĩ Thiển gặp lại, sắp xếp lại cái suy nghĩ đang hỗn loạn trong đầu, cuối cùng lại nhớ tới sườn mặt tuấn tú trước mắt này.

Không biết là từ khi nào thì bắt đầu, cơ hồ là từ khi nàng có trí nhớ tới nay, Trình Hải Đông đã luôn ở cạnh nàng, mà nàng vẫn coi như vậy đúng lý hợp tình mà đương nhiên ỷ lại vào hân.

Chưa từng nghĩ tới có một ngày hân sẽ không còn ở cạnh mình, nguyên bản vẫn cảm thấy bọn họ sẽ cả đời cùng một chỗ, nhưng là hiện tại, An Chỉ Nhân cũng không xác định.....

Nàng cảm thấy, nếu năm đó Từ Nhĩ Thiển không có xuất ngoại học, hai người bọn họ nói không chừng sẽ bắt đầu kết giao, tin tưởng đến hôm nay, người kết hôn cùng Trình Hải Đông sẽ là Từ Nhĩ Thiển, mà không phải nàng.

Tình huống này thật giống như là a cải biến b, cho nên b cải biến c, một cái biến chuyển liên xoay chuyển vận mệnh của mỗi người, nhưng mặc dù kết quả có thể thay đổi, lại không thay đổi được sự thật hân thích Từ Nhĩ Thiển.

An Chỉ Nhân thật không hiểu Trình Hải Đông nếu thích Từ Nhĩ Thiển, hân vì sao không đi tranh thủ, bọn họ rõ ràng đều còn có liên hệ không phải sao? Vì sao Trình Hải Đông muốn cùng nàng kết hôn?

Nếu là vì thay ông nội xung hỉ, Từ Nhĩ Thiển cũng có thể a, chẳng lẽ..... Là vì cục cưng?

Đáng giận, nàng chỉ biết là như thế này. Nhi đồng khi một cái tiểu vết sẹo, là có thể làm cho hân thanh nhiều như vậy năm, huống chi hiện tại đối mặt là một cái tiểu sinh mệnh quý giá, hân làm sao có thể buông tay mặc kệ? (đoạn trên ta không hiểu..)

Ngốc, nàng thật sự là ngốc, còn tưởng rằng chính mình giúp Trình Hải Đông cái gì đại ân, vì ông nội mà hiếu tâm, kết quả.. kết quả là, còn không phải làm cho hân ủy khuất chính mình.

Nàng kinh ngạc lại ảo não, đầu trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.....

Làm sao bây giờ? Nếu ngay từ đầu nàng biết người chân chính trong lòng Trình Hải Đông là ai, nàng hội thành toàn cho bọn họ, nhưng là hiện tại không được a, nàng đã muốn thích thượng hân, hơn nữa là thực thích, thực thích cái loại này, vì sao hiện tại mới muốn cho nàng biết chân tướng làm tan nát cõi lòng này?

Bá đạo giữ lấy, nàng chợt dạ, hào phóng thoái nhượng, nàng tan nát cõi lòng, ai, lão thiên gia này không phải là đang chỉnh nàng sao?

Hảo muốn khóc, nhưng đáng giận là nàng khóc không được.

Nàng nghiêng đi thân mình, liếc mắt dò xét hân ngủ say, bên miệng nụ cười chua xót thê lương, nàng nhịn không được di chuyển thân mình, đem đầu dựa vào hướng bờ vai của hân.....

Bình thường khi cảm thấy lo lắng, chỉ cần dựa vào bên người Trình Hải Đông, vấn đề kia sẽ trở nên dễ dàng giải quyết, nhưng là lần này tựa hồ không phải vậy.

Sẽ không phải là không đủ gần đi, kia lại gần một chút tốt lắm.....

Thật vất vả tìm vị trí quen thuộc của nàng, ngủ được hơi thở quen thuộc, nàng lại cảm thấy hoảng, nàng lo lắng, lo lắng vị trí này sẽ còn thuộc về nàng sao?

10. Chương 10

Không biết là lần thứ mấy, Trình Hải Đông lo lắng nhìn về phía nữ nhân mặt mày đang cau có kia.

Không biết là lần thứ mấy, An Chỉ Nhân cứ nhiên không có phát hiện ánh mắt hân đang dừng lại ở trên người nàng.

Nàng mở tivi, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, diễn viên trên màn hình khóc như đứt từng khúc ruột, mặt nàng lại không chút thay đổi, giống như thực vật ngồi im lặng không động đậy trên sô pha, diễn viên cười đến vui vẻ, nàng cũng không động đậy, cùng với An Chỉ Nhàn dễ xúc động kia, hoàn toàn không giống chút nào.

“Chỉ Nhàn, người đang làm cái gì?”

“Xem tivi.”

Đến tột cùng là nàng đang xem tivi, hay là mở cho ai xem? Trình Hải Đông cảm thấy phi thường bất an, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng lại cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra.

“Người không phải rất thích ăn sôcôla, vì sao cũng chưa thấy người ăn?” Hắn chỉ vào hộp sôcôla đẹp để mới mua kia.

Nàng miễn cưỡng cong khóe miệng, ánh mắt vô thần nói: “Này thực trân quý a, luyện tiếu ăn, chờ đến khi gần hết hạn ta sẽ ăn nó.” (ta shock chị này quá ==)

Dùng tự khiển từ không thành vấn đề, là nàng nhất quán nói chuyện phong cách, nhưng là, giọng điệu không đúng, nàng tại thời điểm nguy hiểm, luôn cười đến xinh đẹp, giống như nàng nói được là cái gì khó lường thánh điển khuê biểu, tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ cứng ngắt. Nhất định có vấn đề!

“Chỉ Nhàn, người có chỗ nào không thoải mái sao?” Hắn lo lắng nàng có phải hay không sinh bệnh.

“Không có. A, không sai biệt lắm, ta nên đi đánh răng chuẩn bị ngủ.”

Trình Hải Đông muốn ngăn nàng lại, đem hỏi cho rõ ràng, đột nhiên di động để trên bàn kêu lên, hắn đành phải trước tiếp nghe, “Này, ta là Trình Hải Đông.”

An Chỉ Nhàn không nghe được người bên kia điện thoại nói cái gì, chỉ biết là không bao lâu, thanh âm của hắn liền đề cao –

“Nhĩ Thiển, làm sao vậy, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Người đang ở nơi nào? Có nặng lắm không..... Chỗ nào? Nói rõ ràng một chút..... Hảo, hảo, người đừng khẩn trương, ta hiện tại lập tức đến, người chờ ta.”

Trình Hải Đông treo điện thoại, ánh mắt hai người liền chống lại.

“Nhĩ Thiển gặp chuyện ngoài ý muốn, tình huống có điểm phức tạp, nhất thời tìm không thấy người giúp nàng, cho nên ta phải đi qua một chuyến, người đừng chờ ta, trước trên giường ngủ, biết không?”

An Chỉ Nhàn không nói gì, chính là chờ đợi gật đầu, hắn vội vàng cầm lấy chìa khóa xe, liền đi ra cửa.

Sau khi hắn rời đi, có thật dài một đoạn thời gian, An Chỉ Nhàn lâm vào bên trong yên tĩnh đầu cực đoan, phải nói, nàng cũng không biết nên có phản ứng gì, chỉ cảm thấy mờ mịt bối rối, đầu cơ hồ không thể hoạt động.

Từ Nhĩ Thiển gọi điện thoại nói cần hỗ trợ, kỳ thật, nàng một chút cũng không hy vọng hắn đi ra ngoài, nàng không nghĩ muốn cho bọn họ chạm mặt, nàng thực ích kỷ muốn giữ hắn ở lại bên mình.

Vậy rất xấu đi? Đúng vậy, nàng cũng biết chính mình rất xấu, nhưng là, nàng không nghĩ làm người tốt nha, nàng một chút cũng không có ý định đem hắn tặng cho Từ Nhĩ Thiển, mặc dù biết cả hai đối với nhau đều có ý, nhưng nàng chính là không có biện pháp hào phóng như vậy mà buông tay.

Trong thơ ca từng có câu, yêu là vĩnh cửu nhẫn nại lại có ân từ, yêu là không ghen tị..... Nhưng là giờ phút này với An Chỉ Nhàn mà nói, yêu là đau khổ dày vò nhìn không tới ngày mai, yêu là tràn đầy ghen tị!

Nàng cảm thấy tâm mình thật đau, sắp không thể hô hấp, nàng chán ghét chính mình như vậy, nàng chán ghét mình bị ghen tị bao phủ.

Nhưng là, nàng không có biện pháp thành toàn bọn họ, nàng yêu Trình Hải Đông như vậy, nàng không có biện pháp buông tay!

Bởi vì chán ghét chính mình như vậy, nàng nhìn không được chán nản mà khóc. Ai có thể cứu nàng? Ai có thể cứu nàng?

Vừa khóc vừa nghĩ, cuối cùng nàng lung tung lau đi nước mắt, lấy ra di động, vội vàng gọi điện thoại cho Vương Khiết –

“Vương Khiết, nói cho ta biết, nếu không nghĩ muốn tro mắt mắt đi người mình yêu nhất, ta nên làm như thế nào?”

“An Tiểu Nhân? Người phụ nữ có thai như người cho dù có không ngủ được, cũng không nên gọi điện thoại đến hỏi vấn đề không đầu không đuôi này đi? Rất khó hiểu nha!”

“Vương Khiết..... Người có biết không? Ta thương hấn, ta là thật sự thương hấn, nhưng là hiện tại ta lại không biết mình còn có thể hay không tiếp tục thương hấn, ta sợ hấn phải rời khỏi ta..... Hấn nói, hấn vẫn còn thích người kia.....”

“An Tiểu Nhân, thanh tĩnh một chút, không cần không ốm mà rên, nói chuyện thì phải nói trọng điểm. Nói, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, một chữ một chữ nói rõ ràng cho lão nương nghe!” Đại nữ nhân Vương Khiết lập tức bùng nổ.

Sau khi nghe Chỉ Nhân tường thuật xong, Vương Khiết nặng nề thở dài một hơi, “An Tiểu Nhân, nếu trước kia, ta sẽ giết giết người đi tranh giành, lấy hết sức mà chém giết, nhưng là hiện tại, ta sẽ không đề nghị người như vậy.”

“Cho nên ý của người là..... Muốn ta thành toàn bọn họ sao? Không cần, không cần, ta không cần.....” Nàng hoảng hốt cự tuyệt.

“Người hãy nghe ta nói, Trình Hải Đông biết trong lòng người lo lắng sao? Người có nói qua với hấn chưa?”

“Không có, ta không biết mở miệng như thế nào.” nàng giọng điệu uể oải khốn đốn.

“Vậy người càng phải nói rõ ràng cho hấn, nói cho hấn người thích hấn, người thương hấn, đem cảm tình của người đối với hấn nói cho hấn nghe mới đúng chứ.” Vương Khiết chịu không nổi kêu to.

“Vậy còn sau đó?” Sâu kín hỏi.

“Sau đó hỏi hấn có cái gì quyết định, là muốn tiếp tục hôn nhân của các người, hay là muốn đi theo đuổi tình yêu cũ của hấn, thỉnh hấn nhất định phải làm ra quyết định.”

“Nếu..... Hấn lựa chọn Từ Nhĩ Thiên thì sao?”

“Kia cũng chỉ có thể để cho hấn đi thôi, tâm không ở, lưu cái thể xác làm cái gì, chờ cho người ta mượn xác hoàn hồn sao?” Vương Khiết tựa hồ như nhớ lại chuyện gì, giọng điệu mềm mỏng hơn, “Đừng nhìn tưởng ta là nữ nhân hiểu biết rõ, kỳ thật ta đã ở tình yêu lý ngã quá giao, vì một cái khốn kiếp mà khiến mình bị thương mình đây thương tích, khi đó ta liều lĩnh chém giết, nguyên bản muốn đem người đó cướp về, ta cơ hồ đã dùng hết sức lực để tranh đoạt, nhưng lại không biết mình đang dần rơi xuống vực sâu, gián tiếp tự mình hủy diệt.”

“Vậy kết quả thế nào? Năm tháng thanh xuân cứ như vậy hết sạch, hồi tưởng lại một thời tranh đoạt, mới phát hiện chính mình hảo ngốc, tại sao chỉ vì một cái khốn kiếp mà như vậy? Bao nhiêu người muốn tranh giành lão nương, thế nhưng ta lại chấp nhất? Cho nên, nghe ta khuyên, biểu đạt hoàn tâm ý của người, để cho hấn tự quyết định, nếu hấn quý trọng người, hấn sẽ lưu lại, nếu hấn không quý trọng, vậy sớm để cho hấn đi, thanh xuân của nữ nhân rất ngắn.”

“Nhưng là nếu hấn thật sự đi rồi, cục cưng vốn không có ba ba.....” An Chỉ Nhân càng nghĩ càng khổ sở, nhìn không được khóc nhẹ.

“Không có ba ba, ta đảm đương ba hấn.”

“Nhưng là người là nữ nhân, nữ nhân có bộ ngực rất lớn nha.”

“Ta đây còn có thể hỗ trợ uy nãi, thật tốt, phụ kiêm chức mẹ nuôi luôn nữa chứ.”

An Chỉ Nhàn nở nụ cười, bị cách nói phi thường đầy nghĩa khí này của Vương Khiết làm cho tức cười, cầm nước mắt, nghẹn ngào nói: “Người nói nha, đến lúc đó phải nhớ giúp ta uy nãi nha, phải nhớ kiêm chức mẹ nuôi luôn nha!”

“Được rồi, được rồi, toàn bộ đều ở trên người ta.”

Tắt điện thoại, An Chỉ Nhàn làm cho chính mình tỉnh táo lại, bắt đầu suy tư, nếu đã vậy, đem cảm tình của chính mình nói cho hắn biết đi!

Trình Hải Đông là một cái nam nhân thực phụ trách, nàng nếu cố gắng lưu hắn lại bên người, kỳ thật cũng không phải không được, nhưng, kia không phải là Trình Hải Đông mà nàng muốn.

Hắn có quyền lợi theo đuổi người mà hắn thích từ trước, mà nàng cũng có quyền lợi có được một cái nam nhân hoàn toàn yêu nàng, chính là, chỉ là người đó không gọi là Trình Hải Đông thôi.

Thủy chung ngủ không được, An Chỉ Nhàn đơn giản muốn giả một ngày ở nhà nghỉ, thuận tiện hảo hảo tự hỏi nên như thế nào mở miệng cùng Trình Hải Đông.

Vừa vặn Trình Hải Đông cũng bề bộn nhiều việc, buổi tối còn phải tăng ca, nên nàng có thời gian để chuẩn bị sẵn nên nói gì với Trình Hải Đông miễn cho đến thời điểm muốn nói, đầu lại trống rỗng.

Nàng cẩn thận hồi tưởng lại cuộc sống hôn nhân mấy tháng qua, nói thật, không thể chối cãi Trình Hải Đông thật sự là một cái hảo tượng phu, mọi cách dung túng nàng, sủng nịch nàng, bởi nàng một cuộc sống hôn nhân lý tưởng, luôn dẫn nàng đi những đường đúng đắn, dễ dàng tha thứ tính tình cổ quái của nàng, tuy rằng là nàng mang thai, nhưng hắn cũng không có so với nàng thoải mái.

Hắn là một cái hảo nam nhân như vậy, nữ nhân nào cũng đều hội yêu hắn.....

Mất đi đương nhiên hội luyến tiếc, nhưng lúc này đây, vì tình cảm anh em của nàng và hắn mà giúp hắn đi!

Chờ Trình Hải Đông xong việc về nha, An Chỉ Nhàn đang ngồi ở trên sofa, trên mặt lộ vẻ tao nhã nhàn tĩnh cười yếu ớt, vừa nghe đến thanh âm của hắn, nàng vội vàng đứng dậy đón nhận cặp tát, “Có mệt hay không, ta giúp người chuẩn bị cơm rang trứng, đói bụng có thể ăn một chút.”

“Vì sao không nằm hảo hảo nghỉ ngơi? Hai ngày này khí sắc của người có vẻ không tốt.” Hắn nhíu mày.

“Chính là có điểm mất ngủ, ban ngày ngủ đã lâu, hiện tại tốt hơn nhiều.”

“Hôm nay ở nhà đã làm những gì?”

“Đương nhiên là nghỉ ngơi nghỉ ngơi nghỉ ngơi..... Tốt lắm, người đi tắm rửa trước, ta giúp người đem cơm nóng lên, đợi đi ra ăn.”

“Hảo.” Hắn đau lòng sờ sờ mặt của nàng, thế này mới đi trở về phòng.

Hắn vừa ly khai, nàng nhất thời buông khẩn trương, vội vàng thở ra một hơi. Rất ôn nhu, hắn luôn đối nàng ôn nhu như vậy..... Vạn nhất thật sự ra đi, ngày sau nếu hồi tưởng lại, chắc chắn sẽ rất ngọt ngào, cũng rất phiền muộn.

Tắm rửa xong, Trình Hải Đông tinh thần sảng khoái ngồi vào bàn ăn, tiếp nhận đồ ăn trong tay nàng, bắt đầu tấn công đồ ăn.

An Chỉ Nhàn ngồi ở một bên, lặng lẽ nhìn hắn ăn ngon lành, nội tâm lại ngũ vị tạp trần. (ngũ vị :đắng, cay, mặn, ngọt, chua)

Chưa từng có được, sẽ không cảm thấy khổ khi mất đi, chưa từng yêu, cũng sẽ không cảm thấy đau khi mất đi. Nhưng cố tình, nàng lại vừa có được, cũng đã yêu, mới có thể khiến nàng vừa khổ vừa đau như vậy.

Đột nhiên, Trình Hải Đông múc một thìa cơm, đưa đến bên miệng nàng, “Người cũng ăn một miếng đi.”

Nàng hé miệng, ăn vào, cố gắng đối hắn mỉm cười, nhưng là..... Hảo nan nha, tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, nàng cơ hồ sắp nhìn không thấy hắn, nàng nhịn không được giang hai cánh tay, ôm chặt lấy hắn.

“Làm sao vậy?” Nàng giống như càng ngày càng dễ xúc động, dường như giống một cái tiểu đáng thương, Trình Hải Đông nhịn không được sờ sờ đầu của nàng.

Nàng lắc đầu, nói không ra lời, đầu để trên bờ vai của hắn, tiếng khóc nức nở vang lên.

“Chỉ Nhàn, làm sao vậy, vì sao lại khóc? Nói cho ta biết, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

“Đừng, cứ như vậy làm cho ta dựa vào, làm ơn.....”

Trình Hải Đông lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không dám có chuyển động gì, cứ như vậy làm cho nàng lẳng lặng dựa vào.

“Hải Đông, cảm ơn người, cảm ơn người vẫn đối ta tốt như vậy, từ nhỏ đến lớn, mặc kệ phát sinh chuyện gì, người luôn luôn theo ta cùng nhau chia sẻ gánh vác.....”

“Đang êm đẹp, vì sao lại đột nhiên nói như thế?” Hắn cảm thấy cổ quái.

“Hừ, hãy nghe ta nói được không, nghe ta hảo hảo nói hết đã.....”

“Hảo, người nói, ta nghe.” Hắn cam đoan.

“Ta vẫn đem người trở thành anh em tốt nhất của ta, cũng tính muốn cả đời với người làm anh em tốt, nhưng là, trải qua cuộc sống mấy tháng nay, ta phát hiện ta dần dần thích thương người, thậm chí yêu thương người, cảm tình đối với người không chỉ là đơn thuần ỷ lại vào anh em tốt, còn có càng ngày càng không muốn xa rời.”

Nghe được nàng nói thương hắn, Trình Hải Đông cả người đều phấn chấn lên, tình cảm ẩn nhẫn nhiều năm, rốt cục có thể được nàng đáp trả, nhưng giây tiếp theo, hắn lập tức từ thiên đường ngã vào địa ngục..... (đã đoán thế mà =.=)

“Người nói người sớm đã có người trong lòng, ta biết là ai, nói thực ra, ta thực ghen tị, ghen tị với nữ nhân kia được người thích, ta không phải không có giây dựa, nhưng là, biết rõ trong lòng người có người khác, ta không thể ích kỷ độc chiếm người, cho nên, ta cho người lựa chọn, người muốn ở lại bên người ta, hay là cùng Từ Nhĩ Thiển cùng một chỗ.....” (=)), cười tí chết)

Trình Hải Đông cảm giác như bị dội cả một thùng nước lạnh.

“Ta không hiểu, chuyện này thì liên quan gì đến Nhĩ Thiển? An Chỉ Nhàn, người nói rõ ràng cho ta!” Hắn hai tay cầm lấy bả vai của nàng, bức nàng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, hắn mãnh liệt trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân trước mắt này, thật không hiểu nàng rốt cuộc đang nói cái gì.

“Ta nói, ta đã muốn biết từ trước tới nay, người mà người thích trong lòng là Nhĩ Thiển, ta biết người thích nàng..... Tuy rằng ta cũng yêu người, không nghĩ mất đi người, nhưng là ta quyết định cho người quyền lợi được lựa chọn.....”

“Người nói lại lần nữa cho ta!” Trình Hải Đông nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta nói người thích Nhĩ Thiển –” Rốt cuộc muốn nàng nói bao lần a, hắn chẳng lẽ không biết mỗi lần nói đối với nàng có bao nhiêu dằn vặt sao?

“Tốt lắm, An Chỉ Nhàn, chỉ những lời này, liền cũng đủ làm cho ta tự tay bóp chết người một nghìn lần !” Trình Hải Đông tức giận đến cả người buộc chặt, hai tròng mắt phát lạnh, trên trán gân xanh hiện lên.

“A?” Nàng giật mình ngạc nhiên nhìn hắn.

“Câu tiếp theo đâu? Biết ta thích Nhĩ Thiển, sau đó thì sao?” Hắn cười âm trầm, âm âm hỏi.

“Tuy rằng ta cũng yêu người, không nghĩ mất đi người, nhưng là ta quyết định cho người có quyền lợi lựa chọn.....” Trong mắt nàng tràn đầy nước mắt, làm cho mắt đẹp của nàng lại ngập nước.

“Hảo, những lời này ít nhất có thể bảo trụ người một cái mạng nhỏ, nhưng là, người vẫn là xong đời !” Hắn bạo nộ rồi (hở hớ, tức rồi tức rồi), bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, hung tợn nhìn chằm chằm nàng.

“..... Hải Đông.” Nàng cảm thấy rất an, rất sợ hãi, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng sinh khí như vậy với nàng bao giờ.

“Là ai nói cho người ta thích Nhĩ Thiển ? Ta nói ta rất sớm trước kia đã có người trong lòng, nhưng ta có nói người kia là Từ Nhĩ Thiển sao?” Hắn tức giận chất vấn.

“..... Không có.” Nàng lúng ta lúng túng đáp.

“Sức tưởng tượng của người thực phong phú, ta cũng chưa từng nói qua, người thế nhưng tự nói loạn.” Đòi mắt thâm thúy híp lại, hiện tại xem ra thực nguy hiểm.

“Nhưng là người..... Ta, ta.....” Đầu của nàng loạn thành một mớ, không có biện pháp hảo hảo nói xong một câu.

Lúc này, di động của Trình Hải Đông vang lên, hần âm lãnh liếc mắt nhìn An Chỉ Nhân một cái, ra hiệu cho nàng im lặng, sau đó tiếp điện thoại, “Này, Nhĩ Thiển, chuyện gì? Ân, hảo, ta sẽ đi xuống lầu.”

Cắt đứt điện thoại, hần mâu quang lãnh liệt xem xét nàng, “Từ Nhĩ Thiển gọi điện thoại đến, muốn ta đi xuống lầu cùng nàng gặp mặt, ta hiện tại muốn đi xuống, người, cũng theo ta cùng nhau xuống dưới, ta muốn mời người chỉ giáo, ánh mắt nào của người nhìn thấy Trình Hải Đông ta thích Từ Nhĩ Thiển!”

Nàng bị hần rống lên một tiếng sợ tới mức co rúm lại hai vai, ngay cả nước mắt cũng không dám lau.

Trình Hải Đông với lấy áo khoác hướng vai nàng khoác xuống, liền lôi kéo nàng cùng nhau đi xuống lầu. (giận mà vẫn không quên lấy áo cho chị *che miệng cười đều*)

Từ Nhĩ Thiển từ trong một chiếc xe xa hoa đi ra, trong tay mang theo này nọ, nhìn thấy hai người cùng nhau xuống lầu, kinh ngạc hỏi, “Như thế nào cùng nhau xuống dưới, cảm tình của các người có thể hay không có điểm thật quá tốt đi.”

“Nhĩ Thiển, An Chỉ Nhân nói ta thích người, tính muốn cho ta với người cùng nhau.”

“Gi –” Từ Nhĩ Thiển bị kinh hách lớn, cả người còn tự động lùi lại mấy bước, “Vì sao?”

“Người hỏi nàng a!” Trình Hải Đông tức giận nói.

“Hải Đông nói hần rất sớm trước kia đã có người trong lòng, ta nghĩ đến muốn đi, người kia hần là người.....”

“Làm ơn, Tiểu Nhân, người đừng lại loạn ghép uyên ương quá mức được không? Trước kia là an bài uống xong ngọc trà, hiện tại người nên sẽ không là muốn an bài chúng ta kết hôn đi? Lão công ta sẽ hội giết người mất.” Từ Nhĩ Thiển bắt đắc dĩ nói.

“Gi? Lão công?” An Chỉ Nhân kinh ngạc hai mắt trừng lớn.

Từ Nhĩ Thiển hướng phía sau chỉ chỉ nam nhân đang ngồi ở ghế điều khiển xe, dè dặt tiếng nói nói: “Đó, chính là cái tên giống đại tinh tinh kia, ta thường thức Trình Hải Đông đã là chuyện rất nhiều năm trước, hừ, tiếng Trung của lão công ta tiến bộ rất nhiều, nếu hần nghe được sẽ hội phát cuồng, Tiểu Nhân, kỳ thật người kia mà người nói ta cũng biết, Hải Đông đã từng nói qua cho ta.”

An Chỉ Nhân nhìn mặt Trình Hải Đông đã thối đến không chịu được, lại nhìn nhìn lại Từ Nhĩ Thiển..... Vì sao Từ Nhĩ Thiển biết, nàng lại không biết vậy? Thối Trình Hải Đông này thật là mặt dày, cứ nhiên không cùng nàng nói qua.

“Là ai?”

Từ Nhĩ Thiển mím môi mỉm cười, từ trong túi lấy ra kính hóa trang, mở ra, đeo lên mặt An Chỉ Nhân, “Chính là người này.”

“..... Ta?” Kinh hãi.

“Không phải người, thì ta kết hôn với người làm gì? Ngu ngốc.” Trình Hải Đông đã nhin thật lâu, không chút khách khí công kích nàng.

Cứ nhiên mắng chửi người ta ngu ngốc, ô ô.....

“Ha ha, thấy hai người các người cãi nhau ta thật cao hứng, rốt cục cũng có khoái cảm được trả thù, người biết không, lần đó người an bài Hải Đông theo ta uống xong ngọc trà, vậy mà thằng khốn này vừa gặp ta, liền truy vấn ta mua sôcôla ở đâu, nói muốn mua cho nữ nhân hần thích ăn, thật sự thực không cho ta mặt mũi, hai người chúng ta thiếu chút nữa ở quán cà phê mà đánh nhau, sau ta liền thề, một ngày nào đó muốn hần vì nữ nhân, đến chỗ ta mua sôcôla, xem, hiện tại ta đã làm được!”

An Chỉ Nhân vụng trộm dò xét nam nhân đang đứng ở một bên đỉnh đầu bốc hỏa, lại vẻ mặt xin lỗi nhìn Từ Nhĩ Thiển. Ai, nàng làm sao có thể muốn làm ra loại chuyện xấu hổ này?

“Trình Hải Đông, ta nghĩ, đây là lão thiên gia cho người báo ứng, các người chậm rãi xử lý, mấy hộp sôcôla này ta tặng cho các người, có thể vừa cãi nhau vừa ăn a, ta theo lão công ta đi về trước.”

Từ Nhĩ Thiển tao nhã rời đi, lưu lại hai đứa ngốc đang bị hãm trong mê cung tình yêu.

Trình Hải Đông buồn bực không hé răng, quay đầu quyết định lên lầu về nhà.

“Hải Đông, Hải Đông, đợi ta với.....” An Chỉ Nhân vội vàng ôm bụng đuổi theo hắn, nắm chặt tay hắn, chết cũng không chịu buông ra.

“Tay cầm chặt như vậy làm cái gì? Không phải muốn đem ta tặng cho nữ nhân khác?” Lạnh lùng hỏi.

“Không cho, người mà ta yêu là người a, không cho không cho không cho.....”

“Không thần kinh thì không thần kinh, người làm ơn hãy dùng đầu óc suy nghĩ chút được không?” Lời nói thâm thúy.

“Vấn đề có dùng a, nào biết lại là hiểu nhầm đâu, ai biểu người cái gì cũng không nói cho người ta.”

“Cho nên là tại ta? Là ta xứng đáng sao?” Hắn vẻ mặt bề ngoài thờ ơ.

“Là ta sai, là ta lầm, thực xin lỗi.....” Nàng đáng thương hề hề mãnh liệt hấp cái mũi.

“Vậy người hiện tại biết người trong lòng ta là ai đi?”

“Biết.” Cũng vô cùng vui vẻ a.

“Không cần tỏ vẻ một chút sao?” Phục phịch phục phịch hỏi. (anh đang làm nũng sao @_@)

“Ta thích người, thật sự thích người, về sau tuyệt đối sẽ không đem người tặng cho người khác.”

Hắn nắm lấy cằm của nàng, “Vậy hai ngày nay ngủ không tốt, lại khóc sụt sùi chính là bởi vì miên man suy nghĩ?”

“À, chỉ cần nghĩ đến không thể lại yêu người, tâm liền cảm thấy đau quá đau quá a.” Nàng thấp đầu, tiến vào trong lòng hắn.

Hắn đau lòng thân thủ ôm lấy nàng, “Đứa ngốc, người quả nhiên là đứa ngốc chính hiệu.”

“Nhưng là đứa ngốc yêu người a.....”

Trình Hải Đông chỉ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, yêu phải một cái ngu ngốc thật sự là hao tổn tâm trí, nghĩ đến nàng hội chính mình thông suốt, không nghĩ tới ngược lại muốn làm cái chuyện xấu hổ như vậy, lại còn vụng trộm thương tâm khổ sở.

Quên đi, hắn nhận thức, về sau không bao giờ chơi trò ngộ đạo này với nàng nữa. (ý anh là ko chơi mập mờ nữa mà nói hăng đó *toe toét cười*)

Bởi vì, về sau đều là hắn định đoạt.

11. Chương 11: Kết Thúc

Mỗi lần về nhà thăm ông nội, Trình Hải Đông sẽ ở trên xe luôn dặn dò –“Nhớ rõ, dù vô luận như thế nào, cũng không thể cùng ông nội nhắc tới chuyện xung hỉ, biết không?”

“Hậu, ta biết, mỗi lần trở về xem ông nội, người sẽ lại lải nhải một lần, ta biết, không thể nói, không thể nói.....” An Chỉ Nhân không kiên nhẫn cãi lại.

“Ngoan, biết là tốt rồi.” Hắn sủng ái sờ sờ đầu của nàng.

Sau khi ra khỏi đường cao tốc, làm xe chậm rãi đi về hướng nhà ông nội, rất xa, nàng liền thấy ông nội sớm an vị ở trước cửa lớn, vươn cổ kiểng chân trông về phía xa, xe vừa mới ngừng tốt, lão nhân gia liền cười hớ hớ chào đón.

“Ông nội! Ta rất nhớ ngươi nha!” An Chỉ Nhân lập tức cho hắn một cái ôm thật lớn.

“Ha ha ha..... Ông nội cũng rất nhớ ngươi, nha, cái bụng đã lớn hơn rồi, bao giờ thì sinh?”

“Ân, dự tính sinh vào tuần sau, muốn thừa dịp trước khi sinh cực cưng, trước về đến thăm ông nội, bằng không nhất định sẽ phải đợi đến khi đầy tháng.”

“Nhất định phải sinh cho ông nội một cái tiểu tăng tôn mập mập nha!” Ông nội vui vẻ nói.

“Hảo, ta nhất định sẽ như vậy.” Chỉ Nhân mềm mại thanh âm cam đoan.

“Bên ngoài thời tiết nóng, chúng ta nhanh chút vào nhà đã, đứng bên ngoài này không tốt.”

Từ đầu tới đuôi, ông nội đều không có liếc mắt qua xem kẻ nào một cái, thẳng lời kéo bà bầu An Chỉ Nhân, hai người tâm trạng vui vẻ đã vào nhà, về phần chân chính tôn tử Trình Hải Đông này, mặc danh kỳ diệu bị bỏ rơi ở một bên.

Lại như thế, mỗi lần đều như vậy, hai người chỉ cần vừa thấy mặt, sẽ vui vẻ đem hắn là trưởng tôn kiêm lái xe quên mất, căn bản chính là đem hắn thành người làm, ngay cả hành lý cũng ném cho hắn một mình chuyển.

Thật sự là trời không có thiên lý, không có tính người a!

Trình Hải Đông lắc lắc mặt, ra sức mang theo bao lớn bao nhỏ đi theo phía sau, trong lòng tràn đầy cảm khái.

Hắn không phải trình gia trưởng tôn sao? Như thế nào dãi ngộ lại kém nhiều như vậy? Tốt xấu cái kia tiểu tăng tôn cũng là hắn cố gắng tạo ra nha.

“Thấm thấm, ta cùng Hải Đông đã trở lại, thúc thúc đâu?” An Chỉ Nhân đi đến phòng bếp thăm hỏi.

“Ta đã kêu hắn đi mua nước tương, ngươi đã ngồi xe thật lâu đi, có mệt hay không?”

“Không phiền lụy.” An Chỉ Nhân thật sâu hít một hơi, “Oa, thơm quá nha, chỉ cần nghĩ đến có thể ăn đồ ăn ngon do thấm thấm nấu, ngồi xe một chút cũng không mệt, thấm thấm, ta đến hỗ trợ.”

“Ngươi đừng lộn xộn, nhanh đi ngồi nghỉ ngơi, chỉ là nấu canh thôi, tự ta làm là tốt rồi.” Thấm thấm chạy nhanh trấn an này đại thân thiên mệnh phụ nữ có thai. (chịu rồi >.<)

“Thấm thấm, thầy thuốc nói thỉnh thoảng phải hoạt động, đến lúc đó sinh sản sẽ thuận lợi hơn.” An Chỉ Nhân chống thắt lưng, đi vào phòng bếp, thấm thấm cùng nhau ngồi ở trên ghế nhặt rau.

“Ông nội gần đây khí sắc thật tốt.”

“Đương nhiên, từ khi biết ngươi mang thai, lại biết mình sắp được làm ông cố, hắn mỗi ngày đều vui vẻ khoe cùng hàng xóm láng giềng.”

“Nguyên lai xung hỉ thật sự hữu dụng nha!”

“Hướng ‘Tỷ’?” Là tỷ ảnh chụp vẫn hay là tỷ cái gì? Trình gia thấm thấm vẻ mặt khó hiểu.

“Chính là xung hỉ a! Hải Đông nói ông nội bị bệnh, tình huống có vẻ không tốt, cho nên mới vội vã kết hôn, muốn giúp ông nội xung hỉ.” An Chỉ Nhân đem lời nói của Trình Hải Đông nói lại, đơn giản chỉ nói những điều chính, còn không quên cố ý đề thấp tiếng nói, sợ bị ông nội nghe được.

“Gi, bị bệnh? Tình huống không tốt? Nhưng là ông nội không có sinh bệnh a, hắn thật sự thân mình cốt hướng mạnh bạo lãng.”

“Nhưng là ở trong hôn lễ, ông nội rõ ràng ngồi xe lăn.” Nàng còn vì ông nội lo lắng đã lâu.

“Đó là bởi vì hắn động thủ thuật, đi thay đổi người công đầu gối, xem, hiện tại bước đi như bay vậy!”

“Khả khả khả..... Hải Đông còn nói ông nội bệnh thật sự nặng.....” Hiện tại là như thế nào, nàng hồ đồ mất rồi ?

“Tốt, cái thằng nhóc kia dám nói ta sinh bệnh, còn không lạc quan, ta hiện tại phải đi đem hắc đánh cho mông nở hoa, sẽ cho hắn biết thế nào là lễ độ —”

“Ông nội!” An Chỉ Nhàn nhanh chóng che miệng lại, nhưng là, không còn kịp rồi.

Chỉ thấy ông nội dừng mãnh phi thường mau rời khỏi, nắm lên cửa đòn gánh, quát: “A đông, người thằng nhóc này, ông nội người hôm nay liền đánh cho người mông nở hoa, cứ nhiên nguyên rửa ta sinh bệnh nặng, còn nói cái gì cho ta xưng hỉ, hướng của người đại đầu a.....”

Nghe thấy ông nội dồn khí đan điền gầm rú, Trình Hải Đông biết chính mình chết chắc rồi, Chỉ Nhàn chết tiệt, không phải đã dặn nàng không thể nói sao?

“Chớ đi, ta sẽ đánh gãy chân của người! Can đảm thì chớ chạy.....”

“Ông nội, ta không phải cái ý tứ kia, ông nội, ông nội.....” Hải Đông đau khổ cầu xin.

“Ông nội, không cần tức giận, mau đưa đòn gánh bỏ xuống.” Phát hiện chính mình sắp làm ra đại sự, An Chỉ Nhàn thực hoảng.

“Ba, bình tĩnh một chút, người hội dọa đến a nhàn !”

“Ta trước sửa chữa tên khờ tôn này rồi nói sau.”

Thấu thiên thổ tiên, hai ông cháu một trước một sau truy đuổi, đột nhiên, Một tiếng trống vang lên, Trình Hải Đông bị đòn gánh của ông nội đánh trúng cái trán, chỉ thấy ông nội đắc ý dào dạt cười, “Ta cũng không tin đánh không trúng người, thay đổi nhân công đầu gối, ông nội ta bước đi như bay.”

“Đau — rất đau! Ông nội, rất đau a!” Trình Hải Đông đau đến oa oa kêu to.

Đúng, đau! Rất đau! Thật sự rất đau..... An Chỉ Nhàn đang đứng ở cửa đột nhiên chân mềm nhũn.

“Chỉ Nhàn, người làm sao vậy?” Thẩm thẩm lo lắng hỏi.

“Ta..... Đau bụng, giống như..... Muốn sinh a.” An Chỉ Nhàn mặt tái nhợt, tiếng nói run run.

“Không phải sau tuần sao?” Ông nội khẩn trương vạn phần, “A đông, mau tới, a nhàn muốn sinh.”

Phụ nữ có thai một câu muốn sinh, khiến cả gian phòng âm ỹ hết lên, Trình Hải Đông vừa mới chạy được rất xa, lập tức hoá tốc chạy đến bên người An Chỉ Nhàn, “Đừng sợ, nhẫn nại một chút, ta lập tức đưa người đi bệnh viện.”

Cứ như vậy, ở mọi người ồn ào khẩn trương, An Chỉ Nhàn bị hoá tốc đưa đến bệnh viện, đau tận mấy giờ liền, đau đến muốn giết Trình Hải Đông, An Chỉ Nhàn rốt cục vì trình gia sinh hạ một cái mập mạp tiểu tăng tôn.

Trình Hải Đông ở trong phòng lý nhìn nàng suy yếu, đau lòng lại hỏi: “Chỉ Nhàn, người có khỏe không? Là cái béo tiểu tử, phì đồ đồ béo tiểu tử.”

“Nhĩ hảo phá hư, cứ nhiên gạt ta với người kết hôn.” Miệng nàng nhất biết, mắt thấy sẽ khóc.

Người liền ngây ngốc lừa tốt lắm a, không đem người lừa về nhà làm lão bà, chẳng lẽ chờ người cả đời, biến thành lão già a?

Đương nhiên, loại lời này trong lòng không thể nói, Trình Hải Đông chỉ có thể vẻ mặt sảm hối, “Thực xin lỗi..... Đều do ta quá yêu người, nhưng là người không biết là thật sự thần kỳ sao? Ông nội cứ nhiên có thể đuổi theo đánh người nha, người xem, xưng hỉ vẫn là hữu dụng.”

Hừ, cứ nhiên còn dám nói sao!

Đảo mắt lại đã tám tháng trôi qua.....

Cuối tuần Trình Hải Đông sau khi hoàn thành công việc về nhà, chợt nghe thấy âm thanh vui đùa của con cùng lão bà trong phòng đồ chơi, hắn liền đem bao công văn đặt ở trên sô pha trong phòng khách, chỉ thấy An Chỉ Nhàn cùng con đã tròn tám tháng, ngồi ở xoay xoay trên xe ngoằn cười vui đến quên trời đất.

Chắc chắc, con đều cười đáp chảy nước miếng.....

“Ngô, bảo bố người xem, ba người đã trở lại, mau gọi ba đi.” An Chỉ Nhàn nắm lấy cái tay mập mạp của con, hướng Trình Hải Đông vui vẻ huy huy.

Trình Hải Đông cười đi vào phòng, kéo khăn trước con ra, giúp hắn lau sạch nước miếng, con vừa thấy đến hắn, liền giang hai tay cánh tay, y y ô ô muốn hắn ôm một cái.

“Chờ một chút mới ôm một cái, ba phải đi thay quần áo sạch sẽ, như thế mới ôm người một cái..... Hai người phụ tử các người cùng nhau đi tắm rửa đi, ta vừa lúc có thể chuẩn bị bữa tối.”

“Nha, vậy được rồi! Phụ tử chúng ta đến tẩy uyen ương dục.” (bồn uyen ương o_o)

An Chỉ Nhàn không biết nên khóc hay cười liếc hắn một cái, ôm con theo đuôi hắn trở về phòng, sau khi thu xếp đầy đủ quần áo cho hai phụ tử, nàng liền đến phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Thủ nghệ của nàng càng ngày càng tốt, thừa dịp thời gian phụ tử tắm rửa, nấu món ăn cùng bát canh đã được chuẩn bị xong, vẫn còn nóng hổi hấp bốc lên bàn.

Trình Hải Đông đem con đã được tẩy thơm ngào ngạt an trí ở trên giường di động của trẻ con, làm cho tiểu tử kia một mình im lặng uống sữa, hai vợ chồng cũng có thể nhân cơ hội hưởng thụ một chút bữa tối hai người.

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, Trình Hải Đông đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Có việc ta quên chưa nói với người, tuần này ta thu được một phong thơ.”

An Chỉ Nhàn từ chối cho ý kiến, cái miệng nhỏ vẫn tiếp tục ăn cơm, thông dong chờ đợi câu dưới.

“An Chỉ Nhàn, người có hay không nghe thấy, ta thu được một phong thơ! Người chẳng lẽ sẽ không lo lắng có nữ nhân nào đó hâm mộ viết thư tình cho ta sao?” Trình Hải Đông có ý định châm ngòi cảm xúc của nàng.

Nhưng nàng chính là thần nhiên liếc nhìn hắn, “Trừ bỏ ta ngu ngốc bị người lừa, hắn là không có nữ nhân nào xuẩn ngốc như ta.” Nàng còn ghi hận chuyện lừa hôn, thỉnh thoảng muốn nói ra để trị hắn một chút.

“Đã nói như vậy, ta đều đã giải thích nhiều lần, ta là bởi vì yêu người mới làm như vậy a!” Hắn chạy nhanh buông bát đĩa, đi ra phía sau lão bà, ôm nàng thêm một trận lời ngon tiếng ngọt. (nhìn vợ =)))

“Đừng động tay động chân, nói mau, rốt cuộc là ai viết thư cho người.” Nàng giả bộ tức giận, ngăn lại hắn.

“Người còn nhớ rõ hơn một năm trước, ta tiếp nhận nhất kiện một lần nữa xem xét lại án tử sao?”

“Đương nhiên nhớ rõ, người không ngừng bị dư luận công kích, tính cả sự cũng không duy trì người, buổi tối còn công ta cùng con, vụng trộm tránh ở ban công hút thuốc.”

Kiện án tử kia sau khi trải qua một lần nữa giám thức của hắn, chẳng những chứng minh ngại phạm trong sạch, cũng làm cho cảnh sát theo dna mới nhất giám thức kết quả, bắt được tội phạm còn đang nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, Trình Hải Đông trong lúc đó đã trở thành anh hùng trong cảm nhận của tất cả mọi người.

“Trương tiên sinh viết thư cho ta.”

“Phải không, hắn thế nào ? Sống được không?”

“Hắn trở lại nhà ba mẹ, hiện tại cùng ba mẹ bán đồ ăn để kiếm sống, trong thư nói, hắn thực quý trọng cuộc sống ngày ngày cùng ba mẹ, lao động làm cho hắn cảm thấy sinh mệnh mình thực ý nghĩa, hắn cũng chúc phúc cả nhà chúng ta bình an hạnh phúc.”

“Thật vui mừng, biết hắn sống tốt, thực vui vẻ cho hắn, Hải Đông, cố gắng của người thật có ý nghĩa.”

“Đúng vậy, ta cũng thật cao hứng chính mình có thể giúp mọi người, bất quá ta càng cảm tạ người duy trì ta.” Hắc hắc, buổi tối chờ con ngủ, hắn quyết định dùng thân thể hảo hảo báo đáp nàng một phen.

“Đúng rồi, ngày mai trở về xem ông nội đi, ông nội buổi chiều gọi điện thoại đến, nói rất tưởng niệm tiểu tử kia!”

“A..... Vừa mới trở về gần đây mà?” Trình Hải Đông biểu tình rất giống ăn hoàng liên. (kiểu như ăn quả đắng ý)

Từ sau khi việc đó bại lộ, ông nội mỗi lần nhìn thấy hắn, hay dùng bạo lực khoản đãi tôn tử là hắn, mới nghĩ đến mà da đầu hắn đã nhịn không được mà run lên.

“Đúng, vừa mới trở về, mà ông nội còn không có tha thứ cho người đâu, người đều phải ngoan ngoãn nhận trừng phạt đi thôi.”

Trình Hải Đông lắc lắc đầu, ngồi trở lại chỗ ngồi, rầu rĩ ăn cơm.

Xong rồi, xem ra ngày mai tránh không được một trận đau da thịt, buổi tối hôm nay hắn càng đừng nghĩ muốn ôm thân ái lão bà, khoái hoạt suốt đêm.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xung-hi-bao-boi>